

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 489 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

9
ΝΟΕΜΒΡΗ

**ΓΕΝΙΚΗ
ΑΠΕΡΓΙΑ**

**ΝΑ ΔΙΩΞΟΥΜΕ ΤΗΝ
ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ**

**ΚΑΤΩ Ο ΝΟΜΟΣ
ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ**

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ -
ΑΚΡΙΒΕΙΑ - ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ**

**ΓΙΑ ΜΙΑ
ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**

Ιεράπετρα: Ξανά στους δρόμους για το νοσοκομείο

Πανεπιστημιακή Αστυνομία
Το κυβερνητικό αδιέξοδο γεννά μεγαλύτερους κινδύνους
σελ. 7

Ουκρανία
Επικίνδυνη κλιμάκωση των ενδοίμπεριαλιστικών ανταγωνισμών
σελ. 11

Ιταλία
Εκλογική νίκη της ακροδεξιάς
σελ. 13

Ιστορία
Ο διεθνιστής επαναστάτης Τσε Κεβάρτα
σελ. 15

Μια μεγάλη συγκέντρωση με πάνω από 1.000 κατοίκους πραγματοποιήθηκε στις 29/09 στην κεντρική πλατεία της Ιεράπετρας (πόλη με πληθυσμό 30.000). Ήταν η δεύτερη συγκέντρωση σε διάστημα ενός μήνα, με αφορμή τα μεγάλα προβλήματα λειτουργίας του νοσοκομείου της πόλης και τις μεθοδευμένες ενέργειες υποβάθμισής του. Ενώ το νοσοκομείο βρίσκεται στη χειρότερη κατάσταση που υπήρξε ποτέ, με τις περισσότερες κλινικές να υπολειτουργούν, 6 γιατροί να αποχωρούν άμεσα και αρκετούς άλλους να περιμένουν να ανοίξουν θέσεις σε κεντρικότερα νοσοκομεία, από τις 11 προσλήψεις που ζητήθηκαν, εγκρίθηκε μόνο μία. Κάθετα αρνητική, υπήρξε, επίσης η υφυπουργός υγείας στο ενδεχόμενο οποιασδήποτε υπαναχώρησής. Στο νέο υγειονομικό χάρτη της κυβέρνησης Μητσοτάκη το νοσοκομείο Ιεράπετρας είναι Κέντρο Υγείας.

Είχε προηγηθεί μία ακόμα συγκέντρωση, μπροστά στο νοσοκομείο, πριν από τρεις εβδομάδες, μετά από κάλεσμα του Συλλόγου Εργαζομένων. Αφορμή, πέρα από τα υπόλοιπα προβλήματα, ήταν η απαράδεκτη, αυταρχική και εξευτελι-

κή προς το προσωπικό συμπεριφορά του διοικητή του νοσοκομείου, ενός εκ των «αριστών» της κυβέρνησης, που εντέλει, κάτω από τις αντιδράσεις και εν όψει εκλογών, απομακρύνθηκε.

Η κινητοποίηση στις 29/09 οργανώθηκε από έναν φιλανθρωπικό σύλλογο της πόλης, που έχει δραστηριοποιηθεί τα τελευταία χρόνια συγκεντρώνοντας χρήματα και αγοράζοντας εξοπλισμό για το νοσοκομείο. Το γεγονός αυτό προσδίδει και τη δυναμική της συγκέντρωσης: Δεν αναδείχθηκε το ζήτημα στις πραγματικές του διαστάσεις - η σκόπιμη και μεθοδευμένη διάλυση του ΕΣΥ τόσο από τη σημερινή όσο και από τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Κυριάρχησε η αίσθηση μιας άδικης και μεροληπτικής πολιτικής σε βάρος του συγκεκριμένου νοσοκομείου. Δεν άργησε η συγκέντρωση να μετατραπεί σε κομματική παρέλαση τοπικών και κεντρικών στελεχών (εκλογές έρχονται άλωστε), όπου όλοι λίγο-πολύ (δήμαρχος, μητροπολίτης, δημοτικοί και περιφερειακοί σύμβουλοι, βουλευτές κ.λπ.), ομόθυμα και ομόψυχα δήλωσαν τη συμπαράστασή τους, υπερθεμάτισαν για το δίκιο των αι-

τημάτων και ευχήθηκαν καλούς αγώνες, λες και δεν ήταν οι ίδιοι και τα κόμματά τους που ευθύνονται για τη σημερινή κατάσταση του ΕΣΥ.

Αυτό, ωστόσο, δε μειώνει τη σημασία της παρουσίας του κόσμου, που για πρώτη φορά εδώ και χρόνια συμμετείχε με τέτοια μαζικότητα σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας. Θυμίζει, ίσως, την αρχή των μεγάλων κινητοποιήσεων που ξεκίνησαν πριν 10 χρόνια (με καταλήψεις, δικαστήρια, πορείες πολλών χιλιάδων, κ.λπ.) ανατρέποντας τα σχέδια όλων των κυβερνήσεων από τότε μέχρι σήμερα για συρρίκνωση και υποβάθμιση των δύο από τα τρία δευτεροβάθμια νοσοκομεία που διαθέτει ο νομός. Το επόμενο ραντεβού δόθηκε για την Τετάρτη 5 Οκτωβρίου το πρωί, για μετάβαση στο Ηράκλειο στα γραφεία της Υγειονομικής Περιφέρειας.

Το ζητούμενο είναι η ριζοσπαστικοποίηση και η πολιτικοποίηση του αγώνα της τοπικής κοινωνίας, που φαίνεται να ξεκινά, ώστε να έχει μια ελπίδα συνείδησης και δραστηριοποίησης των κατοίκων και - γιατί όχι - την προσωρινή έστω ανατροπή των κυβερνητικών σχεδίων.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων

- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο

στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή

- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λησσία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίντα, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποασφαλισμένους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με εκθαμβωτικό στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τον μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τρόφικες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονες όρους. Να αναποτήσουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, να **επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημοποιημένου μαρξισμού/τροτσκιισμού και της 4ης Διεθνούς. Δεν έχουμε καμία σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, ομαδίες, σε κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμία μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αναγκασμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμία σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτιστα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρωπαϊκή ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης με αναγεννημένη 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**ΚΔΚΕ: Βασικά Ζητήματα του Εργατικού Κινήματος**

Χρονολογία έκδοσης: Ιανουάριος 2022

Σελίδες: 94

Τιμή: 5 ευρώ

Τα «**Βασικά Ζητήματα του εργατικού κινήματος**» αποτελούν μια προσπάθεια προγραμματικής σύνθεσης που την παρουσίασε ο τότε γραμματέας του Κομμουνιστικού Διεθνιστικού Κόμματος Ελλάδας (ελληνικό τμήμα της 4ης Διεθνούς) στο 5ο Συνέδριο του ΚΔΚΕ το Σεπτέμβριο του 1957. Το συνέδριο ενέκρινε το προσχέδιο αυτό προγράμματος που αποτέλεσε και το βασικό κείμενο για την πολιτική δουλειά των τεταρτοδιεθνιστών εκείνη την περίοδο. Γραμμένο πριν από 20 χρόνια, το βιβλίο αυτό έχει αναμφισβήτητα πολλά στοιχεία (ιδίως στατιστικά) ξεπερασμένα. Ωστόσο αποτελεί στις βασικές του γραμμές ένα ντοκουμέντο που ενσωματώνει τη μαρξιστική κριτική και τις επαναστατικές θέσεις απέναντι στο ποδοπάτημα από τον σταλινισμό των πιο βασικών αντιλήψεων του επαναστατικού μαρξισμού. Σαν τέτοιο διατηρεί όλη του την αξία, γι' αυτό και το παραδίνουμε στην κρίση και στη γνώση των αγωνιστών της νέας γενιάς

Από τον πρόλογο της έκδοσης του 1979

Σημείωμα των Εκδόσεων Εργατική Πάλη

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη επανεκδίδουν το μικρό βιβλίο **ΒΑΣΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ** (Συμβολή στον προγραμματικό προσανατολισμό του), που είχε εκδοθεί για πρώτη φορά το 1957. Το παρόν βιβλίο δεν είναι μόνο ένα ιστορικό ντοκουμέντο του τροτσκιστικού κινήματος, αλλά είναι ταυτόχρονα και μια σημαντική προγραμματική συμβολή για τους επαναστάτες μαρξιστές. Επομένως το κείμενο αυτό έχει μια διαχρονική αξία και κατά συνέπεια είναι χρήσιμο για όλους τους αγωνιστές του εργατικού και επαναστατικού κινήματος. Και αυτή η έκδοση γίνεται μέσα στα πλαίσια που καταβάλουν οι **Εκδόσεις Εργατική Πάλη** να δώσουν σχεδόν το σύνολο από τα ιστορικά κείμενα της πολύχρονης ιστορίας του ελληνικού τροτσκιστικού κινήματος.

Ε.Π

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Ανατορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Ροετα" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβάλου 28

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Κανιά Δαμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Ροετα" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβάλου 28

Γιάννενα

Ψυλικατζίδικο "Ψυλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνητών Ελλάδας Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδόσης Σφοφρώνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938 www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Με χαρακτηριστική προκλητικότητα, αλλά με τη συνήθη πρακτική του το Πενταμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων, έκρινε αθώους, την Δευτέρα 26 Σεπτεμβρίου 2022, τους 20 από τους 22 συνολικά κατηγορούμενους (ανάμεσα στους οποίους τον Μιχάλη Χριστοφοράκο¹, τον Πάργιο Σκαρπέλη και τα γερμανικά στελέχη Μαϊκλ Κουστενρόιτερ και Ράινχαρντ Ζικατσεκ) για την υπόθεση των λεγόμενων «μαύρων ταμείων»² της Siemens. Για τους 2, τον Χρήστο Καραβέλα και τον Δημήτρη Ύψοπουλο δεν έκδωσε απόφαση γιατί ο πρώτος είναι φυγόδικος και δεν άσκησε έφεση, ο δε δεύτερος έχει πεθάνει. Η απόφαση του Εφετείου που ακυρώνει την πρωτόδικη³ βάσει της οποίας οι 22 κατηγορούμενοι είχαν καταδικαστεί σε διάφορες ποινές (π.χ. ο Χριστοφοράκος είχε καταδικαστεί σε 15 χρόνια κάθειρξη), είναι πραγματικά σκανδαλώδης. Σύμφωνα με μ' αυτή σκάνδαλο υπήρξε αλλά δεν αποδείχτηκε η ροή του χρήματος και η ενοχή των κατηγορουμένων «για νομιμοποίηση παράνομων εσόδων» και επιπλέον τα «περισσότερα αδικήματα έχουν παραγραφεί γιατί έχει παρέλθει 20ετία!

Ένα από τα μεγαλύτερα σκάνδαλα

Το σκάνδαλο που συντάραξε την Ελλάδα – και όχι μόνο γιατί ήταν μια διεθνής πρακτική της Siemens – που ξεκίνησε πριν 25 περίπου χρόνια, έκλεισε με την αθώωση όλων των κατηγορουμένων – αν και είχαν δεχτεί την εμπλοκή τους σε αυτό – ενώ με βουλευμάτα τα πρώτα χρόνια είχαν απαλλαγεί τα πολιτικά πρόσωπα και τα κόμματα. Σε μεγάλο βαθμό, τα πολιτικά κόμματα ΝΔ και ΠΑΣΟΚ (ευθύνη έχει και ο ΣΥΡΙΖΑ)⁴ αυτά προετοίμασαν την αθώωση των ανθρώπων της Siemens που τους «λάδωναν». Τον Σεπτέμβριο του 2011, επί ΝΔ του Κ. Καραμανλή, η ελληνική Βουλή έβαλε τέλος στο πολιτικό σκέλος του σκανδάλου. Η υπόθεση τέθηκε στο αρχείο της Βουλής μετά από έντεκα μήνες διαδικασιών, διακρίσεων, ανακοι-

**Δικαιοσύνη τυφλή για κεφάλαιο & απατεώνες
Ανοικτομάτα για αγωνιστές & φτωχούς**

νώσεων, δεσμεύσεων, «ανακρίσεων», καταθέσεων προσώπων...και όλα αυτά που βλέπουμε να επαναλαμβάνονται σήμερα στην υπόθεση των υποκλοπών.

Ωστόσο, όπως αποκαλύφθηκε και ομολόγησε ο Θόδωρος Τσουκάτος, ο επονομαζόμενος και «στρατηγός» του Σημίτη (άλλοτε στέλεχος του ΕΚΚΕ), «πήρε» από τη Siemens δωρεά 1 εκατ. μάρκα (420.000 ευρώ) για το ΠΑΣΟΚ, τα οποία κατέθετε τμηματικά στο ταμείο του κόμματος (συνήθης πρακτική!) – όπως είπε – για να μην καταγραφούν στα βιβλία! Ο υπουργός της ΝΔ Μ. Λιάπης (εξάδελφος του Κ. Καραμανλή) δωροδοκούνταν συστηματικά. Ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης (τότε υπουργός), «αγόρασε» ηλεκτρονικό εξοπλισμό για το πολιτικό του γραφείο περίπου 140 χιλιάδες ευρώ αλλά «ξέχασε» να πληρώσει τον λογαριασμό και τον «θυμήθηκε» μόλις έσκασε το σκάνδαλο! Το ίδιο «ξέχασε» να πληρώσει ένα λογαριασμό η αδελφή του Κατερίνα όπως και η αδιάφορη Ντόρα Μπακογιάννη... Τέλος ένα μικρό δωράκι 15.000 ευρώ είχε δεχτεί και η νεολαία ΠΑΣΟΚ για να διοργανώσει ένα φεστιβάλ της!

Η μεθόδεση για να φτάσουμε ως την τωρινή κατάπτυστη απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Κακουρηγημάτων είναι από αυτές που θα τις ήλθεσε και η μαφία. Πολύ σύντομα να αναφέρουμε:

1) Τον Αύγουστο του 2012 η μνημονιακή κυβέρνηση Σαμαρά – Βενιζέλου (με υπουργούς τον Κυριάκο Μητσοτάκη και τον Γ. Στουρνάρα – τον σημερινό κεντρικό τραπέζι!) υπογράφε έναν κατάπτυστο εξωδικαστικό συμβιβασμό με τη Siemens, ακυρώνοντας τη δυνατότητα του ελληνικού δημοσίου, όπως είχε αποφανθεί η εξεταστική Επιτροπή της Βουλής, να διεκδικήσει από τη Γερμανική πολυεθνική αποζημίωση ύψους 2 δις. ευρώ, για τη ζημία που είχε υποστεί από τη σύναψη σκανδαλωδών συμβάσεων. Απέναντι σ' αυτό το συμβιβασμό η Siemens ανέλαβε κάποιες υποχρεώσεις τις οποίες ποτέ δεν πραγματοποίησε. π.χ., ανέλαβε να πραγματοποιήσει: α) επένδυση 100 εκατ. ευρώ για συνέχιση της παρουσίας της στην Ελλάδα και β) να κατασκευάσει νέο εργοστάσιο στην Ελλάδα, αξίας 60 εκατ. ευρώ, το οποίο θα απασχολούσε πάνω από 700 άτομα.

2) Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, όπως είπαμε και παραπάνω, υποσχόταν ότι θα ανοίξει το θέμα του σκανδάλου και θα χαρακτηρίσει «άκυρο» τον εξωδικαστικό συμβιβασμό. Οι υποσχέσεις όπως και όλες που έκανε αυτή η κυβέρνηση γρήγορα ...«ξεχάστηκαν». Ο «εξωδικαστικός συμβιβασμός» έγινε τελικά δεκτός και από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ που πέταξε «στο καλάθι των αχρήστων» την προεκλογική δεσμευσή του και συνομολόγησε μαζί με τη Μέρκελ και τον Σόμπλε το τρίτο μνημόνιο.

3) Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, όπως είπαμε και παραπάνω, υποσχόταν ότι θα ανοίξει το θέμα του σκανδάλου και θα χαρακτηρίσει «άκυρο» τον εξωδικαστικό συμβιβασμό. Οι υποσχέσεις όπως και όλες που έκανε αυτή η κυβέρνηση γρήγορα ...«ξεχάστηκαν». Ο «εξωδικαστικός συμβιβασμός» έγινε τελικά δεκτός και από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ που πέταξε «στο καλάθι των αχρήστων» την προεκλογική δεσμευσή του και συνομολόγησε μαζί με τη Μέρκελ και τον Σόμπλε το τρίτο μνημόνιο.

Αυτή είναι η πολιτική και ηθική τους

Όλα τα σκάνδαλα που έχουν ξεσπάσει κατά καιρούς στην χώρα μας έχουν περίπου την ίδια εξέλιξη και κατάληξη. Σκάνδαλο Κοσκωτά (τέλη δεκαετίας 1980), Χρηματιστήριο 1999, «Λίστα Λαγκάρντ», Μονή Βατοπεδίου, Δομημένα ομόλογα, υπόθεση

Novartis, υπόθεση υποκλοπών κ.λπ., αυτές τις δυσώδεις υποθέσεις τις μοιράζονται τα δυο αστικά κόμματα, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ. Αν όμως για όλους όσους εμπλέκονται σ' αυτά τα σκάνδαλα «εφευρίσκονται» ελαφρυντικά, για αγωνιστές και φτωχούς, πάντοτε, εφευρίσκεται/κατασκευάζεται δόλος ή υποψία για διάπραξη νέων εγκλημάτων ή μη ειλικρινής μεταμέλεια κ.ά., π.χ. Κουφοντίνας, Μιχαηλίδης... και ο κατάλογος είναι ατελείωτος.

Το αστικό κράτος, η κυβέρνηση Μητσοτάκη και η δικαιοσύνη τους, για ακόμη μια φορά στέλνουν το μήνυμά τους: οι «Χριστοφοράκοι», οι κάθε λογής μεγαλόσχημοι, το κεφάλαιο πάνω απ' όλα θα είναι ασύδοτοι και θα έχουν ασυλία. Αντίθετα όποιος αγωνίζεται ενάντια στην αστική σαπλία, στην σήψη και διαφθορά τους θα διώκεται απηνώς. Ωστόσο, τίποτα δεν μπορεί να κρύψει τη γύμνια τους. Τίποτα δεν μπορεί να σώσει το σάπιο καθεστώς τους. Οι εργαζόμενες και λαϊκές μάζες πολύ σύντομα θα τους στείλουν εκεί που ανήκουν, στον σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας.

1. Ήταν ο Γενικός Διευθυντής της Siemens και ιθύνων νους των «μαύρων ταμείων» της, ο οποίος δεν κάθισε ποτέ στο εδάλιο την είχε κοπηνήσει από την Ελλάδα-ή καλύτερα τον άφησαν να φύγει-στη Γερμανία. Η γερμανική κυβέρνηση δεν τον εξέδωσε ποτέ, είχε και τη γερμανική υπηκοότητα.

2. Τα λεγόμενα «μαύρα ταμεία» ήταν ένας κρυφός λογαριασμός της Siemens που πήγαινε σε «μίζες» προσώπων, πολιτικών και πολιτικών κομμάτων, για να εξασφαλίζει η γερμανική πολυεθνική εταιρία έργα και μάλιστα με υψηλές τιμές (υπερτιμημένα τιμολόγια). Σύμφωνα με όσα έγιναν επίσημα γνωστά από αυτά τα υπερτιμημένα τιμολόγια ένα 8% πήγαινε σε μίζες προσώπων και ένα 2% σε δωροδοκίες πολιτικών και κομμάτων (Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ).

3. Αυτή η υπόθεση αφορούσε κατά βάση την σύμβαση 8002 που υπογράφηκε το 1997 μεταξύ του ΟΤΕ και της Siemens για την ψηφιοποίηση των κέντρων του Οργανισμού.

4. Προεκλογικά είχε υποσχεθεί να ξαναοίξει την υπόθεση. Το έκανε αλλά αμέσως την έκλεισε για τα πολιτικά πρόσωπα και κόμματα.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Οργανισμός Διεθνής Διαφάνεια (Transparency International) σε μελέτη του (2018) για τα επίπεδα διαφθοράς σε παγκόσμιο επίπεδο κατέληξε σε πολύ αποκαλυπτικά συμπεράσματα. Συγκεκριμένα, στις χώρες με την μικρότερη διαφθορά συγκαταλέγονται η Δανία, η Νέα Ζηλανδία, η Σιγκαπούρη και η Σουηδία. Ενώ στον αντίποδα κινούνται η Σομαλία, η Συρία, το Νότιο Σουδάν, η Υεμένη και η Βόρεια Κορέα. Σύμφωνα όμως με τους πολίτες κι άλλων χωρών, η διαφθορά στην χώρα τους αποτελεί μείζον πρόβλημα, και έτσι τα ευρήματα της έρευνας έρχονται σε αντίθεση. Για παράδειγμα, οι ΗΠΑ με σκορ 4 (η κλίμακα είναι από το 1-λίγη διαφθορά, μέχρι το 5-πολύ διαφθορά), θεωρείται από τους αμερικανούς πολίτες ότι είναι μια πολύ διεφθαρμένη χώρα. Μεταξύ των πιο διεφθαρμένων και η Ρωσία, η Αλγερία, η Ιταλία, η Ισπανία, η Αγγλία, η Ελλάδα (με σκορ 4,6 στα 5) κ.ά. Ενδιαφέρον ακόμα παρουσιάζουν οι απόψεις των πολιτών σε σχέση με το πού θεωρούν ότι βρίσκονται οι μεγαλύτεροι κύκλοι διαφθοράς: την 1η θέση μοιράζονται η νομοθετική εξουσία και η αστυνομία με ποσοστό 38%, ακολουθούν κυβερνητικοί υπάλληλοι με 37%, τοπικοί κυβερνήτες με 36%, ενώ εξέχουσα θέση, την 10η κατέχουν και οι θρησκευτικοί ηγέτες, με το 19% των πολιτών να πιστεύουν ότι είναι διεφθαρμένοι.

Νέα στοιχεία, από την επικαιροποιημένη έκθεση του Θ. Λύτρα, σχετικά με την θνητότητα στους διασωληνωμένους εντός και κυρίως εκτός ΜΕΘ, αποκαλύπτουν την μεγάλη και εγκληματική υποβάθμιση του δημοσίου συστήματος υγείας στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τη μελέτη, από 14.011 διασωληνωμένους ασθενείς με Covid-19, οι 10.466 (74,7%) απεβίωσαν. Αυτά τα στοιχεία δείχνουν μια ακραία επιδείνωση της θνησιμότητας σχεδόν κατά 21% συγκριτικά με την προηγούμενη περίοδο μελέτης (Δεκέμβρης 2021). Ακόμη η έκθεση σημειώνει πως το φορτίο θνησιμότητας είναι μεγαλύτερο για τους νοσηλευόμενους σε δομές υγείας της επαρχίας σε ποσοστό μάλιστα +64%, σε σύγκριση πάντα με τα νοσοκομεία της Αττικής. Τέλος, αξίζει να αναφερθεί πως σχεδόν όλοι όσοι διασωληνώθηκαν εκτός ΜΕΘ έχασαν την ζωή τους, δηλαδή 1.084 ασθενείς σε ποσοστό 97,7%.

Περισσότεροι από 2 δις. άνθρωποι παγκοσμίως δεν έχουν συνεχή πρόσβαση σε καθαρό/πόσιμο νερό. Η κατανάλωση νερού από αβέβαιες, για την ποιότητά του νερού πηγές, προκαλεί μια σειρά από ασθένειες, όπως: χολέρα (προσβάλλει περισσότερους από 3 εκατ. ανθρώπους και σκοτώνει περίπου 100.000 κάθε χρόνο), διάρροια (2η αιτία θανάτου παγκοσμίως για παιδιά κάτω των 5 ετών), δυσεντερία, ηπατίτιδα Α, τύφο κ.ά. Υπολογίζεται πως 829.000 άνθρωποι πεθαίνουν κάθε χρόνο λόγω της μη πρόσβασης σε καθαρό νερό.

Γενική Απεργία 9 Νοέμβρη

Κάτω η κυβέρνηση της ακρίβειας και της φτώχειας

Κάθε μέρα, η κατάσταση για εργαζόμενους, νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα γίνεται αφιλόγητη. Ο πληθωρισμός ανέρχεται στο 12% περίπου και η ακρίβεια κατατρώει τα εισοδήματα των πιο φτωχών με τις αυξήσεις στα τρόφιμα να υπερβαίνουν το 30%[1]. Σε σχεδόν δύο μισθούς (1.479€) με βάση τον ακαθάριστο κατώτατο μηνιαίο μισθό (832€) αντιστοιχεί το ετήσιο κόστος ενέργειας στην Ελλάδα, που για την αποπληρωμή του απαιτούνται 54 ολόκληρες μέρες εργασίας σύμφωνα με στοιχεία της ΓΣΕΕ. Την ίδια στιγμή, σαν αποτέλεσμα της μερικής απασχόλησης, το 1/3 περίπου των εργαζόμενων στον ιδιωτικό τομέα (741.286 ή 29,10%) αμείβεται με μισθό 330€ καθαρά (398€ μεικτά) ενώ ο μέσος μισθός στο σύνολο του ιδιωτικού τομέα είναι 817€ καθαρά (943€ μεικτά)[2]. Αν συνυπολογίσουμε τις τεράστιες αυξήσεις τιμών σε νέες εννοιακές (περίπου 30%) γίνεται αμέσως εμφανής η πρωτοφανής φτωχοποίηση που έχει επιβληθεί στους εργαζόμενους και η άμεση απειλή του επερχόμενου χειμώνα: Το δίλημμα «ή τροφή ή θέρμανση» έχει ήδη τεθεί και δυστυχώς μπορεί να μετατραπεί στην εφιαλτική βεβαιότητα «ούτε τροφή – ούτε θέρμανση».

Μέσα στα 12 χρόνια των μνημονίων οι μισθοί των εργαζομένων ακρωτηριάστηκαν με απευθείας μειώσεις, πτώγμα τριετιών, κατάργηση 13ου και 14ου μισθού στο Δημόσιο, μείωση του αφορολόγητου ορίου, επιβολή της μερικής, ελαστικής, μαύρης / ανασφάλιστης εργασίας, ενώ με το νόμο Χατζηδάκη η επίθεση στα εργασιακά, ασφαλιστικά και συνδικαλιστικά μας δικαιώματα πήρε νέα ποιοτικά χαρακτηριστικά σε μια προσπάθεια εμπέδωσης του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης.

Όλα αυτά στο πλαίσιο της περιωριστικής στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας του ελληνικού καπιταλισμού, του ξεχαρβαλώματος κάθε παραγωγικού τομέα και έκρηξης της ανεργίας, στη λυσσαλέα επίθεση που εξαπολύει στα πιο φτωχά κομμάτια της κοινωνίας μέσα από τις ιδιωτικοποιήσεις / εκποιήσεις δημοσίου πλούτου, την ενίσχυση κάθε παρασιτικού στοιχείου, την εφαρμογή των μνημονίων αποικιακής χρέους, την πρόοδο στο άρμα των δυτικών ιμπεριαλιστών στον πόλεμο στην Ουκρανία, την εκτόξευση των εξοπλιστικών δαπανών, τους τυχοδιωκτισμούς στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Μπροστά σε μια τέτοια επίθεση ξεσπούν εργατικοί αγώνες που αν και πολιτικά/συνδικαλιστικά αμυντικοί και οργανωτικά ασυντόνιστοι είναι σημαντικοί, όπως στην Cosco και την e-food, και εκφράζουν την καθολική απόρριψη από την κοινωνία της αστικής ελίτ του Μητσοτάκη και της πολιτικής της. Αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία γιατί όσο η συμμορία Μητσοτάκη παρατείνει την παραμονή της στην εξουσία σε μια προσπάθεια να συνεχίσει το καταστροφικό του έργο, τόσο η απέχθεια και η οργή της κοινωνίας συσσωρεύονται με το ενδεχόμενο να λάβουν εκρηκτική μορφή και διαστάσεις.

Σε μια προσπάθεια να μη μείνουν στο περιθώριο, επανεμφανίστηκαν μετά από μακρά περίοδο εκκωφαντικής σιωπής οι συμβιβασμένοι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες των ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ προκηρύσσοντας 24ωρη Γενική Πανελλαδική Απεργία για τις 9 Νοέμβρη με βασική διεκδίκηση αυξήσεις στους μισθούς. Η επιλογή του χρόνου συνδέει άμεσα τις διεκδικήσεις των εργαζομένων με τη σύζηση του προϋπολογισμού του 2023 που θα γίνεται εκείνες τις ημέρες στη Βουλή. Ο κρατικός προϋπολογισμός όμως είναι το πιο σημαντικό νομοθέτημα κάθε κυβέρνησης, που αποκρυσταλλώνει την πολιτική της, και από μόνος του είναι αντικείμενο για κινητοποιήσεις διαρκείας, ιδιαίτερα στα επιτηρημένα συγκυρία. Οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες προσπαθώντας να κάνουν το ελάχιστο δυνατό αποφάσισαν μία ημέρα απεργίας για όλα τα ζητήματα και έσπευσαν να την προαναγγείλουν σχεδόν δύο μήνες πριν!

Παρόλα αυτά, η προκήρυξη της απεργίας από τα τριτοβάθμια συνδικαλιστικά όργανα των εργαζομένων είναι

σημαντική. Άλλωστε είναι τα μόνα που μπορούν να προκηρύξουν πανελλαδική απεργία και αντικειμενικά, παρά τη φύση της ηγεσίας τους, ενοποιούν την εργατική τάξη.

Ο Μητσοτάκης με τη νεοφιλελεύθερη ελίτ, μοναδικό τους πρόγραμμα έχουν τη συνέχιση της πολιτικής ιδιωτικοποιήσεων, ασυδοσίας των αγορών και των χρηματιστηρίων ενέργειας, την κοροϊδία με τα ξεροκόμματα που στους πιο εξαθλιωμένους, την περαιτέρω εμπλοκή στον πόλεμο της Ουκρανίας. Τη σκλήρυνση του κράτους έκτακτης ανάγκης και των μηχανισμών καταστολής που τρομοκρατούν, ποινικοποιούν αγώνες και δώκουν συνδικαλιστές. Η συμβιβασμένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία μπορεί μόνο να συρθεί πίσω από τις εξελίξεις στο βαθμό που θα γίνει κάποια σημαντική κινητοποίηση της εργατικής τάξης, αλλά και αυτό είναι αμφίβολο. Είναι νωπές άλλωστε οι μνήμες από τις παλινωδίες της και την υπονομευτική της στάση στις κινητοποιήσεις του Ιουνίου του '21 ενάντια στην ψήφιση του νόμου Χατζηδάκη!

Μόνο οι ίδιοι οι εργαζόμενοι με τους αγώνες τους μπορούν να ανατρέψουν αυτή την κατάσταση. Η γενική απεργία πρέπει να στηριχθεί και να δοθεί η πρώτη συντονισμένη απάντηση στη νεοφιλελεύθερη κλίκα του Μητσοτάκη.

Να γίνει η αρχή διεκδικητικών αγώνων με μια πολιτική διεξόδου από την καπιταλιστική κρίση προς όφελος της εργατικής τάξης και να ενισχύσει την προσπάθεια δημιουργίας ενός πλατύου δικτύου αγωνιστών μέσα στους χώρους δουλειάς και στα σωματεία που θα υπερασπίζονται τα ταξικά συμφέροντα και την ταξική ανεξαρτησία των εργατών ενάντια σε αφεντικά, γραφειοκράτες και εξαγορασμένες συνειδήσεις.

Η ΟΚΔΕ και η Αντεπίθεση των Εργαζομένων παλεύουν γι' αυτό και καλούν όλους τους εργαζόμενους να πάρουν μέρος στην απεργία στις 8 Νοέμβρη και στην εργατική διαδήλωση.

Διεκδικούμε:

- ▶ Αυτόματη τμηματική αναπροσαρμογή σε μισθούς και συντάξεις. Εργατικός έλεγχος στις τιμές.
- ▶ Κατάργηση μνημονίων – διαγραφή του χρέους. Δεφτά για Υγεία – Παιδεία – Ασφάλιση – Κοινωνικές ανάγκες. Βαριά φορολογία του κεφαλαίου.
- ▶ 35ωρο – πενήνημο χωρίς μείωση αποδοχών, εθνικοποίηση με εργατικό έλεγχο των εταιρειών κλειδιών της οικονομίας, εταιριών ενέργειας και κοινής ωφέλειας, υποδομής και αυτών που κλείνουν ή απολύουν. Δημόσιες παραγωγικές επενδύσεις για τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας
- ▶ Έξω το ΝΑΤΟ και οι βάσεις, καμία συμμετοχή στον πόλεμο στην Ουκρανία. Διεθνιστική αλληλεγγύη ελλήνων και τούρκων εργατών, στοπ σε πολεμικούς εξοπλισμούς
- ▶ Διάλυση ΜΑΤ-ΔΕΛΤΑ-ΔΙΑΣ-ΟΠΚΕ, αφοπλισμός της αστυνομίας
- ▶ Κάτω η κυβέρνηση των χρεοκοπημένων, διεφθαρμένων νεοφιλελεύθερων απατεώνων. Εμπρός για κυβέρνηση των Εργαζομένων, τη μόνη που μπορεί να εφαρμοστεί ένα πρόγραμμα σωτηρίας της εργατικής τάξης

[1] βλ. Εργατική Πάλη Ιουλίου – Αυγούστου 2022

[2] βλ. Εργατική Πάλη Ιουλίου – Αυγούστου 2022

Επίκαιρα...

Περιστατικά αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας

Το βράδυ της Τρίτης 4 Οκτώβρη, μετά την λήξη πορείας στον λόφο του Στρέφου, οι αστυνομικές δυνάμεις που είχαν στρατοπεδωθεί στην περιοχή εξαπέλυσαν απρόκλητη επίθεση κατά γυναίκα, όταν αυτή ζήτησε να περάσει. Όταν ένας άλλος άνδρας βγήκε από το κοντινό γηπεδάκι μπάσκετ με σκοπό να υπερασπιστεί την γυναίκα που ξυλοκοπούταν μέσα στα δέντρα από την αστυνομία, δέχτηκε και αυτός την ίδια απρόκλητη επίθεση, μπροστά στα μάτια των δυο ανήλικων παιδιών του. Τον προσήγαγαν, στη συνέχεια τον συνέλαβαν και του απέδωσαν ψευδώς τις κατηγορίες της αντίστασης κατά της αρχής, βίας κατά υπαλλήλου και απόπειρας επικίνδυνης σωματικής βλάβης.

Τα ζημερώματα του Σαββάτου 10 Σεπτεμβρίου, μια γυναίκα δέχτηκε λεκτικές σεξιστικές επιθέσεις από τη διμοιρία των ΜΑΤ που βρισκόταν έξω από το εργοτάξιο του μετρό, στην περιοχή των Εξαρχείων, καθώς επέστρεφε προς το μηχανάκι της μετά από βραδινή έξοδο. Όταν αυτή αντέδρασε, οι αστυνομικοί άνοιξαν την πόρτα του εργοταξίου, την έσυραν, τη χτύπησαν, την απείλησαν με προσαγωγή και σύλληψη, ενώ από μια ειδική θήκη στο πορτοφόλι της κλάπηκαν 100 ευρώ. Τελικά, η γυναίκα κατάφερε να ανοίξει την πόρτα και να φύγει σοκαρισμένη τρέχοντας, με μώλωπες στα χέρια και πόνο σε όλο της το σώμα.

Όλα αυτά τα περιστατικά βίας και καταστολής απέναντι στην εργατική τάξη, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν είναι τυχαία. Το αστικό κράτος και οι μηχανισμοί του προσπαθούν να επιβάλλουν μια ακόμη μεγαλύτερη αντιδημοκρατική αναδιπλώση και ενίσχυση του νέου Κράτους Έκτακτης Ανάγκης.

Ανυπόστατη καταδίκη κούρδου πρόσφυγα – άλλη μια ζώη κατεστραμμένη

Ο Μεμέτ Τσελικ, κούρδος πρόσφυγας και μέλος του ΡΚΚ, καταδικάστηκε ανυπόστατα σε 155 χρόνια φυλάκισης για παράνομη διακίνηση μεταναστών, σε μια δική παραωδία, στο δικαστήριο Χανίων. Πριν από έναν χρόνο, ο Μεμέτ ναυάγησε στην Ελλάδα μαζί με 153 πρόσφυγες από Αργεντινιάν, Ιράκ, Ιράν κ.λπ. Το αρχικό ταξίδι ξεκίνησε από την Σμύρνη προς την νότια Ιταλία, με τους ίδιους να είναι για μέρες κλειδωμένοι στο αμπάρι του πλοίου χωρίς πρόσβαση σε βασικά είδη ανάγκης. Μετά από κάποιες μέρες, λίγο έξω από τα Χανιά, το πλοίο άρχισε να μπάζει νερά, με αποτέλεσμα να ναυαγηθούν εκεί και να μεταφερθούν στην πόλη των Χανίων.

Κάποια στιγμή ο Τσελικ εθεάθη να μιλάει στο κινητό του, κάτι το οποίο ήταν αρκετό για να κατηγορηθεί ότι αυτός ήταν ένας από τους διακινητές, χωρίς να προηγηθεί άρση απορρήτου και να ελεγχθούν οι συνομιλίες του. Κανένας από τους υπόλοιπους πρόσφυγες δεν τον κατέδειξε ως τέτοιο, ενώ ο ίδιος ξεκαθάρισε στο δικαστήριο ότι προσπαθούσε να καθυστερήσει την οικογένειά του.

Ούτε η απολογία του, ούτε η αθωωτική πρόταση «λόγω ύπαρξης σοβαρότατων αμφιβολιών» από την πλευρά του αντισυμβαλλόμενου εφετών, ούτε η βεβαίωση του Πολιτιστικού Δημοκρατικού Κέντρου των Κούρδων, ούτε η επιστολή του βουλευτή του ΗΔΡ στην οποία διηγείται τη φυλάκιση και τις διώξεις σε βάρος του Μεμέτ Τσελικ, ούτε οι πρόσφατες δολοφονίες της αεραφής του, του αδελφού του και του κοινάδου του από το τουρκικό αστικό κράτος ήταν αρκετά για να πείσουν ότι ο Τσελικ ήταν απλώς ένας πολιτικός πρόσφυγας που αναζητούσε άσυλο σε μια χώρα της Δύσης.

21/09 Απεργία στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς Να παλέψουμε για Δημόσιες και Δωρεάν Συγκοινωνίες

Την Τετάρτη 21/09, το Εργατικό Κέντρο Αθήνας (ΕΚΑ) και τα σωματεία εργαζομένων του ΟΑΣΑ και της ΣΤΑΣΥ προκήρυξαν 24ωρη απεργία και συγκέντρωση στο υπουργείο Οικονομικών. Η απεργία πραγματοποιήθηκε ανήμερα της ψήφισης του εκτρωματικού νομοσχεδίου που προχωρά στο ξεπούλημα των δημόσιων επιχειρήσεων. Τρένο, μετρό, τραμ, λεωφορεία και τρόλεϊ «τράβηξαν χειρόφρενο» και οι εργαζόμενοι βγήκαν στον δρόμο ζητώντας την απόσυρση του νομοσχεδίου. Το μένος των διοικήσεων και των δύο οργανισμών απέναντι στην απεργία φάνηκε γρήγορα, αφού από κοινού έκαναν χρήση του εργατοκτόνου νόμου Χατζηδάκη. Οι δύο διοικήσεις έκαναν αγωγή ζητώντας από τα αστικά δικαστήρια να κηρυχθεί η απεργία παράνομη και καταχρηστική. Το Μονομέλές Πρωτοδικείο Αθηνών έσπευσε άρον - άρον να αποδεχτεί το αίτημα, πατώντας πάνω στις αντισυνδικαλιστικές διατάξεις που ποινικοποιούν το δικαίωμα στην απεργία και αδυνατούν τους εργαζόμενους από τα όπλα που διαθέτουν για να διεκδικούν τα δικαιώματά τους.

Ποστή στο νεοφιλελεύθερο πρόγραμμά της, η κυβέρνηση της ΝΔ προχωρά τον κατάλογο των ιδιωτικοποιήσεων. Οι πολυάριθμες αστικές συγκοινωνίες βρέθηκαν στο στόχαστρο για ακόμα μία φορά. Την Τετάρτη 21/09 κατατέθηκε προς ψήφιση στην Ολομέλεια της Βουλής το νομοσχέδιο - κατά παραγγελία του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης (ΟΟΣΑ) - του υπουργείου Οικονομικών που αφορά στις εταιρείες που ανήκουν στον δημόσιο τομέα και τις πρώην Δημόσιες Επιχειρήσεις και Οργανισμούς (ΔΕΚΟ). Το νομοσχέδιο έγινε πλέον νόμος του κράτους με τις ψήφους του κυβερνώντος κόμματος.

Ο νόμος υποβαθμίζει ακόμη παραπάνω τη λειτουργία των δημόσιων μεταφορών, κάνοντάς τις εύκολη λεία στα νύχια του ιδιωτικού κεφαλαίου. Πρώτον, με μία μόνο υπογραφή του υπουργού Οικονομικών ανοίγει η κερκόπορτα στους ιδιώτες - αρπακτικά να παρεμφύσουν στο δημόσιο και να αρπάξουν ό,τι μπορούν από αυτό, είτε αφορά την περιουσία του είτε κάποιο λειτουργικό κομμάτι (οχήματα, τεχνικό τμήμα, συντήρηση κ.ά.). Δεύτερον, υποβαθμίζονται άρδην οι εργασιακές σχέσεις με τη δυνατότητα πρόσληψης εργολαβικών

εργαζομένων με συμβάσεις ορισμένου χρόνου χωρίς την ισχύ της επιχειρησιακής ΣΣΕ, την κατάργηση των διατάξεων πρόσληψης μέσω του ΑΣΕΠ και τον νόμο για τις πρώην ΔΕΚΟ και την κατάργηση της κινητικότητας εντός του δημοσίου. Τρίτον, οι διοικήσεις θα διορίζονται από την κυβέρνηση. Με λίγα λόγια, άνθρωποι της αγοράς και «παϊδιά» της κυβέρνησης των «αριστών» θα τσακίσουν ό,τι απέμεινε από τις δημόσιες μεταφορές.

Σε αγαστή συνεργασία με την κυβέρνηση, τα καλοπληρωμένα από τη λίστα Πέτσα ΜΜΕξαλιπτήρης έσπευσαν να λαοπολογήσουν την δικαίω απεργία των εργαζομένων. Έκαναν λόγο για «κυκλοφοριακό κομφουζίο στους δρόμους», «ταλαιπωρία» του επιβατικού κοινού που «δεν μπορεί να μετακινηθεί με ευκολία λόγω της απεργίας» και άλλες τέτοιες φανφάρες. Ποντάροντας στην καλλιέργεια ενός κλίματος πόλωσης, διαχασμοί και μίσους της κοινωνίας απέναντι στους απεργούς, προστάθησαν να επιρρίψουν τις ευθύνες για την τραγική κατάσταση που βρίσκονται τα ΜΜΜ στους αγώνες των εργαζομένων. Αλλά η αλήθεια δεν κρύβεται. Μοναδική υπεύθυνη για αυτήν την κατάσταση είναι η κλίκα του Μητσοτάκη και οι προηγούμενες κυβερνήσεις που με τα μηνύματα έχουν οδηγήσει στο ζήλωμα των δημοσίων αναγκών.

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι διοικήσεις των δημόσιων μεταφορών επιτίθενται με μανία στα δικαιώματα των εργαζομένων. Τον περασμένο Μάιο, η διοίκηση της ΣΤΑΣΥ άσκησε διώξεις σε συνδικαλιστές για την απεργία στις 10/05. Μάλιστα, δεν δίστασε να ζητήσει επιβολή χρηματικής ποινής και φυλάκισης για τους εκλεγμένους εκπροσώπους των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Πλάι - πλάι, η διοίκηση της ΟΣΥ, τον περασμένο Ιούλιο, κατήγγειλε την απεργία των εργαζομένων ως παράνομη.

Ο δρόμος για το ξεπούλημα των δημόσιων συγκοινωνιών έχει ανοίξει προ πολλού. Τον Αύγουστο, η κυβέρνηση ψήφισε νομοσχέδιο που παρατείνει τη «συνεργασία» μεταξύ ΟΣΥ και ΚΤΕΛ μέχρι το 2023, θέλοντας να ικανοποιήσουν τον διακαιπόθο των ιδιωτών να αρπάξουν τη μερίδα του λέοντος από τις δημόσιες υπηρεσίες. Γι' αυτό προστάθησαν με νέα νομοθετική ρύθμιση στο νομοσχέδιο που ψηφίστηκε στις 21/09 να υπερ-

κεράσουν αυτό το εμπόδιο. Από το 2020 που υπογράφηκε η σύμβαση με πρόφαση την πανδημία και την ανάγκη για νέα οχήματα, οι ιδιώτες έχουν λάβει περισσότερα από 180.000.000 ευρώ!

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη ρημάζει σιτοπήτες δημόσιο και δωρεάν προκειμένου να «ταΐσει» με ζεστό κρατικό χρήμα τους επιχειρηματίες - κοράκια. Έτσι έκανε και με τις υπόλοιπες δημόσιες δομές (ΔΕΗ, λιμάνια, νοσοκομεία κ.ά.) και τα καταστροφικά αποτελέσματα δεν άργησαν να φανούν. Στην προσπάθεια εφαρμογής του δόγματος «απαγορεύεται το απαγορεύεται για το κεφάλαιο», χτυπάει οποιονδήποτε αντιστέκεται στα νεοφιλελεύθερα σχέδιά της: ποινικοποιεί το δικαίωμα στην απεργία και το συνδικαλισμό, φακελώνει αγωνιστές και συνδικαλιστές και στέλνει τα ΜΑΤ να χτυπούν φοιτητές κι εργάτες. Ετοιμάζεται να στείλει νέο πακέτο εφοδισμού με πολεμικό εξοπλισμό στην Ουκρανία κραυγάζοντας πως «είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία» (Κ. Μητσοτάκης) και μας εμπλέκει όλο και πιο βαθιά στα πολεμοχαρή σχέδια των δυτικών ιμπεριαλιστών.

Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν θα επιτρέψουμε να προχωρήσει το ξεπούλημα των δημοσίων μεταφορών. Πρέπει να αγωνιστούμε για δημόσιες και δωρεάν συγκοινωνίες για όλους. Με εθνικοποίηση, κάτω από εργατικό έλεγχο και χωρίς αποζημίωση για τους ιδιώτες. Ενάντια στην κυβέρνηση των α(χ)ριστών που μας έχουν ρημάξει τη ζωή.

■ Γρηγόρης Μπίτ.

Ένα μήνα μετά την έναρξη της σχολικής χρονιάς, τα σχολεία υπολειτουργούν

Παρά τις τυμπανοκρουσίες του ΥΠΙΑΙΘ ότι 1η Σεπτεμβρίου θα ήταν όλοι οι εκπαιδευτικοί στις θέσεις τους, οι ελλείψεις σε εκπαιδευτικούς είναι τεράστιες. Ακόμα και μετά τις δύο φάσεις πρόσληψης αναπληρωτών, συνεχίζουν να μένουν ακάλυπτα χιλιάδες κενά και αποδεικνύεται περπύρα ότι οι μόνιμοι διορισμοί της τελευταίας διετίας ήταν σταγόνα στον ωκεανό.

Η κατάσταση στην ειδική αγωγή είναι ακόμα χειρότερη, όπου οι προσλήψεις αναπληρωτών είναι ελάχιστες σε σχέση με τις ανάγκες. Οι περισσότερες διευθύνσεις εκπαίδευσης προκειμένου να συγκαλύψουν το υπουργείο και να κατευνάσουν τις αντιδράσεις των γονιών με παιδιά με ειδικές ανάγκες, μειώνουν τις ώρες στήριξης που δικαιούται κάθε παιδί και στέλνουν τους συναδέλφους για λίγο και όχι σε όλα τα μαθήματα σε πολλά παιδιά και σε πολλά σχολεία.

Οι διαδικασίες οριστικών τοποθετήσεων στα σχολεία των εκπαιδευτικών όλων των κατηγοριών δεν έχουν ακόμα ολοκληρωθεί και γίνονται με τελείως αδιαφανείς διαδικασίες από τις διευθύνσεις εκπαίδευσης και τα νόθα υπηρεσιακά συμβούλια. Το αποτέλεσμα είναι να χάνονται χιλιάδες διδακτικές ώρες, να τσακίζονται τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών ιδιαίτερα των πιο ευάλωτων αλλά και να παραβιάζονται τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών.

Η Κεραμέως «αγωνιά» για τον «προγραμματισμό & τη βελτίωση του εκπαιδευτικού έργου»

Αφού λοιπόν αδιαφορεί για το απόλυτο μάχαλο που έχει προκαλέσει στη λειτουργία

των σχολείων, η Κεραμέως προσπαθεί να εισάγει νέα εργαλεία αξιολογητικής και της σχολικής μονάδας και των εκπαιδευτικών, όπως οι ενδοσχολικοί συντονιστές, οι μέντορες και οι εκπαιδευτικοί όμιλοι. Οι θεσμοί αυτοί οδηγούν στο σπάσιμο της συνοχής των συλλόγων διδασκόντων και στη δημιουργία μιας ιεραρχίας στα σχολεία, που μοιάζει με αυτή των επιχειρήσεων και θα εφαρμοστεί ένα μέρος της ατομικής αξιολογήσης, θεσμοθετούν την απλήρωτη υπερωριακή απασχόληση, κατηγοριοποιούν τα σχολεία και συμβάλλουν στην πλήρη ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης.

Μάλιστα δεν διστάζει να οδηγήσει για πέμπτη φορά τους εκπαιδευτικούς στα δικαστήρια προκειμένου να κηρύξει παράνομη την απεργία-αποχή από τους μέντορες και τους συντονιστές της ΔΟΕ. Όπως ήταν αναμενόμενο, η απεργία-αποχή κρίθηκε παράνομη με βάση το νόμο Χατζηδάκη. Συνεχίζει οδηγώντας και την ΑΔΕΔΥ, η οποία προκήρυξε την απεργία-αποχή εκ νέου, στα δικαστήρια. Η κατακλάτα αυταρχισμού του υπουργείου Παιδείας και της κυβέρνησης δεν έχει τελειωμό. Η στάση τους φανερώνει πανικό, αφού δεν μπορούν να πετύχουν την εφαρμογή της πολιτικής τους από τους εκπαιδευτικούς και προσπαθούν να την επιβάλουν με δικαστικές αποφάσεις.

ΟΛΜΕ: πολύτιμη η συνεισφορά της στην επιβολή της κυβερνητικής πολιτικής στην εκπαίδευση

Απέναντι στη συνεχιζόμενη και σκληρή επίθεση που δέχονται οι εκπαιδευτικοί και το δημόσιο σχολείο, η ΟΛΜΕ είναι αούσα ή καλύτερα κάνει ό,τι μπορεί για να εφαρμοστούν οι νόμοι της κυβέρνησης. Σε αγαστή

συνεργασία ο παλιός και νέος κυβερνητικός συνδικαλισμός των ΔΑΚΕ (ΝΔ) - ΠΕΚ (ΠΑΣΟΚ) - ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ) έχουν επιβάλλει σιωπητήριο και έχουν αφήσει ακάλυπτο τον κλάδο για μία ακόμη φορά. Απουσιάζει ακόμα και η μέτρα αξιολογήσης από οποιοδήποτε κείμενο της ΟΛΜΕ, ενώ έβγαλε μια χλιαρή ανακοίνωση για το πόσο κακοί είναι οι θεσμοί του μέντορα, του συντονιστή και των εκπαιδευτικών ομίλων χωρίς να προτείνουν πώς θα τους σταματήσουμε. Οι δυνάμεις αυτές αρνήθηκαν να προκηρύξουν απεργία-αποχή όπως έκανε η ΔΟΕ, ενώ μαζί με το ΠΑΜΕ αρνήθηκαν να καλέσουν γενικές συνελεύσεις και συνέλευση προέδρων (όπως ζητούσαν 24 ΕΛΜΕ) ώστε να βγει ένα πρόγραμμα αγωνιστικών κινητοποιήσεων με απεργία μέσα στον Οκτώβριο (όπως είχαμε προτείνει στη σκληρή επίθεση της κυβέρνησης, όχι μόνο ενάντια στα αντικειμενικά μέτρα αλλά και απέναντι στην ακρίβεια, την ενεργειακή κρίση, τον πόλεμο. Αντ' αυτού, ανακοίνωσαν ένα φαιδρό πρόγραμμα δράσης με μία 3ωρη στάση εργασίας στις 11/10, χωρίς καν συλλαλητήρια. Ορισαν ΓΣ προέδρων στις 22/10 δίνοντας έτσι πολύτιμο χρόνο στην κυβέρνηση να περάσει τα μέτρα της, αφού όταν γίνουν οι ΓΣ θα έχουν λήξει οι προθεσμίες ορισμού για συντονιστές, μέντορες και δημιουργία ομίλων! Το πιο πιθανό δε, αν υπάρξει εισήγηση της ΟΛΜΕ, θα είναι η συμμετοχή μας στην ήδη προκηρυγμένη απεργία της 9ης Νοέμβρη.

Αξίζει να σημειώσουμε ότι οι ΣΥΝΕΚ στη ΔΟΕ ψήφισαν την απεργία-αποχή (μένει να δούμε τι θα κάνουν μετά την απόφαση του δικαστηρίου που πιθανότατα να χρειαστεί να την κηρύξουν τα πρωτοβάθμια σωματεία), ενώ στην ΟΛΜΕ όχι μόνο δεν την ψηφίζουν

αλλά σε όσες ΕΛΜΕ έχουν προκηρύξει απεργία-αποχή προκομράτουν τους συναδέλφους προκειμένου να μην συμμετέχουν. Οι ΣΥΝΕΚ έχουν κάνει πλέον ξεκάθαρο ότι συμφωνούν με την αξιολογήση. Τέλος, το ΠΑΜΕ δεν ψηφίζει και δεν συμμετέχει στην απεργία-αποχή από την αξιολογήση των σχολικών μονάδων όταν την προκηρύττουν οι ΕΛΜΕ, ενώ στηρίζει την απεργία-αποχή των ΕΛΜΕ από τους μέντορες και τους συντονιστές, υπονομιώντας για μία ακόμη φορά τους αγώνες και τις αντιτάσεις των εκπαιδευτικών.

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών επιμένει ότι χρειάζεται να οργανώσουμε έναν παρατεταμένο αγώνα προκειμένου να αναχαιτίσουμε τη σφοδρή επίθεση της κυβέρνησης. Έναν αγώνα που θα είναι καλά προετοιμασμένος, με μαζικές γενικές συνελεύσεις, με επιτροπές αγώνα και απεργιακές επιτροπές που θα υλοποιούν τις αποφάσεις των ΓΣ. Έναν αγώνα που θα ενώνει όλα τα κομμάτια της εκπαίδευσης (γονείς, μαθητές, φοιτητές, εκπαιδευτικούς) αλλά και όλους τους εργαζόμενους που θέλουν να αγωνιστούν για να σώσουμε τη δημόσια Παιδεία και Υγεία, τα εργασιακά και δημοκρατικά μας δικαιώματα. Έναν αγώνα διαρκείας με απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις. Να προκηρύξουν όλα τα πρωτοβάθμια σωματεία της εκπαίδευσης τώρα απεργία-αποχή από την αξιολογήση των σχολικών μονάδων αλλά και από μέντορες - συντονιστές. Να ενώσουμε τις φωνές μας και να τους βροντοφωνάζουμε: αν αυτοί (κυβέρνηση και συνδιοπιστοί της) δεν προσαρμοστούν στις δικές μας ανάγκες, αυτοί θα πεθάνουν και όχι εμείς!

■ Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών

Με άρωμα χούντας οι φετινές μαθητικές καταλήψεις

Δεκάδες μαθητικές καταλήψεις σε όλη τη χώρα ξεκίνησαν ήδη από τις πρώτες εβδομάδες της σχολικής χρονιάς. Τα προβλήματα των υλικοτεχνικών υποδομών στις σχολικές μονάδες, η ανεπαρκής θέρμανση και οι ελλείψεις σε καθηγητές και αναλώσιμα, έχουν γιγαντωθεί λόγω της υποχρηματοδότησης και των μηδαινών διορισμών που ταλαιπωρούν τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση στα μνημονιακά χρόνια. Ακόμη, η όξυνση του ταξικού αποκλεισμού των νέων από την εκπαίδευση με την εφαρμογή της ΕΒΕ και της Τράπεζας Θεμάτων, αλλά και τα πλημμυρική υγειονομικά μέτρα προστασίας για μαθητές και καθηγητές, είναι από τις βασικές πολιτικές του ΥΠΑΙΘ, και της Λαομίσητης Κεραμέως, που φέρνει τους μαθητές «στα κάγκελα».

Τα αιτήματα των μαθητών συγκεντρώνονται γύρω από τα παραπάνω ζητήματα που έχουν υποβαθμίσει τραγικά το δημόσιο σχολείο, ενώ απαιώνουν και βάλλονται κατά του δικαιώματος στην δωρεάν εκπαίδευση. Παρά τα όποια θετικά χαρακτηριστικά εμφανίζει το πρώτο μικρό κύμα καταλήψεων, παραμένει σίγουρα απομονωμένο, ασυντόνιστο και χωρίς κάποιο σχέδιο κλιμάκωσης. Οι πολιτικές και οργανωτικές αδυναμίες των δυνάμεων που παρεμβαίνουν στο μαθητικό κίνημα, φέρουν τη μεγαλύτερη ευθύνη για την παραπάνω εικόνα.

Φαίνεται όμως, πως το υπουργείο έχει θορυβηθεί έντονα από τις μαθητικές αντιδράσεις, αφού δεν δίστασε για άλλη μια φορά να επιβάλει την χρήση της περσινής εγκυκλίου για τις καταλήψεις στα σχολεία. Σύμφωνα με αυτή, τόσο οι καθηγητές όσο και οι μαθητές υποβάλλονται σε υποχρεωτική εξ αποστάσεως σύγχρονη τηλεεκπαίδευση, ενώ αποκλείονται από το μάθημα όσοι συμμετέχουν στην κατάληψη και καταγράφονται οι απουσίες τους. Με αυτόν τον τρόπο μετατρέπουν τους ίδιους τους καθηγητές σε μηχανισμό καταστολής των αγώνων των μαθητών και επιδιώκουν την απομόνωση των μαθητών που υπερασπίζονται την κατάληψη. Δεν είναι λίγες, βέβαια, οι φορές που οι καθηγητές έδειξαν ανυπακοή απέναντι στην εγκύκλιο ή κάλεσαν σε αποχή/απεργία από την τηλεεκπαίδευση.

Το «δαίρει και βασιλεύει» δεν είναι το μοναδικό μέσο που επιδιώκει να αξιοποιήσει η υπουργός, αφού πληθαίνουν οι περιπτώσεις και οι εξαγγελίες (όπως του διευθυντή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Πειραιά) που προβλέπουν αστυνομική παρουσία έξω από τις σχολικές μονάδες. Η τρομοκρατία των αστυνομικών δυνάμεων (ακόμα και έξω από Δημοτικά), φαίνεται να είναι το «φάρμακο διά πάσαν νόσον» για την κυβέρνηση της Φτώχειας και της Βίας. Αυτά τα φαινόμενα αποσιωπώνται από τα ΜΜΕξ-άπτης, που δεν χάνουν την ευκαιρία όμως να κατηγορήσουν όποιον παλεύει ενάντια στις αντιεκπαιδευτικές πολιτικές για «τα χάλια της Παιδείας».

Η κυβέρνηση της ΝΔ θέλει να δυναμιτίσει το μέτωπο που έχει ανοίξει με τη νεολαία. Πιάι στην προσπάθεια επιβολής της ΟΠΠΙ, της καταστολής των φοιτητών από τα ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΕΚΑΜ, επιχειρεί και μια μεγαλύτερη αυταρχικοποίηση στα σχολεία. Το μίσος που θρέφει για τη νεολαία και για κάθε αγώνα, πηγάζει από την ανικανότητά της να εγγυηθεί ένα καλύτερο μέλλον ή οποιοδήποτε μέλλον για τους νέους. Οι πολιτικές τους υπόσχονται μόνο ταξικό αποκλεισμό από την εκπαίδευση, κατάργηση των κοινωνικών μας δικαιωμάτων σε εργασία, ασφάλιση, υγεία, αστυνόμευση και καταστολή των πάντων — να μας πετάξουν δηλαδή στο περιθώριο.

Πρέπει να παλέψουμε για την ενίσχυση των μαθητικών καταλήψεων, τον συντονισμό τους και την υιοθέτηση ακόμα πιο μαχητικών μέσων πάλης. Πια να μην εφαρμοστούν οι νόμοι-εκτρώματα της Κεραμέως, είναι απαραίτητη η ενότητα του μαθητικού κινήματος με το φοιτητικό και τις αντιδράσεις των εκπαιδευτικών. Να μετατραπούν αυτές οι κινητοποιήσεις σε ένα κίνημα που θα έρθει σε πολιτική ρήξη με την ίδια την κυβέρνηση της ΝΔ και κάθε νεοφιλελεύθερη κλίκα που θα επιχειρήσει να ρημάξει την Παιδεία. Να προετοιμαστούμε για την σύγκρουση με τους μηχανισμούς καταστολής του κράτους που ορθώνονται καθημερινά σε όποιον αντιστέκεται. Να μην αφήσουμε τις ζωές και τα δικαιώματά μας στα χέρια τους!

■ Νάντια Τζώρτζη

Μετατρέπουν τα Πανεπιστήμιά μας σε πεδίο μάχης!

Εμπρός για Συνελεύσεις - Καταλήψεις - Συγκρούσεις - Διαδηλώσεις

Η φθορά της κυβέρνησης της ΝΔ εντείνεται όλο και περισσότερο, απομακρύνεται διαρκώς από τις μάζες, γι' αυτό και γαντζώνεται από την καταστολή, για να παραμείνει στην εξουσία όσο ακόμα μπορεί. Παρά τις απανωτές αναβολές στις 5/9 η ΟΠΠΙ (Ομάδα Προστασίας Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων) έκανε την πρώτη της εμφάνιση στις πύλες του ΕΚΠΑ και του ΕΜΠ. Η κυβέρνηση μάλιστα επέλεξε να φέρει και άλλα σώματα της ΕΛΑΣ (ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, Αντιτρομοκρατική κ.λπ.) για να «προστατεύσουν» τα μέλη της νεοσύστατης Πανεπιστημιακής Αστυνομίας. Η κλίκα του Μητσότακη λίγες μέρες μετά, στις 15/9 έφερε την ΟΠΠΙ και στο ΑΠΘ. Οι φοιτητές και στις δύο πόλεις αντέδρασαν άμεσα καλώντας κινητοποιήσεις και αποκλεισμούς των πύλων, δείχνοντας έτσι την αντίθεση τους στην εγκατάσταση της Πανεπιστημιακής Αστυνομίας.

Στο ΑΠΘ βέβαια η παρουσία της αστυνομίας ήταν καθημερινή ήδη από το Πάσχα, που δυνάμει των ΜΑΤ και μια αύρα στρατοπέδευσης στο πρώην στέκι στο Βιολογικό για να «προστατεύσουν» την περίφημη βιβλιοθήκη. Η διαρκής παρουσία και προκλητική δράση της αστυνομίας στο ΑΠΘ οδηγούσε σε συχνές συγκρούσεις μεταξύ φοιτητών και αστυνομίας, με χρήση δακρυγόνων και βομβιδίων κρότου-λάμψης ακόμα και μέσα στα κτήρια κατά την διάρκεια μαθημάτων. Οι επιθέσεις των ΜΑΤ ήταν δολοφονικές, με φοιτητές να μεταφέρονται στο νοσοκομείο σοβαρά τραυματισμένοι. Ενώ, οι παρακολούθησεις φοιτητών και φοιτητριών εντός και εκτός του ΑΠΘ, οι αυθαίρετες και καταχρηστικές εξακριβώσεις στοιχείων, ακόμα και οι προσαγωγές ήταν συχνό φαινόμενο. Το κρεσέντο αστυνομικής καταστολής βέβαια έλαβε χώρα στις 16/9 κατά την διάρκεια μιας συναυλίας του Θ. Παπακωνσταντίνου εντός του ΑΠΘ, που δυνάμει των ΜΑΤ έπνιξαν στα δακρυγόνα 5.000 άτομα — μεταξύ των οποίων μικρά παιδιά, άτομα με κινητικές δυσκολίες κ.λπ. — και διέλυσαν το πλήθος. Η βίαιη επίθεση δεν σταμάτησε βέβαια εκεί, προσπάθησαν να κλείσουν τις εξόδους, παγιδεύοντας τον συγκεντρωμένο κόσμο, ενώ δεν ήταν λίγοι αυτοί που λιποθύμησαν. Συνέχισαν κυνηγώντας και ξυλοκοπώντας τον κόσμο που προσπάθησε να συγκροτηθεί σε πορεία, ενώ έβρασαν σε λειτουργία και την αύρα.

Μόλις 10 ημέρες μετά, η ΕΛΑΣ έκανε μια ακόμη δολοφονική επίθεση στις παλιές φοιτητικές εστίες του ΕΜΠ. Με πρόσημα την εξάρθρωση σπείρας ναρκεμπόρων, ΕΚΑΜ και ΟΠΚΕ εισέβαλαν στα δωμάτια των φοιτητών,

σπάζοντας τις πόρτες, πετώντας τους έξω από το σπίτι τους και συγκεντρώνοντάς τους έξω καθισμένους σαν να είναι εγκληματίες. Υπήρξαν μάλιστα και πυροβολισμοί από την πλευρά της αστυνομίας τραυματίζοντας ένα άτομο, μετατρέποντας το πανεπιστήμιο σε σκηνικό ταινίας φαρ-ουέστ. Τέλος, έγιναν 22 συλλήψεις, 13 εντός των εστιών και 9 έξω από αυτές. Είναι δεδομένο ότι η κυβέρνηση δεν ενδιαφέρεται για το ξερικόμα των ναρκεμπόρων από τα πανεπιστήμιά μας, είναι η ίδια άλλωστε που αφήνει ελεύθερους μεγαλοεπιχειρηματίες που εμπλέκονται σε εμπόριο ναρκωτικών, ούτε προφανώς για την ασφάλεια των φοιτητών εφόσον είναι οι ίδιοι που μας εξυλοκοπούν.

Η πολιτική της έντασης που ακολουθεί η δράκα Μητσότακη είναι γι' αυτήν μονόδρομος. Η αστυνομοκρατία στα πανεπιστήμια είναι απλώς μια πρόβα τζενεράλε για το τι θέλουν να φέρουν για ολόκληρη την κοινωνία. Είναι ο μοναδικός τρόπος για να επιβάλλουν τις βαρβάρες νεοφιλελεύθερες πολιτικές τους, για να εφαρμόσουν τους νόμους Κεραμέως και την ιδιωτικοποίηση της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης. Το φοιτητικό κίνημα απέναντι σε όλα αυτά θα πρέπει να οργανωθεί. Χρειάζεται άμεσα να ενεργοποιηθούν οι δομές του φοιτητικού κινήματος, να καλεστούν σε όλες τις σχολές γενικές συνελεύσεις, να δημιουργηθούν επιτροπές αγώνα και συντονιστικά που θα ενοποιούν τους φοιτητικούς συλλόγους. Είναι σημαντικό επίσης το φοιτητικό κίνημα να οργανώσει την αυτοάμυνά του, τη σύγκρουση με τα ΜΑΤ ώστε να πετάξει την ΟΠΠΙ έξω από τα πανεπιστήμια. Με μαχητικά μέσα πάλι, καταλήψεις, διαδηλώσεις και με εξωστρέφεια, οι φοιτητές θα πρέπει να οργανώσουν έναν μαζικό ανυποχώρητο αγώνα διαρκείας απέναντι στην διάλυση του πανεπιστημίου.

Οι αυθόρμητες, αντανάκλαστικές και συμβολικές κινητοποιήσεις των φοιτητών πλέον δεν αρκούν. Το φοιτητικό κίνημα μπορεί και πρέπει να πυροδοτήσει έναν ξεσηκωμό της νεολαίας και των εργαζομένων και μέσα από τους συλλογικούς μας αγώνες, μακριά από ατομικές λογικές και αυταπάτες, να διώξουμε τα ΜΑΤ και την ΟΠΠΙ από τις σχολές μας και να μπλοκάρουμε την διάλυση της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης και των πανεπιστημίων. Να ανατρέψουμε την κυβέρνηση της ΝΔ και κάθε άλλη μνημονιακή κυβέρνηση που θα φανεί πρόθυμη να εφαρμόσει αντιεκπαιδευτικά και αντεργατικά νομοσχέδια, να παλέψουμε ενάντια στο κύμα ακρίβειας που έρχεται με φόρα κατά πάνω μας και μετατρέπεται μέρα με τη μέρα σε τσουνάμι. Να παλέψουμε για να ζήσουμε με αξιοπρέπεια!

Πανεπιστημιακή Αστυνομία Το κυβερνητικό αδιέξοδο γεννά μεγαλύτερους κινδύνους

Η κυβέρνηση της φτώχειας, του πολέμου και των παρακολούθησεων του Μητσοτάκη από την πρώτη βδομάδα του Σεπτεμβρίου επιχειρεί να επιβάλλει μια άνευ προηγουμένου αστυνομοκρατία μέσα και έξω από τις σχολές. Επέλεξε αιφνιδιαστικά να ανοίξει το μέτωπο της Πανεπιστημιακής Αστυνομίας (ΟΠΠ) πριν αρχίσει η νέα ακαδημαϊκή χρονιά, διόλου τυχαία σε μια περίοδο που οι φοιτητές είναι σε φυλ ρυθμούς εξεταστικής. Ομάδες της ΟΠΠ ξεκίνησαν να εμφανίζονται έξω από το ΕΚΠΑ και το ΕΜΠ σαν τους κλέφτες μες στη νύχτα, έτοιμες για περιπολία στα πανεπιστήμια. Μάλιστα, η γελοιότητα της κυβέρνησης ξεπέρασε κάθε όριο, αφού έβαλε διμοιρίες MAT και ΟΠΚΕ να φυλάνε την ΟΠΠ, δηλαδή την αστυνομία να φυλάει την αστυνομία! Η αντίδραση των φοιτητών ήταν άμεση με καθημερινή περιφρούρηση των πυλών και κάποιες μαζικές κινητοποιήσεις τις πρώτες μέρες, μπλοκάροντας την εγκατάσταση της αστυνομίας στις σχολές. Από νωρίς έγινε ξεκάθαρο πως η ΟΠΠ δε θα μπει έτσι απλά και η υποχώρηση της κυβέρνησης ήρθε μόλις 2 βδομάδες μετά, αποσύροντας την από τις πύλες.

Σε πανικό η επικίνδυνη κλίκα Μητσοτάκη

Αυτή την υποχώρηση την διαδέ-

χθηκαν απανωτά ρεσιτάλ καταστολής σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, συλλήψεις, τραυματισμοί και άγριο ανθρωποκνηνητό φοιτητών μέσα και έξω από τις σχολές. Η αστυνομία έπνιξε στα χημικά συναυλία 5.000 ατόμων στο ΑΠΘ και στη συνέχεια με MAT και αβρες διέλυσε το πλήθος που συγκεντρώθηκε για να διαμαρτυρηθεί το ίδιο βράδυ. Θυμίζοντας την χούντα, απαγόρευσε 2 διαδηλώσεις στο κέντρο της Αθήνας, αξιοποιώντας πάλι MAT, χημικά και αβρες για να διαλύσουν το πλήθος. Άνοιξε ακόμη και πυρ στα πλαίσια «αστυνομικής επιχείρησης» στις εστίες του Πολυτεχνείου, τραυματίζοντας σοβαρά έναν άνθρωπο και καταστρέφοντας, ότι έβρισκε μπροστά της, αφήνοντας δεκάδες φοιτητές χωρίς εστία ενώ έρχεται χειμώνας. Το μήνυμα από την μεριά της κυβέρνησης είναι ξεκάθαρο: με κάθε πρόσχημα θα εισβάλουν στις σχολές οι δολοφονικές ομάδες καταστολής με στόχο να εγκατασταθούν μόνιμα σε αυτές.

Η προσφυγή της κυβέρνησης στην ακραία καταστολή δεν δείχνει παρά τον πανικό της. Ο Μητσοτάκης και η κλίκα του βρίσκονται σε μεγάλη κρίση. Υπό το βάρος της τεράστιας οικονομικής και πολιτικής κρίσης (εμπλοκή στον πόλεμο στην Ουκρανία και δέυνση ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, ακρίβεια, ενεργειακή κρίση, διαρκή σκάνδαλα, παρακολούθησεις κ.ά.),

επιχειρούν μια «φυγή προς τα εμπρός», επενδύοντας στην πολιτική της έντασης. Αξιοποιώντας το μόνο «χαρτί» που τους μένει, αυτό της καταστολής (και σε απεργούς εργατές), προσπαθούν να αποπροσανατολίσουν από τα φλέγοντα ζητήματα. Με απώτερο στόχο να παραμείνουν λίγους μήνες ακόμα στην εξουσία για να ολοκληρώσουν το καταστροφικό έργο τους και να εκβιάζει ο Μητσοτάκης, ως «κυβερνήτης της χώρας» και «Μεσοσίας» για να διατηρήσει κάποια ποσοστά στις επερχόμενες εκλογές.

Φυσικά, οι κίνδυνοι για το φοιτητικό κίνημα και τους αγώνες της νεολαίας είναι μεγάλοι. Η εγκατάσταση της ΟΠΠ στις σχολές αποτελεί μια βαθιά ποιητική τομή, σημαίνει την κατάργηση πάνω από 5 δεκαετιών νεολαιίστικων αγώνων, σημαίνει το «Τέλος της Μεταπολίτευσης». Η γιγάντωση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, με βασικά του στοιχεία τις χουντικού τύπου απαγορεύσεις διαδηλώσεων και την εγκαθίδρυση της αστυνομίας στις σχολές, αποτελεί στρατηγική επιλογή του αστικού καθεστώτος και της ελίτ στην Ελλάδα. Αλλιώς δε μπορεί να προχωρήσει η διάλυση της δημόσιας-δωρεάν παιδείας, η επιβολή διδάκτρων, η διάλυση της φοιτητικής μέριμνας, η κατάργηση του φοιτητικού συνδικαλισμού και τελικά η εγκαθίδρυση του Πανεπιστημίου της Αγοράς.

Αγώνας Διάρκειας για την ανατροπή της κυβέρνησης

Οι φοιτητές, λοιπόν, δεν βρίσκονται αντιμέτωποι μόνο με την Πανεπιστημιακή Αστυνομία, αλλά με την αστυνομία και τους μηχανισμούς καταστολής στο σύνολο. Η επιβολή της ΟΠΠ μπορεί να επιτευχθεί μόνο μετά από πολλές εισβολές των MAT μέσα στις σχολές και την επιβολή συντριπτικών ηττών στο φοιτητικό κίνημα (διάλυση δομών του, ξεριζώμα αγωνιστικών δυνάμεων κ.ά.). Συνεπώς, οι εισβολές της αστυνομίας στις σχολές θα αποτελούν μια συνεχή απειλή και παρά τις όποιες διακοπές ή τακτικές υποχωρήσεις της κυβέρνησης, το ζήτημα της καταστολής θα αποτελεί μια μόνιμη πληγή για το φοιτητικό κίνημα.

Οι αυθόρμητες και αποφασιστικές κινητοποιήσεις μετά την εμφάνιση της

ΟΠΠ είναι μια πρώτη απάντηση στην κυβέρνηση. Για να αντιμετωπιστεί η επίθεση πρέπει να αναπτυχθούν αυτοί οι αγώνες σε έναν Αγώνα Διάρκειας, οργανώνοντας την σύγκρουση ενάντια στην αστυνομία, την κυβέρνηση και όλο τον αστικό συρφετό. Για το λόγο αυτό, το φοιτητικό κίνημα πρέπει να αναμετρηθεί και με τα δικά του προβλήματα: έρχεται αντιμετώπιση με την πιο σκληρή επίθεση τα τελευταία 50 χρόνια, με σωρεία ψηφισμένων αντικειμενικών μέτρων, που άλλα εφαρμόζονται (π.χ. Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής) και άλλα έχουν για την ώρα παγώσει. Η πανικόβλητη εικόνα της κυβέρνησης δεν σημαίνει ότι δεν θα έρθει μια επόμενη, πιο επικίνδυνη και με καινούργιο «αέρα» κυβέρνηση, επιδιώκοντας να ολοκληρώσει το «έργο» της προηγούμενης. Αυτή είναι η σύγκρουση στην οποία οδηγεί η τεράστια κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Δεν πρόκειται να σταματήσει ούτε με τις εκλογοκίστες και καθαρά ψηφοθηρικές απάτες τύπου ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος περιμένει στη γωνία να εφαρμόσει τα ίδια και χειρότερα, όπως εξάλλου έκανε και την περίοδο διακυβέρνησής του.

Το κίνημα δεν χρειάζεται ούτε «συμβολικές κινήσεις», ούτε θριαμβολογίες του τύπου «νικήσαμε», «θα τους σαρώσουμε» κ.λπ., στα οποία συνιθίζουν να επιδίδονται η ΚΝΕ και τα ΕΑΑΚ. Πόσο μάλλον εκφυλιστικές και απολίτικες αντιπαραθέσεις μέσα στο κίνημα που οδηγούν στην διάφραση και την απομαζικοποίησή του. Με την δημιουργία δομών στη βάση των φοιτητών, όργανα συντονισμού και πάλης, να δοθεί εκ νέου αυτοπεποίθηση και πίστη στο δύναμο του συλλογικού αγώνα. Με εξωστρεφείς δράσεις σε γειτονιές, σχολεία, χώρους δουλειάς, να σπάσει το «κλείσιμο» του αγώνα μέσα στα πανεπιστήμια, που εντέλει αποδυναμώνει το φοιτητικό κίνημα. Μέσα από την σύνδεση με τα προβλήματα της κοινωνίας που αντιμετωπίζουν και οι φοιτητές, όπως ο πόλεμος και η ακρίβεια, να ενωθούν με εργαζόμενους και μαθητές σε κοινό αγώνα. Με στόχο να ριζώσουμε την λαομίσητη κυβέρνηση Μητσοτάκη μια ώρα αρχύτερα, για να αρχίσει μια γενική αντεπίθεση του κινήματος.

Ομιλία Μητσοτάκη στην 86η ΔΕΘ

Κυνισμός και άθλια ψ

Στην ομιλία του στα εγκαίνια της 86ης ΔΕΘ στη Θεσσαλονίκη ο Κυρ. Μητσοτάκης ξεπέρασε και τον εαυτό του στους εκβιασμούς και τα άθλια ψέματα.

■ Σοφία Καρασαρλίδου

Εκινώντας την ομιλία του στην 86η ΔΕΘ, ο Κυριάκος Μητσοτάκης έκανε μια αναφορά στην μικρασιατική ήττα του 1922 και επιχείρησε να βγάλει τα συμπεράσματά του για σήμερα. «Πριν από 100 χρόνια, Σεπτέμβριο πάλι, ο εθνικός μας κορμός έχανε στη Μικρά Ασία ένα πολύτιμο κομμάτι του, βιώνοντας, μία ανείπωτη τραγωδία. Όμως, ταυτόχρονα, κέρδιζε την αναγεννητική δύναμη περίπου δύο εκατομμυρίων προσφύγων, που θα έχτιζαν την Ελλάδα των επόμενων δεκαετιών. Το αίμα και ο πόνος τους θα γινόταν λίπασμα προόδου και πείσμα δημιουργίας». Έτσι και τώρα, μπροστά στις νέες «προκλήσεις», «κινδύνους» και «κρίσεις» κάλεσε τον ελληνικό λαό να διδαχθεί ότι «οι γονείς της ήττας είναι πάντα ο διχασμός και η δημαγωγία. Ενώ η ενότητα και η αλήθεια οδηγούν μόνο σε νίκες».

Μόνο που παρέλειψε να πει ότι «την ανείπωτη τραγωδία» την έζησαν αποκλειστικά και μόνο οι εργάτες και οι φτωχές λαϊκές μάζες των προσφύγων και των ντόπιων. Ο «επαναπατρισμός» των προσφύγων σήμαινε εγκατάλειψή τους και στοιβάγμα στις παραγκουπόλεις των πόλεων, ενώ για τους ντόπιους εργάτες, πέρα από τους θανάτους στον «απελευθερωτικό πόλεμο» και την εξαθλίωση των ανάπηρων του πολέμου, σήμαινε μεγάλη πτώση των μισθών και αφαίρεση των δικαιωμάτων τους. Πάνω σε αυτή την κατάσταση της εργατικής τάξης, που προκάλεσε ο πόλεμος της αστικής τάξης για τα οικονομικά συμφέροντά της, στηρίχτηκε κατά κύριο λόγο η ανάπτυξη της ελληνικής βιομηχανίας στη δεκαετία του 1920! Μάλλον ο Κυρ. Μητσοτάκης αυτό εννοεί όταν λέει ότι «έχτισαν την Ελλάδα» τις επόμενες δεκαετίες και σε αυτό καλεί και σήμερα τους εργαζόμενους για να ξεπεραστούν οι νέες «κρίσεις, προκλήσεις και κίνδυνοι».

Στη συνέχεια παρουσίασε μια κατάσταση της ελληνικής κοινωνίας και οικονομίας πέρα και έξω από την πραγματικότητα που βιώνουν καθημερινά οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Καταρχάς ισχυρίστηκε ακόμη μία φορά ότι: «Υστερα από 12 χρόνια μνημονίων και επιτήρησης, η Ελλάδα έχει πλέον ανακτήσει την οικονομική της

αυτονομία από την ευρωπαϊκή Εποπτεία». Η «έξοδος από την ενισχυμένη εποπτεία» και η «επιστροφή στην κανονικότητα» είναι ένα τεράστιο ψέμα! Όπως ψέμα ήταν και «η έξοδος από τα μνημόνια» του ΣΥΡΙΖΑ το 2018, που σήμαινε στην πραγματικότητα την παγίωση των μνημονίων διαρκείας! Με τους πάνω από 700 μνημονιακούς νόμους να ισχύουν και να μην επιτρέπεται να καταργηθούν, με νέες πρόσθετες δεσμεύσεις για ιδιωτικοποιήσεις, μειώσεις συντάξεων κ.ά., με αιμοσταγή πρωτογενή πλεονάσματα και υποθήκευση της δημόσιας περιουσίας στον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας για την αποπληρωμή του χρέους, τα μνημόνια είναι εδώ. Και η κυβέρνηση της ΝΔ μετά την «έξοδο από την επιτροπεία» έχει δεσμευτεί να προχωρήσει σε 22 «εκκρεμότητες» μεταξύ των οποίων και η κωδικοποίηση των αντεργατικών μνημονιακών νόμων. Άλλωστε από την εποπτεία δεν θα βγει η χώρα, παρά μόνο όταν αποπληρώσει το 75% του χρέους της στους ευρωπαϊούς δανειστές, που για την Ελλάδα σχεδιάζεται το 2059!

Το παραλήρημά του συνεχίστηκε όταν ισχυρίστηκε ότι η Ελλάδα «πρωταγωνιστεί στην ανάπτυξη, στις εξαγωγές, στη μείωση της ανεργίας και στην κοινωνική στήριξη». Με το δημόσιο και ιδιωτικό χρέος να γιγαντώνεται στο 200% του ΑΕΠ το πρώτο και στο 140% του ΑΕΠ το δεύτερο, με τον πληθωρισμό να κινείται πάνω από τον μέσο όρο της ΕΕ στο 12,51% τον Σεπτέμβριο, με την αύξηση των επιτοκίων, πράγμα που αυξάνει και τις δαπάνες αποπληρωμής του χρέους, με τις αυξήσεις στις τιμές παραγωγής βιομηχανίας που οδηγούν ένα μεγάλο μέρος της στην αδυναμία να επιβιώσει, το ίδιο ισχύει και για την αγροτική παραγωγή, με το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου να διπλασιάζεται σε ετήσια βάση, μάλλον αυτά που λέει ο Κυρ. Μητσοτάκης αφορούν μια φανταστική χώρα. Σε ό,τι αφορά στην ανεργία, τον Ιούλιο σύμφωνα με τη Eurostat ήταν στο 11,4%, το δεύτερο μεγαλύτερο ποσοστό στην ευρωζώνη. Και όλα αυτά παρά τη δραματική μείωση των μισθών και την κατάργηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων, ουσιαστικά το μόνο που καταφέρει

με επιτυχία η κυβέρνηση του Κυρ. Μητσοτάκη.

Χωρίς μεγάλη πειθώ επιχείρησε να απαριθμήσει τα success stories της κυβέρνησής του στην προηγούμενη τριετία. Μίλησε για την «ωριμότητα» με την οποία αντιμετωπίστηκε η «πρωτοφανής παγκόσμια πανδημία», κι ας μετράμε πάνω από 30 χιλιάδες νεκρούς κι ας αναδείχθηκαν με τραγικό τρόπο οι ανεπάρκειες του ΕΣΥ, λόγω της χρόνιας υποχρηματοδότησης και ιδιωτικοποίησής του. Αντίθετα η πανδημία χρησιμοποιήθηκε σαν ευκαιρία για νέα χτυπήματα στο δημόσιο σύστημα υγείας. Μίλησε για το λαό που «υπέμεινε και διδάχτηκε από τα χτυπήματα της φύσης», χωρίς κανένα ίχνος ντροπής για τους πυρόπληκτους της Εύβοιας, κ.ά. Τέλος υπερασπίστηκε τον πόλεμο που κήρυξε η κυβέρνησή του στους πρόσφυγες και μετανάστες, καθώς «η χαλαρότητα και η ανευθυνότητα» στο μεταναστευτικό αντικαταστάθηκαν από την «αυστηρότητα και την αποτελεσματικότητα» του φράκτι στον Έβρο και των επαναπροωθήσεων στο Αιγαίο που κοστίζουν ανθρώπινες ζωές. Υπεραμύνησε των πολιτικών της κυβέρνησής του για την διάλυση και ιδιωτικοποίηση της Υγείας και της Παιδείας, για το ψηφιακό κράτος. Αναφερόμενος στον πόλεμο στην Ουκρανία τάχθηκε με το πλευρό της «αμυνόμενης χώρας», δήλωσε ότι «έχουμε πόλεμο με τη Ρωσία» και ότι ο Πούτιν μετατρέπει την ενεργειακή κρίση σε οικονομική κρίση. Επείσησε ότι: «Δεν πρέπει επίσης να επιτρέψουμε η αγανάκτηση να γίνει τυφλή, αναζητώντας εσωτερικές ευθύνες για εξωγενείς επιθέσεις. Ο λογαριασμός της ακρίβειας πρέπει να επιστραφεί σ' αυτόν που την προκαλεί, στον κ. Πούτιν». Ωμά και κυνικά είπε στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ότι ο ίδιος και το σύστημα που υπηρετεί, η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί των ΗΠΑ-ΕΕ με Ρωσία-Κίνα, δεν ευθύνονται για τίποτε. Στη δε συνέντευξη του επέμεινε στις κυρώσεις της ΕΕ στη Ρωσία ακόμη κι αν διακοπεί το ρωσικό φυσικό αέριο και πληρώσουν οι λαοί το κόστος! Άλλωστε ανήκομε στη Δύση και είμαστε στη σωστή πλευρά της ιστορίας, όπως δήλωσε. Μόνο

Έματα

που δεν ρώτησε κανένα γι' αυτή του την απόφαση και την τεράστια εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο. Υπερασπίζοντας μόνο τα συμφέροντα των οικονομικών ελίτ που υπηρετεί, μαζί με τα συμφέροντα των ΗΠΑ, φορτώνει στις πλάτες των εργαζομένων τις επιπτώσεις της κρίσης και του πολέμου.

Σε σχέση με τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό που βρίσκεται σε παροξυσμό και απειλεί με ένα θερμό επεισόδιο τους εργαζόμενους και τη νεολαία και στις δύο χώρες, αφού πούλησε τσαμπουκά με το «νταλίκια γιο», επανέλαβε ότι η ασφάλεια της χώρας στρίβεται στους πανάκριβους εξοπλισμούς, που εργαζόμενοι και φτωχά λαϊκά στρώματα θα πληρώσουν με το αίμα τους, και στους «ισχυρούς συμμάχους» της...

Υπήρξε μάλλον και ένα μελανό σημείο στον απολογισμό του, αυτό του σκανδάλου των υποκλοπών, το οποίο χαρακτήρισε «επιχειρησιακό λάθος», για να το υποβαθμίσει και να κατευνάσει τις εσωκομματικές αντιδράσεις. Χαρακτήρισε την περίοδο προεκλογική, καταδίκασε τον εκλογικό νόμο του ΣΥΡΙΖΑ ότι προωθεί την ακυβερνησία, ενώ έθεσε το δίλημμα: «δευτέρα εντολή προόδου ή δεύτερη φορά συμφορά». Το ενδεχόμενο σχηματισμού κυβέρνησης συνασπισμού χωρίς το πρώτο κόμμα, τη ΝΔ, το χαρακτήρισε «τετρατόνευση». Δεν απέκλεισε τη δυνατότητα αυτοδύναμης κυβέρνησης που δεν θα είναι μονοκομματική, εννοώντας μάλλον ότι θα αναζητήσει συμμαχίες με προσωπικότητες και βουλευτές από άλλα κόμματα.

Τέλος, για την αντιμετώπιση της ακρίβειας σέρβριε την ξαναξεσταμένη σούπα των αυξήσεων ψυχίων στον κατώτατο μισθό και αυτό από τον ερχόμενο Μάιο, το επίδομα των 250 ευρώ στους «ευάλωτους πολίτες» τον Δεκέμβριο, νέα μείωση των ασφαλιστικών εισφορών όταν οι εργοδότες μετατρέπουν συμβάσεις μερικής απασχόλησης σε πλήρους, καθώς και μείωση των ασφαλιστικών εισφορών γενικά κατά τρεις μονάδες. Δύρο στους εργοδότες που μειώνουν το μη μισθολογικό κόστος και στερούν έσοδα από τα ασφαλιστικά ταμεία. Από εκεί και πέρα η «αύξηση» του επιδόματος θέρμανσης αποτελεί σταγόνα στον ωκεανό και σε καμία περίπτωση δεν αντιμετωπίζει τις τεράστιες αυξήσεις στην ενέργεια. Το νέο παραμύθι είναι υποτίθεται η αντιμετώπιση του στεγαστικού προβλήματος για τους νέους που περιλαμβάνει δημιουργία φοιτητικών εστιών μέσω ΣΔΠ, χαμηλότοκα δάνεια σε νέους για απόκτηση κατοικίας σε περιοχές με παλιά κτίρια. Επιπλέον με τη λεγόμενη «κοινωνική αντιπαροχή» θα δώσει δώρο σε ιδιώτες δημόσια οικοπέδα και κτίρια, για να χτίσουν κατοικίες, από τις οποίες τις μισές θα ενοικιάζουν με χαμηλό ενοίκιο και τις υπόλοιπες θα τις αξιοποιούν εμπορικά!

ΟΜΙΛΙΑ ΑΛ. ΤΣΙΠΡΑ ΣΤΗ ΔΕΘ

Γκώσαμε στα «ψεύτικα τα λόγια, τα μεγάλα»

■ Σοφία Θεοδοροπούλου

Το «κυβερνητικό πρόγραμμα» του ΣΥΡΙΖΑ – Προοδευτική Συμμαχία, που παρουσίασε ο Αλ. Τσίπρας από το βήμα της 86ης ΔΕΘ, ήταν ένα ακόμα κρεσέντο δημαγωγίας προεκλογικού χαρακτήρα.

Όλη η στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ στρέφεται στη συγκρότηση της λεγόμενης «προοδευτικής κυβέρνησης» σε σύμπλευση με το ΠΑΣΟΚ, με κεντρικό σύνθημα «Δικαιοσύνη Παντού» και ένα πρόγραμμα προσαρμοσμένο στις «αντοχές της οικονομίας». Τα στελέχη του ξορκίζουν το πρώτο «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης» του Σεπτεμβρίου του 2014 και δηλώνουν με υπευθυνότητα ότι οι σημερινές προτάσεις είναι όλες «κοστολογημένες», ρεαλιστικές και εντός των ορίων του Ταμείου Ανάκαμψης. Θέλουν έτσι να διαβεβαιώσουν ότι δεν θα απειλήσουν επουδενί την «δημοσιονομική σταθερότητα», μια σταθερότητα που σημαίνει ολομέτωπες επιθέσεις στα δικαιώματα των εργαζομένων.

Παρά τις προστάθειες του Τσίπρα να πείσει ότι το πρόγραμμα του διαφέρει ουσιαστικά από την ασουκόμενη πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη, οι «έξι εθνικές προτεραιότητες» των εξαγγελιών μαρτυρούν το ακριβώς αντίθετο:

Για την ενεργειακή κρίση

Μείωση του ΦΠΑ σε τρόφιμα και καύσιμα «στα κατώτερα όρια που προβλέπει η ΕΕ», υποσχέθηκε ο Τσίπρας. Όμως, η ακρίβεια στο ρεύμα και τα καύσιμα οφείλεται στο ληστρικό χρηματιστήριο ενέργειας που θεσπίστηκε επί πρωθυπουργίας Τσίπρα, ακριβώς για να μετατρέψει την ενέργεια από κοινωνικό αγαθό σε προϊόν κερδοσκοπίας του κεφαλαίου. Αυτό είναι γνωστό σε όλους και κανείς δεν αγοράζει τα παραμύθια περί «δραστηκής παρέμβασης στη στρεβλή και προβληματική λειτουργία του χρηματιστηρίου ενέργειας», που εφημέρη τώρα ο Τσίπρας.

Ακόμη εξήγγειλε την επανακρατικοποίηση της ΔΕΗ, ενώ λίγα χρόνια πριν, επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, γιγαντώθηκε η απελευθέρωση της ενέργειας, όταν η ΔΕΗ εκαναγκάστηκε να πουλά πάμφθινα ρεύμα στους ιδιώτες για να στηριχτούν οι ιδιώτες «εναλλακτικοί πάροχοι». Κι αν ακόμη κάποιος αφελής το πιστέψει, αλήθεια πώς θα υπερβεί ο Τσίπρας τα εμπόδια που θέτει η ΕΕ για τις επανακρατικοποιήσεις και ποιος θα πληρώσει την αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου; Είναι πασίγνωστο το προηγούμενο των τραpezών, με ευθύνη και του ΣΥΡΙΖΑ: με ανακεφαλαιοποιήσεις με δεκάδες δισ. του ελληνικού λαού, «κρατικοποιήθηκαν» (στο διαβόητο Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας), δηλαδή διασώθηκαν από την χρεοκοπία, ώστε μετά να παραδοθούν «καθαρές» στους τραpezίτες και στα funds.

Μίλησε για πιο δίκαιο και «συμπεριληπτικό» (sic) διαμοιρασμό των κονδυλίων του Ταμείου Ανάκαμψης. Όμως το Ταμείο Ανάκαμψης είναι ένας μηχανισμός ευρωπαϊκού υπερμνημονίου, που ψηφίστηκε και από τον ΣΥΡΙΖΑ, για να χρηματοδοτείται από την φοροληστεία των εργαζομένων και να ενισχύει με δισ. τις «πράσινες» και «αναπτυξιακές» αρπαχτές του κεφαλαίου, ιδιαίτερα του μεγάλου. Γι' αυτό δεν μεταρρυθμίζεται προς όφελος των εργαζομένων, το πολύ πολύ να ενισχυθούν μερικοί ριγμένοι έως τώρα αετονύχηδες.

Για την ενίσχυση του εισοδήματος και τα Εργασιακά

Εδώ έδωσε τα ρέστα του ο πρώην πρωθυπουργός: Αύξηση του κατώτατου μισθού, τιμηριθμική αναπροσαρμογή των μισθών σε ετήσια βάση για μισθούς, αναδρομικά και 13η σύνταξη στους συνταξιούχους, αύξηση του αφορολόγητου στις 10.000 ευρώ, ρύθμιση και μερική διαγραφή χρεών, κατάργηση του νόμου Χατζηδάκη (τα περισσότερα άρθρα του οποίου τα έχει ψηφίσει ο ΣΥΡΙΖΑ!), προσλήψεις στην υγεία και την παιδεία κ.ά. Καμία αξιοπιστία δεν έχουν αυτές οι υποσχέσεις: Γιατί ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ εκτιμά το κόστος του συνολικού πακέτου μόλις στα 5,6 δισ. ευρώ, ακριβώς όσο και το πρόγραμμα Μητσοτάκη, δηλ. περίπου στα μισά από το κόστος των φρεγατών Μπλεράρα και των μαχητικών Ραφάλ. Γιατί κι αυτές οι υποσχέσεις –όπως και όλες οι προηγούμενες– θα ξεχαστούν μετεκλογικά υπό το βάρος των «ορίων της οικονομίας». Κυρίως γιατί μια συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, δηλ. μια αστική νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση εν μέσω παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, είναι αδύνατον να αντιμετωπίσει την κρίση προς όφελος των εργατικών στρωμάτων.

Για τη «Δημοκρατία»

Αφού ξεσπάθωσε για το σκάνδαλο ΝΔ-GATE με τις υποκλοπές, υποσχέθηκε τη σύσταση μιας ... προανακριτικής Επιτροπής ώστε να λάμψει η αλήθεια! Εξήγγειλε ακόμα μέτρα για την ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης και επαναφορά της ΕΥΠ στην αρμοδιότητα του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη, λες και οι μηχανισμοί καταστολής του αστικού κράτους – στον σκληρό πυρήνα του οποίου είναι η ΕΥΠ– εκδημοκρατίζονται με μεταρρυθμίσεις. Ειδικά για το όργιο καταστολής στο ΑΠΘ, ο ΣΥΡΙΖΑ σύστησε στη νέα γενιά να μην πέσει στην παγίδα της έντασης (!), αλλά να περιμένει για να πάει στην κάλη να δώσει έναν «ειρηνικό αγώνα» (προφανώς ψηφίζοντας ΣΥΡΙΖΑ)...

Για το δημογραφικό και το μεταναστευτικό

Επιδόματα παιδιού και μητέρας, ενοίκιο για νέους, για μονοπρόσωπο νοικοκυριό στη γνωστή πολιτική πτωχοκομείου που ακολουθεί και η κυβέρνηση Μητσοτάκη, ήταν οι εξαγγελίες Τσίπρα για το δημογραφικό.

Τη στιγμή που για πρώτη φορά στην ανθρώπινη ιστορία, οι ξεριζωμένοι αριθμούν πάνω από 100 εκ., ο Τσίπρας μίλησε για «νόμιμες μεταναστευτικές ροές». Αυτό σημαίνει υπεράσπιση της Ευρώπης φρούριο, με φράχτες, απελάσεις, επαναπροωθήσεις και στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων. Καμία αμφιβολία δεν άφησε για την προσήλωσή του στην εμπλοκή της χώρας στα φιλοπόλεμα νατοϊκά σχέδια. Ενώ επί πρωθυπουργίας του υπέγραψε τη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας και πρόσφατα ψήφισε –μαζί με τη ΝΔ– την ενίσχυση του ΝΑΤΟ με την ένταξη της Σουηδίας και της Φινλανδίας, παραδέχτηκε στη ΔΕΘ ότι η ψήφιση της Συμφωνίας των Πρεσπών έγινε για να αρθούν τα εμπόδια στην ένταξη της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ. Ενώ για τον πόλεμο στην Ουκρανία δήλωσε: «Είμαστε με τον αμυνόμενο και απέναντι στην εισβολή και την παραβίαση των κυριαρχικών δικαιωμάτων μιας χώρας από μια άλλη».

Δεν τσιμπάμε πια!

Μόνη λύση ο συλλογικός και οργανωμένος αγώνας

Ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Τσίπρας άνοιξαν το δρόμο στην κυβέρνηση Μητσοτάκη, με την προδοσία του περήφανου ΟΧΙ του Δημοψηφίσματος του Ιουλίου 2015 και την ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική που εφάρμοσαν. Αυτό το ξέρε, στην ομιλία του στη ΔΕΘ, ο Τσίπρας δεν απέκλεισε ούτε καν το ενδεχόμενο συγκυβέρνησης με τη ΝΔ, με την απαραίτητη συμπλήρωση «μόνο σε έκτακτες καταστάσεις», που όμως κάθε άλλο παρά αποκλείονται στον ελληνικό καπιταλισμό...

Οι εργαζόμενοι και η νεολαία, που κατά χιλιάδες διαδήλωσαν στο συλλαλητήριο της ΔΕΘ, θα βρουν και πάλι τον δρόμο του μαχητικού και ανυποχώρητου αγώνα, σαφώνοντας τις ξεφτισμένες υποσχέσεις των ΣΥΡΙΖαίων και του αρχηγού τους, με επόμενο σταθμό την απεργία στις 9 Νοέμβρη.

Πανελλαδικό Διήμερο ΣΣΠ, 22-23 Οκτωβρίου, Νομική ΕΚΠΑ Αγώνας διάρκειας για να διώξουμε την αστυνομία από τις σχολές

Η περίοδος που μπαινουν οι λαοί είναι σκοτεινή και ασφικτική. Μια νέα παγκόσμια οικονομική κρίση είναι έτοιμη να ξεσπάσει, ενώ η πολιτική κρίση έχει παροξυνθεί σε δεκάδες χώρες. Το ζέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία και τα άλλα μέτωπα που ανοίγονται φέρνουν την ανθρωπότητα ένα βήμα πιο κοντά στην πυρηνική καταστροφή, με ευθύνη των δυτικών ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ από τη μια και της Κίνας-Ρωσίας από την άλλη. Οι απειλές της ακρίβειας, της επισιτιστικής κρίσης, αλλά και της περιβαλλοντικής καταστροφής είναι άμεσες για την ανθρωπότητα. Απέναντι σε όλα αυτά, οι λαοί αγωνίζονται και εξεγείρονται (Μ. Βρετανία, Σρι Λάνκα, Μ. Ανατολή, Α. Αμερική κ.ά.) και οι αστικές κυβερνήσεις εξαπολύουν τις δολοφονικές συμμορίες των σωμάτων καταστολής για να τους αντιμετωπίσουν. Η Ευρώπη βρίσκεται στο επίκεντρο αυτής της κρίσης και συνθλίβεται από τους ανταγωνισμούς ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Ρωσίας.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, η ελληνική αστική τάξη και η πλούσια ελίτ παίζουν τον ρόλο του «δεδομένου» συμμάχου των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ, εμπλέκοντας βαθιά τον ελληνικό λαό στον πόλεμο (βλ. Μητσοτάκης: «Είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία»), αλλά και στους κινδύνους ενός στρατιωτικού «επεισοδίου» με τον τουρκικό καπιταλισμό. Γι' αυτό η κυβέρνηση είναι επικίνδυνη και αποτελεί μια απομονωμένη ομάδα, μια κλίκα σε βαθιά κρίση. Καταφεύγει στην «στρατηγική της έντασης», με χουντικού τύπου απαγορεύσεις διαδηλώσεων και δολοφονικές επιθέσεις της αστυνομίας με χημικά, αέρς, ξυλοδαρμούς και βασανιστήρια εντός και εκτός πανεπιστημίων. Όλα αυτά για να τρομοκρατήσει, να αποπροσανατολίσει, ώστε να παραμείνει στην εξουσία. Συντριπτικές είναι οι οικονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις πάνω στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα από το ζέσπασμα του πολέμου και την εκτίναξη της ακρίβειας. Έρχεται ένα νέο κύμα χρεοκοπιών και λουκέτιο, με ανεξέλεγκτη άνοδο των τιμών (σε τρόφιμα, ενέργεια, πρώτες ύλες κ.λπ.), η οποία ρυθίζει το εργατικό και λαϊκό εισόδημα. Βαδίζουμε προς ένα νέο κραχ, ενώ κεφάλαιο και ελίτ βασίζουν τα κέρδη τους στον παρασιτισμό, την αρπαγή και βέβαια την υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων, στις διαρκείς φοροαλλαγές, στα διασ. κρατικού χρήματος από τα «ταμεία ανάπτυξης». Την ίδια στιγμή, η κλίκα Μητσοτάκη «τρέχει και δεν φτάνει» για να ολοκληρώσει την εφαρμογή νόμων - ρετάρων (ν. Χατζηδάκη, νέος Νόμος - Πλαίσιο κ.ά.). Με απαντά σκάνδαλα στην πλάτη (βλ. παρακολούθησεις, Novartis, αποφυλάκιση Λιγνάδη κ.ά.) λυσασμένα στηρίζει τη «μείωση του κράτους», ξεπουλώντας οτιδήποτε δημόσιο. Στις ίδιες βασικές κατευθύνσεις, παρά τις προεκλογικές υποσχέσεις και απάτες τους, κινείται η πολιτική όλων των μνημονιακών κομμάτων (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ κ.ά.).

Σε αυτό το πλαίσιο πραγματοποιείται η επίθεση στην εκπαίδευση από την κυβέρνηση της ΝΔ. Στόχος είναι η μετατροπή της σε μια «αγορά υπηρεσιών και προγραμμάτων κατάρτισης», ώστε κάθε νέος να αγοράζει ότι αντέχει η τσέπη του. Θέλουν να απαλλάξουν από το «περιττό» κόστος της Δημοσίας και Δωρεάν Παιδείας, Πλατιά στρώματα ήδη βρίσκονται αντιμέτωπα με τον ταξικό αποκλεισμό, καθώς πετούνται εκτός πανεπιστημίων στη συγχρονη αμορφωσιά ή την «επαγγελματική εκπαίδευση», για να δουλέψουν στον σκληρό, πιο υψηλού κόστους διαβίωσης ενός φοιτητή (ειδικά αν σπουδάει σε άλλη πόλη), με την απειλή του διακόπτη. Σε αυτή τη βάση ψηφίστηκαν οι νόμοι Κεραμέως - Χρυσχοϊδή και, φέτος το καλοκαίρι, ο νέος Νόμος - Πλαίσιο. Για την επιβολή και παγίωση των νόμων Κεραμέως θε-

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ
22-23 Οκτωβρίου 2022, Νομική ΕΚΠΑ - Αθήνα

ΣΑΒΒΑΤΟ 22/10

10:00 - πολιτική και οικονομική κατάσταση
- η επίθεση στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση

17:00 - φοιτητικό κίνημα και η κατάσταση στη φοιτητική αντιστάση

21:00 - Λαϊκό γλέντι (Νομική ΕΚΠΑ)

ΚΥΡΙΑΚΗ 23/10

10:00 - απολογισμός και σχεδιασμός παράδοσης
- η οικοδόμηση της ΣΣΠ

Μαζικός αγώνας διάρκειας για να ξεριζώσουμε νομους Κεραμέως και ΟΠΠΕ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΛΑΤΗ

οπίστηκε ως απαραίτητο συμπλήρωμα η Πανεπιστημιακή Αστυνομία. Οι νεοφιλελεύθεροι και τα κόμματα τους θέλουν να μετατρέψουν τα πανεπιστήμια σε φυλακές: πέρα από την πρόκληση αστυνομικών για την επιτήρηση και καταστολή της νεολαίας μέσα στις σχολές, προωθούν ένα ολόκληρο αντιδραστικό πλαίσιο με πειθαρχικά συμβούλια, ποινές, τιμωρητικές διατάξεις για όσους «παραβιάζουν τους κανονισμούς» (έως και διαγραφή), εγκατάσταση τουρκική και καμερών κ.ά. Μετά από απανωτές υποχωρήσεις στο θέμα της ΟΠΠΕ, υπό το βάρος των φοιτητικών κινητοποιήσεων και του φόβου ζεστάσιματος μιας κοινωνικής έκρηξης, η κυβέρνηση στέλνει τις συμμορίες ΜΑΤ, ΔΕΛΤΑ, ΟΠΚΕ στα πανεπιστήμια για να χτυπήσει όποιο φοιτητή αντιστέκεται στην καταστολή της δημόσιας δωρεάν παιδείας και στην κρατική τρομοκρατία. Γι' αυτό δεν επιτρέπεται επανάπαυση και θριαμβολογίες. Οι δολοφονικές αυτές επιθέσεις (ΑΠΘ κ.ά.), οι κραυγές για «πανεπιστήμια και εστίες κέντρα ανομιίας», το χτύπημα των διαδηλώσεων, αποτελούν «πρόβα τέναρμα» της γενικότερης όξυνσης της καταστολής, όσο μεγαλώνουν οι επιπτώσεις της κρίσης και η απειλή του πολέμου.

Να δυναμώσουμε τους αγώνες μας ΝΑ ΕΝΙΣΧΥΣΟΥΜΕ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Είναι σίγουρο πως τόσο γύρω από το θέμα της καταστολής στα πανεπιστήμια, όσο και από το πρόγραμμα της επίθεσης στη δημόσια παιδεία, αλλά και σε κάθε κοινωνικό τομέα (εργασιακά, ιδιωτικοποιήσεις κ.ά.) θα ξεσπούν αυθόρμητες αντιδράσεις των φοιτητών, νέων και εργαζομένων. Το θέμα είναι πως θα μαζικοποιήσουμε και θα οργανώσουμε καλύτερα τους αγώνες αυτούς, για να είναι πραγματικά νικηφόροι. Σε αυτό συμβάλει η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη. Συμμετέχοντας σε όλους τους αγώνες και στον απολογισμό τους. Ακούγοντας προβληματισμούς και ανησυχίες κάθε φοιτητή, παρουσιάζοντας θέσεις, πολιτικό πρόγραμμα, ένα σχέδιο αγώνων.

Η ΣΣΠ διοργανώνει το ετήσιο πανελλαδικό Διήμερο Συζητήσεων της στην Αθήνα, στη Νομική ΕΚΠΑ, το Σαββατοκύριακο 22-23/10. Καλούμε κάθε αγωνιστή/τρια να συμμετάσχει, να τοποθετηθεί και να συμβάλει, για την καλύτερη οργάνωση και ανάπτυξη ενός ισχυρού φοιτητικού κινήματος. Ωστε να διώξουμε την αστυνομία από τις σχολές μας, να προστατέψουμε τη δημόσια δωρεάν παιδεία - να αποκοτώσουμε τις απειλές της φτώχειας, του πολέμου, της καταστολής. Να ανατρέψουμε την κλίκα Μητσοτάκη και τις μνημονιακές πολιτικές που διαλύουν τις ζωές μας!

Οι κινητοποιήσεις για την 9η επέτειο από τη δολοφονία του Π. Φύσσα

Με την αντιφασιστική πορεία στο Κερατσίνι κορυφώθηκαν οι εκδηλώσεις του «Αντιφασιστικού Σεπτεμβρίου» που ξεκίνησαν τη Δευτέρα 12/9, για τη συμπλήρωση των 9 χρόνων από την εν ψυχρώ δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τα τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής.

Και οι φετινές κινητοποιήσεις πανελλαδικά, ήταν μαζικές. Στην Αθήνα, η διαδήλωση πραγματοποιήθηκε στο Κερατσίνι την Κυριακή 18/9, με σημείο συγκέντρωσης το μνημείο του Παύλου Φύσσα. Συμμετείχαν οργανώσεις της άκρας αριστεράς και του αναρχικού χώρου, κινήσεις και συλλογικότητες ενάντια στον ρατσισμό, καθώς και πολλοί εργαζόμενοι, άνεργοι και νέοι. Η ΟΚΔΕ συμμετείχε στην πορεία με μαχητικά συνθήματα όπως: «Ο λαός δεν ξεχνά - τους φασίστες τους κρεμά», «Όντε στο Κερατσίνι, ούτε πούθενά - τακσίστε τους φασίστες σε κάθε γειτονιά», «Έλληνα εργάτη πρόσεξε καλά - τον ρατσισμό τον σπέρνουν τα αφεντικά», κ.ά. Προκλητική για άλλη μια φορά ήταν η προσπάθεια του ΣΥΡΙΖΑ να καπηλευτεί τους αγώνες του κινήματος, αφού κατέβηκε στην πορεία με δικό του μπλοκ, ωστόσο κανείς δεν ξεγνώσει ότι αυτός ήταν που καθυστερούσε για χρόνια τη δική της συμμετορία της ΧΑ με τη δικαιολογία ότι δεν υπήρχε διαθέσιμη αίθουσα! Ξεχωριστή συγκέντρωση, όπως πάντα άλλοτε, πραγματοποιήσε το ΚΚΕ στην πλατεία Ζαργνέν, λίγα μέτρα από το μνημείο του Π. Φύσσα. Περιορισμένη έκταση επεισόδια σημειώθηκαν αφού τελείωσε η διαδήλωση, ωστόσο «η χούφτα δεν τελείωσε το '73» γιατί σε κάθε γωνία του Κερατσινίου υπήρχαν κλούβες και αστυνομία (που όμως δεν φάνηκαν κατά τη διάρκεια της πορείας), ως την τελευταία τακτική της λαομίσητης κυβέρνησης της ΝΔ να σπέρνει τον τρόμο στον κόσμο που θέλει να διαδηλώσει. Συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν και σε άλλες πόλεις. Στη Θεσσαλονίκη, περίπου 1.000 διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στην Καμάρα και πραγματοποιήσαν πορεία στους κεντρικούς δρόμους της πόλης. Η ΟΚΔΕ συμμετείχε στην πορεία με αρκετά μαζική παρουσία, ενώ έντονο ήταν το νεολαϊστικό στοιχείο, με πολλούς μαθητές, φοιτητές και νέους εργαζόμενους να διαδηλώνουν. Στα Ιωάννινα η συμμετοχή οργανώσεων της άκρας αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου, ήταν εξίσου μαζική, με τον Σύλλογο Εστιάριων Φοιτητών να έχει μια δυναμική παρουσία στην διαδήλωση. Τέλος, στην Πάτρα περίπου 500-600 διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Γεωργίου και πραγματοποιήσαν πορεία. Η ΟΚΔΕ συμμετείχε με την παρουσία νεολαίας και εργαζομένων και με συνθήματα ενάντια στον χρυσαυγίτικο και μνημονιακό φασισμό.

Η φετινή κινητοποίηση ήταν ιδιαίτερα σημαντική για πολλούς λόγους. Μας κυβερνά η «εγκληματική οργάνωση» των νεοφιλελεύθερων - ακόμα πιο επικίνδυνη από την ΧΑ - και των κρατικών μηχανισμών καταστολής, που τσαλαπατά κάθε εργατικό, πολιτικό, κοινωνικό και ανθρώπινο δικαίωμα, ταπεινώνει εργαζόμενους και νέους, κάνει ολόένα πιο «μαύρο» το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης των ΜΑΤ και δικαστηρίων. Αυτά τα αστικά, μνημονιακά κόμματα (ΝΔ - ΠΑΣΟΚ - ΣΥΡΙΖΑ) και οι θεσμοί του αστικού κράτους είναι που με τις πολιτικές τους, έθρεψαν και θρέφουν τον φασισμό, στηρίζουν το σύστημα που τον γεννά, τον καπιταλισμό. Με τις ιδιωτικοποιήσεις, τους μισθούς πείνας, με εργατοκτόνους νόμους όπως του Χατζηδάκη. Με τη μετατροπή της χώρας σε απέραντη αμερικανονατοϊκή βάση και την ενεργό συμμετοχή στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο στην Ουκρανία στην πλευρά των μεγαλύτερων εγκληματιών στην ιστορία, των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ. Με την έκρηξη της ακρίβειας, της φτώχειας, την απειλή της ενεργειακής και επισιτιστικής κρίσης. Με την έκταση του εθνικισμού, του πολεμοκάπηλου τυχοδιωκτισμού και των εξοπλισμών, στο πλαίσιο του επικίνδυνου ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Με την προσπάθεια διαμόρφωσης ενός αστυνομικού κράτους (ΟΠΠΕ, απαγορεύσεις διαδηλώσεων, ποινικοποίηση του συνδικαλισμού, παρακολούθησεις).

Είναι ξεκάθαρο πως η καταδική της ηγεσίας της ΧΑ δεν εξάλειψε τη φασιστική απειλή. Ηδη 3 στελέχη της βρίσκονται εκτός φυλακής, σε λιγότερο από 1 χρόνο, ενώ χαρακτηριστικό και προκλητικό παράδειγμα αποτελεί η στάση των χρυσαυγιτών κατά της διάρκειας της δίκης στο Εφετείο στις 29/9. Πιο συγκεκριμένα, οι οπαδοί του Κασιδιάρη προχώρησαν σε ναζιστικούς χαιρετισμούς μέσα στην αίθουσα, ο ίδιος χαμογελούσε συνεχώς μπροστά στο φακό κρατώντας τρικάκια του κόμματός του «Έλληνες ΓΠΠ», ενώ ναζιστικά χαιρέτησε ο Κωνσταντίνος Πλεύρης, δικηγόρος του Λαγού και πατέρας του υπουργού Υγείας Θάνου Πλεύρη (άλλο ένα «καλό παιδί» που συμμετείχε ανοχτά το 1996 σε πορείες της ΧΑ). Επιπλέον, αξιοσημείωτο είναι πως ενώ η αστυνομία επέτρεπε την είσοδο στην αίθουσα της δίκης σε πάνω από εκατό νεοναζι, ωστόσο απέτρεπε την είσοδο σε αντιφασίστες.

Αυτή η χούφτα με κοινοβουλευτικό μανδύα είναι ο θανάσιμος εχθρός για το εργατικό και νεολαϊστικό κίνημα σήμερα! Δεν τακσίζεται σε καμία αίθουσα των αστικών δικαστηρίων. Ούτε με απάτες για «επανάδρωση» και «κάθαρωση» των αστικών θεσμών. Αλλά μόνο στον δρόμο με τους αγώνες μας, με ένα μαχητικό Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο, με την οργάνωση της μαζικής αυτοάμυνας του κινήματος.

Ουκρανία

Επικίνδυνη κλιμάκωση του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Στις πρώτες μέρες του Αυγούστου, ύστερα από την υπογραφή συμφωνίας μεταξύ Μόσχας και Κιέβου για την επανέναρξη της εξαγωγής ουκρανικών σιτηρών (στα τέλη Ιούλη) και κυρίως μετά το ξέσπασμα της κρίσης στην Ταϊβάν (με αφορμή την επίσκεψη Πελόι και τα στρατιωτικά γυμνάσια της Κίνας) η ρωσο-ουκρανική σύγκρουση φαίνονταν να εισέρχεται σε μια φάση ύφεσης. Ωστόσο, από τα μέσα Αυγούστου άρχισε να αναθερμαίνεται ξανά αυτή η σύγκρουση, κυρίως με την έναρξη της ουκρανικής «αντεπίθεσης» στη Χερσώνα και τους επικίνδυνους ουκρανικούς βομβαρδισμούς στο πυρηνικό εργοστάσιο της Ζαπορίζια. Τελικά η ουκρανική επίθεση στη Χερσώνα δεν γενικεύθηκε και πιθανόν να έδρασε αποπροσανατολιστικά για την πραγματική αντεπίθεση των Ουκρανών, από τα μέσα Σεπτεμβρίου, από την περιοχή του Χαρκόβου προς τον νότο, δηλαδή στις βόρειες περιοχές του Ντονιέσκ και στις δυτικές του Λουγκάνσκ.

Η «αντεπίθεση» του Ουκρανών

Πριν από την ουκρανική «αντεπίθεση» τα ρωσικά στρατεύματα είχαν αρχίσει να παίρνουν αμυντικές θέσεις, έχοντας καταλάβει ολόκληρη την επαρχία της Χερσώνας, παραπάνω από το μισό της επαρχίας της Ζαπορίζια, ολόκληρο το Λουγκάνσκ, το μεγαλύτερο μέρος της επαρχίας του Ντονιέσκ ενώ συνέχισαν με αργούς ρυθμούς να εκκαθαρίζουν και το υπόλοιπο τμήμα της (όπου βρισκόταν παλαιότερα και ο κύριος όγκος του ουκρανικού στρατού). Η ουκρανική «αντεπίθεση» αναμφίβολα σηματοδότησε μια απότομη κλιμάκωση του πολέμου, όχι γιατί είχε ή έχει περιθώρια επιτυχίας αλλά γιατί **ανέδειξε με αδιαμφισβήτητο τρόπο ότι οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές δεν έχουν αποφασίσει να τερματίσουν αυτόν τον πόλεμο**. Το ακριβές αντίθετο, ήδη πριν την ουκρανική «αντεπίθεση» οι ΗΠΑ αποφάσισαν έναν νέο οικονομικό πρόγραμμα μαιμού, ύψους 40 δισ. δολαρίων, προς την Ουκρανία. Αυτά τα 40 δισ. έρχονται να προστεθούν στα περίπου 23 δισ. που ήδη έχουν δοθεί από τις ΗΠΑ στην Ουκρανία, ενώ σε αυτά τα ποσά δεν υπολογίζεται η στρατιωτική και οικονομική βοήθεια των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών.

Επιπλέον, και για πρώτη φορά στην ιστορία, όλοι οι δανειστές της Ουκρανίας αποφάσισαν εθελοντικά την αναστολή για μια διετία της πληρωμής τοκοχρεωλυσιών από την Ουκρανία, πάντα με το αζημίωτο μια που σε μια σειρά φόρουμ, και υπό το πρόσχημα της μελλοντικής ανοικοδόμησης της Ουκρανίας, έχει ήδη αποφασιστεί επεκριβώς η διανομή της λείας μεταξύ των «επενδυτών», δηλαδή η διανομή των ουκρανικών δημόσιων επιχειρήσεων, εργοστασίων, ορυχείων και καλλιεργήσιμης γης, καθώς και των διαφόρων προγραμμάτων ανοικοδόμησης.

Πρακτικά, η ουκρανική «αντεπίθεση» έγινε δυνατή λόγω αφενός της ανάληψης της διεύθυνσης των στρατιωτικών επιχειρήσεων από τους δικτυικούς ιμπεριαλιστές, του σημαντικού εξοπλισμού του ουκρανικού στρατού με όπλα ακριβείας (κυρίως πυραύλους) και μηχανοκίνητα μέσα, καθώς και με την αύξηση του ουκρανικού στρατού κατά 100.000 άνδρες, είτε με στρατολόγηση είτε με μαζική εισροή ξένων μισθοφόρων. Αφετέρου, λόγω της αραίωσης των αριθμητικά περιορισμένων ρωσικών στρατευμάτων (δεν πρέπει να ξεπερνούν τις 120 με 150 χιλιάδες) σε ένα τεράστιο μέτωπο 1.500 χιλιομέτρων και στις τέσσερις κατελημμένες επαρχίες, και πιθανόν λόγω της φυσιολογικής κόπωσης και, επιπρόσθετα, και στρατιωτικών λανθασμένων υπολογισμών από τους Ρώσους.

Η ρωσική απάντηση στην ουκρανική «αντεπίθεση»

Η εκρηκτική αύξηση της οικονομικής και στρατιωτικής βοήθειας προς την Ουκρανία, τα σαμπατάζ στην Κριμαία, οι τυχοδιωκτικοί και ακραία επικίνδυνοι βομβαρδισμοί του πυρηνικού εργοστασίου της Ζαπορίζια και τέλος η ίδια η ουκρανική «αντεπίθεση» ανάγκασαν τον Πούτιν να κλιμακώσει και από την δικιά του την μεριά, ώστε να τελειώνει μια ώρα αρχύτερα την επέμβασή του στην Ουκρανία. Η ρωσική κλιμάκωση συνοψίζεται στα εξής: α) στην κήρυξη μιας μερικής επιστράτευσης εφεδρών (δηλαδή όσων έχουν υπηρετήσει ήδη στον ρωσικό στρατό) ύψους 300.000 ανδρών και β) στη διενέργεια δημοψηφισμάτων στις τέσσερις κατεχόμενες από τους Ρώσους επαρχίες με το ερώτη-

μα της προσάρτησης στη Ρωσία. Στην απόφασή του αυτή ο Πούτιν βρήκε την υποστήριξη της Κίνας και της Ινδίας (αν όχι και την παρότρυνσή τους) στη Σύνοδο του Συμφώνου της Σαγκάης, στις 17 Σεπτεμβρίου, γεγονός που ερμηνεύτηκε λανθασμένα από τα ιμπεριαλιστικά ΜΜΕ ως αποστασιοποίηση των δύο από τη ρωσική επέμβαση.

Το αποτέλεσμα των δημοψηφισμάτων ήταν (από 87 έως και 97% των ψηφοφόρων) υπέρ της προσάρτησης στην Ρωσία και ήδη αυτή έχει κατοχυρωθεί τόσο από τη ρωσική Δούμα όσο και από τον Πούτιν. Με άλλα λόγια, αυτή τη στιγμή οι τέσσερις επαρχίες αποτελούν ρωσικό έδαφος.

Πριν τη ρωσική επέμβαση ο Πούτιν υποστήριζε την αυτονομία του Ντομπάς (επαρχίες του Ντονιέσκ και του Λουγκλάνσκ) εντός, έστω και τυπικά, της ουκρανικής επικράτειας. Με το ξεκίνημα της ρωσικής επέμβασης ο Πούτιν αναγνώρισε την ανεξαρτησία των δύο δημοκρατιών του Ντομπάς ενώ διεξήγαγε μια «ιδιόκτητη στρατιωτική επιχείρηση». Ο όρος αυτός ήταν ουσιαστικός και όχι ένα απλό πολιτικό προκάλυμμα. Επί οκτώ μήνες μέχρι σήμερα, και σε αντίθεση με την επέμβαση των Αμερικανών στο Ιράκ, δεν βομβαρδίστηκαν οι υποδομές της Ουκρανίας, με άλλα λόγια η Ουκρανία δεν οπισθοδρόμησε στην λιθινή εποχή. Από την άλλη, ο στόχος της ειδικής στρατιωτικής επιχείρησης ήταν στην αρχή η πτώση ή συνθηκολόγηση της κυβέρνησης Ζελένσκι (γι' αυτό και η περικύκλωση του Κιέβου) και εν συνεχεία η εκδίωξη του ουκρανικού στρατού από το Ντομπάς, η μερική κατάληψη της Χερσώνας και η δημιουργία ενός θαλάσσιου διαδρόμου από την Χερσώνα, την Αζόφικη έως το Ντονιέσκ.

Σήμερα ο πόλεμος στην Ουκρανία γνωρίζει πλέον μια ποιοτική κλιμάκωση, κι αυτό για δύο λόγους: α) οι τέσσερις επαρχίες αποτελούν πλέον τμήμα της Ρωσίας, συνεπώς κάθε ανοικτή επίθεση εναντίον τους σημαίνει απευθείας επίθεση στην Ρωσία, β) σε περίπτωση μιας τέτοιας επίθεσης η απάντηση θα είναι λίγο πολύ αυτόματη, δηλαδή η χρησιμοποίηση μιας ρωσικής αντεπίθεσης απέναντι στην Δύση ή τουλάχιστον προς το σύνολο της Ουκρανίας με την χρησιμοποίηση των δυνάμεων της πρόσφατης επιστράτευσης.

Ο ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός έφθασε σε επικίνδυνο σημείο

Η ρωσική επέμβαση στην Ουκρανία, είναι τώρα πλέον ξεκάθαρο σε όλους, δεν έγινε για κανέναν άλλο λόγο πέρα από την αποτροπή των σχεδίων των Δυτικών ιμπεριαλιστών, οι οποίοι με την ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ και τις διάφορες έγχρωμες επαναστάσεις (Λευκορωσία, Καζαχστάν, κ.α.) σκόπευαν να περικυκλώσουν, να πείσουν ασφυκτικά και εν συνεχεία να θρυσματίσουν τον μεγάλο πολιτικο-

στρατιωτικό τους αντίπαλο, δηλαδή τη Ρωσία. Μετά θα ήταν σχετικά εύκολη η περικύκλωση της Κίνας και ο οικονομικός μαρσαμός της. Με άλλα λόγια, μέσα στην βαθιά, δομική και πολύπλευρη κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού, οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές στόχευαν και στοχεύουν στην εξουδετέρωση των αναδυόμενων ανταγωνιστών τους, που για πρώτη φορά στην ιστορία του ιμπεριαλισμού τους απειλούσαν με την πλήρη ανατροπή της ιμπεριαλιστικής ιεραρχίας.

Αυτή είναι η πραγματική αιτία αυτής της σύγκρουσης, και γι' αυτό ήδη έχουν διαμορφωθεί τα δύο αντίπαλα στρατόπεδα σε παγκόσμιο επίπεδο. Από τη μια το στρατόπεδο των Δυτικών ιμπεριαλιστών με την αδιαμφισβήτητη πλέον κυριαρχία και όχι απλά ηγεμονία των αμερικανών ιμπεριαλιστών. Αυτό βέβαια δεν αποκλείει μια διαφοροποίηση της ΕΕ μια που αυτή υφίσταται το κύριο βάρος της ρωσο-ουκρανικής σύγκρουσης. Από την άλλη, το στρατόπεδο των BRICS (Ρωσία, Κίνα, Ινδία, Βραζιλία) που έχει πλέον συσφίξει τις σχέσεις του και τις γραμμές του, μια που κατανοεί πλήρως ότι το διακύβευμα είναι η απόσπαση της παγκόσμιας κυριαρχίας από τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές ή ο ξεπεσμός του στο όχι και τόσο μακρινό μισοαποικιακό παρελθόν. Αυτό το στρατόπεδο έχει απλά αναδείξει και την ελκτική του δύναμη προς τις διάφορες χώρες (Αργεντινή, Τουρκία, Σ. Αραβία, Ιράν, κ.α.) οι οποίες λίγο πολύ αρχίζουν να αποστασιοποιούνται από τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές και να κινούνται, συντονίζονται και σε λίγο να ενσωματώνονται στους BRICS.

Όσον αφορά τη ρωσο-ουκρανική σύγκρουση είναι δύσκολο να προβλέψει κανείς την βραχυπρόθεσμη εξέλιξη της, μια που θα εξαρτηθεί από πολλούς παράγοντες και κυρίως αφενός από το αποτέλεσμα των ενδοίμεσων εκλογών για Γερουσία και Κογκρέσο στις ΗΠΑ, που θα γίνουν στις 8 Νοέμβρη, και από το πόσο θα αντέξουν οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές, και κυρίως οι ευρωπαίοι, να συνεχίζουν τον πόλεμο και τις κυρώσεις εν μέσω μια καταστροφικής οικονομικής κρίσης που ήδη αρχίζει να ξεδιπλώνεται. Όπως και να 'χει, οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές επιμένουν στη παράταση του πολέμου στην Ουκρανία (γι' αυτό και οι διάφορες δηλώσεις διαφόρων Δυτικών αλλά και του Μπριστόλ ότι «είμαστε σε πόλεμο»): είτε με την συνέχιση των κυρώσεων και με την επιβολή πλαφόν στις τιμές του πετρελαίου και φυσικού αερίου που εξάγει η Ρωσία (με αμφίβολη αποτελεσματικότητα, λόγω της ποιοτικής αλλαγής των παγκόσμιων συσχετισμών σε βάρος τους) είτε με την προσπάθεια να επιτύχουν μια ποιοτική νίκη σε βάρος του εργατικού κινήματος, στοιχείο που είναι το κλειδί για να μπροσύν να αντέξουν στη βαθιά κρίση που ήδη ξεδιπλώνεται αλλά και για να συνεχίσουν/κλιμακώσουν στον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό.

Χιλή: Γιατί απορρίφθηκε η συνταγματική μεταρρύθμιση

Η λαϊκή εξέγερση στην Χιλή τον Νοέμβριο του 2019 έφερε στο προσκήνιο τις λαϊκές μάζες και την απαίτηση τους για μια ριζική κοινωνική αλλαγή, την απαλλαγή από το Σύνταγμα του Πινοσέτ που εξασφαλίζει την υπερεκμετάλλευση της εργασίας, την απόλυτη κυριαρχία της αγοράς σε όλα τα κοινω-νικά αγαθά (εκπαίδευση, υγεία, ασφάλιση, κ.α), ένα αυταρχικό αστυνομικό κράτος που περιορίζει στο ελάχιστο τις δημοκρατικές ελευθερίες και τα πολιτικά δικαιώματα. Με την έγκριση του 80% στο πρώ-το δημοψήφισμα για τη θέσπιση της Συντακτικής Συνέλευσης, οι εργαζόμενοι και φτωχά λαϊκά στρώ-ματα είχαν την πεποίθηση πως δημιουργούσαν έναν θεσμό που θα εναντιωνόταν στο διεφθαρμένο πο-λιτικό σύστημα και την οικονομική ελίτ αλλά γρήγορα διαψεύστηκαν από τις εξελίξεις. Με πρώτη πράξη της ήττας τη λεγόμενη Συμφωνία για την Ειρήνη στις 15 Νοεμβρίου 2019 την οποία υπέγρα-ψαν σύσσωμη η δεξιά, η πρόωγη Concertación (Σοσιαλιστικό Κόμμα και σύμμαχοι) και το Ευρύ Μέτωπο (Κομμουνιστικό Κόμμα και σύμμαχοι) έμεινε όρθια η λαομίσητη και αμοισταγής κυβέρνηση του Σεμπαστιάν Πινιέρα και εκπρόσωπος η δύναμη της εξέγερσης προς ένα θεσμικό μονοπάτι, εξασφαλιζό-ντας ταυτόχρονα την μετατροπή των αγωνιστών σε πολιτικούς κρατούμενους και την διασφάλιση της ατιμωρησίας για τα εγκλήματα της αστυνομίας. Έτσι στρώθηκε ο δρόμος για μια «ομαλή» κοινοβου-λευτική διαδικασία από την οποία εξοβελίστηκαν οι εξεγερμένες φτωχές λαϊκές μάζες χωρίς να παρθεί κανένα μέτρο ενάντια στην απώλεια θέσεων εργασίας και την αύξηση της φτώχειας, ούτε καν η απε-λευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων. Έγινε άλλο ένα κοινοβούλιο, όπως ήθελαν όλα τα κοινοβου-λευτικά κόμματα συμπεριλαμβανομένου και της νέας κυβέρνησης Μπόριτς.

Η νέα κυβέρνηση, με επικεφαλής το Κομμουνιστικό Κόμμα και το Ευρύ Μέτωπο, ήταν μια με-γάλη απογοήτευση για τις μάζες. Ο Γκάμπριελ Μπόριτς και το υπουργικό του συμβούλιο αρνήθηκαν τα πιο βασικά μέτρα για την αποφυγή της κατάρρευσης μπροστά στον πληθωρισμό, τους μισθούς πεί-νας, αφήνοντας ανέπαφα τα υπερκέρδη του μεγάλου κεφαλαίου, ενώ συνέχισαν την σκληρή καταστολή κατά των Μαπούτσε και του χιλιανού λαού. Έτσι η αμφιβολία για την αποτελεσματικότητα της συντα-κτικής διαδικασίας έγινε μια μορφή αντι-

πολίτευσης στη νέα κυβέρνηση στρέφοντας προς την «απόρρι-ψη» ένα σημαντικό κομμάτι των μαζών. Ταυτόχρονα η εκστρατεία της δεξιάς, τα ψέματα και ο φόβος, κάλυψαν τα κενά της απογοήτευσης ενάντια στην κυβέρνηση με αποτέλεσμα εκατομμύρια εργαζόμε-νοι, φοιτητές, γηγενείς λαοί, να ψηφίσουν τιμωρώντας ευθέως τα ημίμετρα και τον δόλο μιας κυβέρνησης που υποσχέθηκε να αλλάξει τα πράγμα-τα.

Η τελευταία δημοσκόπηση που πραγματοποιήθηκε πριν από το δημοψήφισμα έδειξε πως ουσια-στικά ο κόσμος διαίρεθηκε ανάμεσα σε τέσσερις επιλογές. Μόνο το 17% δήλωσε υπέρ της οριστικής απόρριψης, το 35% υπέρ της απόρριψης για να μεταρρυθμιστεί το παρόν κείμενο, το 32% υπέρ της έ-γκρισης αλλά για να μεταρρυθμιστεί το κείμενο, ενώ μόνο το 12% υπέρ της έγκρισης για να εφαρμο-στεί το νέο κείμενο όπως προτάθηκε από την Συντακτική.

Μια σημαντική παράμετρος του αρνητικού αποτελέσματος προέρχεται από το περιεχόμε-νο του προτεινόμενου συντάγματος που ενώ δεν άγγιζε το εκμεταλλευτικό οικονομικό καθεστώς πλειοδο-τούσε σε πλήθος ταυτοτικών «θεσμικών εξασφαλίσεων» (υπερτινόμενα διαφορών φυλετικών, εθνι-κών, φύλου, σεξουαλικού προσανατολισμού κ.α.) δημιουργώντας μια κατάτμηση του συλλογικού συ-νταγματικού αστικού υποκειμένου (κυρίαρχος λαός) σε επιμέρους «κυρίαρχες ταυτότητες» υπονομιέ-οντας ακόμη περισσότερο τα πραγματικά ταξικά κίνητρα και τα αιτήματα της εξέγερσης. Ομοίως ο ο-ρισμός της Χιλής ως πολυεθνικού κράτους στα πρότυπα της Βολιβίας με την αναγνώριση εδαφικής κυριαρχίας για τις αυτόχθονες κοινότητες και καθιέρωση ενός αυτόχθονου συστήματος δικαιοσύνης απέτυχε να λειτουργήσει ως ενοποιητικό στοιχείο αλλά μάλλον σαν διαχωριστικό κάτι το οποίο εκμεταλλεύτηκε πολιτικά και η δεξιά. Το κοινωνικό βάρος των ιθαγενών λαών στην Χιλή (12% του πληθυ-σμού) δεν μπορεί να συγκριθεί με εκείνων στην Βολιβία (55%) ενώ και για ιστορικούς λόγους είναι περισσότερο απομονωμένοι στις δικές του κοινότητες και η συνολική συμμετοχή τους στην πολιτική ζωή της χώρας είναι μικρή.

Σε κάθε περίπτωση παρότι η απόρριψη στο δημοψήφισμα της 4ης Σεπτεμβρίου δεν σημαίνει σε καμιά περίπτωση νέα πίστωση χρόνου στο υπάρχον σύνταγμα του Πινοσέτ η πολιτική διαδρομή και τα χρονικά περιθώρια για την επεξεργασία ενός νέου συντάγματος παραμένουν απροσδιόριστα. Ιδιαίτερα όσο η πρωτοβουλία των κινήσεων παραμένει στα χέρια των κομμάτων και του Κογκρέσου και η κυβέρνηση του Γκάμπριελ Μπόριτς συνεχίζει να παίζει έναν προδοτικό ρόλο ενάντια στο κίνημα που το ανέβασε στην εξουσία είναι αρκετά πιθανό να ακολουθήσει μια περίοδος σύγχυσης και απογοήτευσης. Όμως η πρόσφατη εμπειρία της εξέγερσης, των δομών αυτοοργάνωσης, των μαζικών διαδηλώσεων και διεκδικήσεων εκατομμυρίων χιλιάδων χιλιανών θα ξεπεράσει τα σημερινά εμπόδια και θα επιβάλ-λει τις πραγματικές ριζικές κοινωνικές αλλαγές για τις οποίες έδωσαν την ζωή τους εκατοντάδες άνθρωποι και χιλιάδες άλλοι φυλακίστηκαν και βασανίστηκαν.

■ Παιουλίν Μπουμπουλιά

στον κόσμο...

Μ. Βρετανία

Μαζικές κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν το Σάββατο 1/10 σε πάνω από 50 πόλεις, ενώ πραγματοποιήθηκε και 24ωρη απεργία των ταχυδρομικών και σιδηροδρομικών υπαλλήλων. Πάνω από 100.000 διαδηλωτές συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις που καλέστηκαν από τις αντικυβερνητικές καμπάνιες «Don't Pay UK» και «Enough is Enough», αντίστοιχα με το ελληνικό κίνημα «Δεν Πληρώνω». Εργάτες και φτωχοί διαδηλώνουν ενάντια στην ακρίβεια, καταδικάζοντας την πολιτική της κυβέρνησης των Συντηρητικών ως προς την ενεργειακή κρίση, τους χαμηλούς μισθούς και γενικότερα τις άθλιες εργασιακές συνθήκες. Τα κύρια αιτήματά τους είναι: πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, περικοπές στους λογαριασμούς ενέργειας, μείωση των τιμών στα τρόφιμα, φθηνά ενοίκια, φορολογία στους πλούσιους. Ο πληθωρισμός ξεπερνάει το 10%, με αποτέλεσμα οι τιμές στα βασικά αγαθά και στα καύσιμα να είναι δυσβάσταχτες για τους εργαζόμενους. Εν μέσω αυτής της κρίσης, τα εργατικά σωματεία από τον Ιούνιο έχουν εντείνει τις απεργιακές κινητοποιήσεις τους (εργαζόμενοι σε μεταφορές, λιμάνια, τηλεπικοινωνίες, υγειονομικοί κ.ά.). Μάλιστα, η απεργία των σιδηροδρομικών του Σαββάτου ήταν η πιο μαζική των τελευταίων δεκαετιών στην Αγγλία, με τη συμμετοχή πάνω από 50.000 σιδηροδρομικών.

Γαλλία

Χιλιάδες εργαζόμενοι διαδήλωσαν στις 29/09 μετά από προκήρυξη διακλαδικής απεργίας από το συνδικάτο CGT. Εργαζόμενοι στους κλάδους της ενέργειας και των μεταφορών, καθώς και εκπαιδευτικοί συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις σε μια σειρά από πόλεις (Παρίσι, Μασσαλία, Τουλούζη, Μορντό, Ναντ κ.ά.). Οι εργαζόμενοι διεκδικούν αυξήσεις στους μισθούς πάνω από τον πληθωρισμό και καταδικάζουν τη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση του Μακρόν, που μεταξύ άλλων ανεβάζει το όριο ηλικίας για συνταξιοδότηση από τα 62 στα 65. Παράλληλα, από τις 28/09 απεργούν οι εργαζόμενοι σε διυλιστήρια της «TotalEnergies» και της «Esso-ExxonMobil». Η απεργία αρχικά είχε προκηρυχθεί ως τριήμερη, αλλά οι εργαζόμενοι πήραν απόφαση να τη συνεχίσουν, απαιτώντας άμεσες μισθολογικές αυξήσεις. Η μαχητική κινητοποίηση των εργαζομένων σε αυτές τις εταιρίες (συμμετέχει στην απεργία το 80% των εργαζομένων) έχει καταφέρει να παραλύσει τη λειτουργία των 6 από τα 8 διυλιστήρια, που βρίσκονται στη Γαλλία.

Σρι Λάνκα

Ακάθεκτα συνεχίζουν σε μικρότερη κλίμακα οι αντικυβερνητικές κινητοποιήσεις ενάντια στην κρίση που έχουν επιφέρει οι ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Στις 24/9, η κυβέρνηση εξαπέλυσε άγρια καταστολή σε διαδήλωση εκατοντάδων φοιτητών, που είχε καλεστεί ενάντια στην απαγόρευση των διαδηλώσεων. Αφού η αστυνομία χτύπησε τη διαδήλωση με τη χρήση δακρυγόνων, αέρας και κλομπ, προχώρησε σε δεκάδες συλλήψεις. Η διαδήλωση πραγματοποιήθηκε Σάββατο, αφού την Παρασκευή ο νέος πρόεδρος Ρανίλ Βικρεμεςίγκε είχε ανακοινώσει ότι κάθε είδους διαμαρτυρία θα απαγορεύεται στις «ζώνες υψηλής ασφαλείας». Δηλαδή, κοντά στους κρατικούς θεσμούς, την προεδρική κατοικία, τις κατοικίες ανώτερων αξιωματικών και αξιωματικών του στρατού, ενώ προστέθηκε και η πρωτεύουσα Κολόμπο σ' αυτές τις ζώνες. Ο Βικρεμεςίγκε, ουσιαστικά, βαθαίνει την αντιδημοκρατική αναδίπλωση απαγορεύοντας τις διαδηλώσεις και απαντάει με προληπτική αντεπανάσταση στη λαϊκή εξέγερση που έλαβε χώρα τον Ιούλιο. Η οργή των λαϊκών μαζών της Σρι Λάνκα ενάντια στο σάπιο αστικό καθεστώς, την ακρίβεια, την επισιτιστική κρίση, την καταπίεση κάθε δημοκρατικού δικαιώματος κατάφερε να διώξει με ένα μαζικό κίνημα τον πρώην πρόεδρο Ρατζαπάκσα. Απαραίτητη προϋπόθεση, όμως, για να κερδίσει η εργατική τάξη είναι η ανάδειξη μιας επαναστατικής ηγεσίας που θα οργανώσει την αντίσταση των μαζών, για την εγκαθίδρυση της εργατικής εξουσίας.

Εκλογική νίκη της ακροδεξιάς στην Ιταλία

Ο Ιταλικός καπιταλισμός βυθισμένος για δεκαετίες πλέον σε βαθιά οικονομική κρίση με ένα δυσθεώρητο δημόσιο χρέος, αντιμετωπίζει και μια χρόνια πολιτική κρίσης που γεννά «φάρακες» και τέρατα. Το 2018 στις τελευταίες εκλογές εμφανίστηκαν δυναμικά, το υποτίθεται αντισυστημικό κίνημα των «πέντε αστέρων» του κομμικού Πέπε Γκριλο που βγήκε πρώτο στις εκλογές με 32,7% και η «Λέγκα του Βορρά», ακροδεξίο ξενοφοβικό κόμμα του «πλούσιου» Ιταλικού βορρά, με 17,4%. Η κυβέρνηση που προέκυψε ταλανίζομενη ανάμεσα στις φιλολαϊκές υποσχέσεις και τις φιλοΕΕ δεσμεύσεις του Ιταλικού Κεφάλαιου, ειδικά μετά την καταστροφική χρονιά του 2020 (ύφεση -8,9%), κατέρρευσε το 2021. Προέκυψε νέα κυβέρνηση χωρίς εκλογές με φουτευτό πρωθυπουργό τον Μάριο Ντράγκι, εκλεκτό των Βρυξελλών και πρώην διοικητή της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, με πολλούς τεχνοκράτες σε υπουργικές θέσεις. Αυτή η οικονομική κυβέρνηση απαιτείται της Κομισιόν και της Ιταλικής αστικής τάξης, στηρίχθηκε από όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα («Κίνημα των πέντε αστέρων», «Δημοκρατικό Κόμμα», «Λέγκα του Βορρά», «Φόρτσα Ιταλία») εκτός από το ακροδεξίο/νεοφασιστικό «Αδέφια της Ιταλίας». Ην αποτυχία των προηγούμενων κυβερνήσεων, τις αντεργατικές και αντιλαϊκές τους κατευθύνσεις, την υποταγή τους στην εξουσία της Κομισιόν, την ηχηρή απουσία αριστεράς

και την παραμονή τους στην αντιπολίτευση απέναντι στην κυβέρνηση Ντράγκι, εξαργήσαν σε αυτές τις εκλογές στα μέσα του Σεπτεμβρίου τα «Αδέφια της Ιταλίας» και αναδείχτηκαν σε πρώτη δύναμη και αδιαφιλονίκητους επικεφαλής του δεξιού συνασπισμού που θα κυβερνήσει.

Τα εκλογικά αποτελέσματα

Η συνεχής οικονομική ύφεση και η έκρηξη της με την πανδημία, πλήγησαν βαθιά τα λαϊκά στρώματα της Ιταλίας, την Ιταλική βιομηχανία και την εργατική τάξη, ειδικά στον Νότο. Η πλήρης διάλυση της άκρας και ριζοσπαστικής Αριστεράς (θα αναφερθούμε παρακάτω) και η αποτυχία κάθε είδους νεοεμφανιζόμενων αστέρων, είτε της «αριστεράς» είτε του κέντρου είτε της Δεξιάς, εκτόξευσαν την αποχή από το 26,2% το 2018 στο 36% σήμερα. Ο δεξιός συνασπισμός έλαβε το 44% των ψήφων, όσον περίπου και το 2018. Αυτό που άλλαξε κυρίως είναι η κατανομή στο εσωτερικό του. Η Λέγκα του Σαλβίνι από 17,4% έπεσε στο 8,8%. Η Φόρτσα Ιταλία του Μπερλουσκόνι από 14% στο 8%. Ενώ τα Αδέφια της Ιταλίας της Μελόνι από 4,4% εκτοξεύτηκαν στο 26%. Εκτός από την εσωτερική μετακίνηση ψήφων της Δεξιάς υπέρ τους, πήραν και σημαντικό μερίδιο από τα Πέντε Αστέρια τα οποία από το 32,7% έπεσαν στο 15,4%. Ο λεγόμενος κεντροαριστερός συνασπισμός έλαβε το 26% με κορμό το Δημοκρατικό Κόμμα του Λέτα

με 19% και συμπλήρωμα τους Πρόσινους/Αριστερή Συμμαχία και μικρότερα κόμματα. Ο πρώην νεοφιλελεύθερος πρωθυπουργός Ρέντσι έλαβε 7,8%. Έτσι, ο συνασπισμός με επικεφαλής την ακροδεξιά έχει 112 γερουσιαστές σε σύνολο 200. Τις επόμενες μέρες θα λάβει εντολή σχηματισμού κυβέρνηση. Το ερώτημα είναι τι είδους κυβέρνηση θα είναι αυτή, με τι πολιτική και τι επιλογές, μια και οι αντιφάσεις ακόμα και μεταξύ των δεξιών συμμάχων, είναι μεγάλες.

Η κοινωνία σε σταυροδρόμι

Η Ιταλία έχει δημόσιο χρέος 150% του ΑΕΠ και αποτελεί βόμβα στα θεμέλια της ευρωζώνης. Οι συνεχείς εκκλήσεις της για δημοσιονομική χαλάρωση και μεγαλύτερες ενσχέσεις προσκρούουν στην άρνηση του γερμανικού άξονα που απαιτεί περιορισμό των ελλειμμάτων και αποπληρωμή των χρεών. Η Ιταλική βιομηχανία βασανίζεται από την διαρκή οικονομική κρίση, τον σκληρό ανταγωνισμό και τώρα την ενεργειακή κρίση. Οι αντεργατικές πολιτικές δεν έβγαλαν τον Ιταλικό καπιταλισμό από την κρίση, έκαναν όμως δραματικό το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης. Το 2021, 4,3 εκατομμύρια άνθρωποι ήταν άνεργοι, ενώ 4,9 εκατομμύρια άνθρωποι εργάζονται με μερική απασχόληση ή σε προσωρινή εργασία. Το 25% του πληθυσμού κινδυνεύει από φτώχεια και κοινωνικό αποκλεισμό. Ενώ ο πληθωρισμός σπάζει νέα ρεκόρ κάθε μήνα, το 57% δυσκολεύεται να πληρώσει λογαριασμούς και ενοίκιο. Τα εργατικά δυστυχήματα/δολοφονίες έχουν πάρει διάσταση επιδημίας (1.221 θάνατοι εργαζομένων μόνο το 2021).

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, η Μελόνι που ψηφίστηκε κυρίως από στρώματα δημοσίων υπαλλήλων μεγάλων αστικών κέντρων, μικρούς και μεγάλους ελεύθερους επαγγελματίες και επιχειρηματίες στηρίζεται σε δύο άξονες: α) «πατρίς – θρησκεία – οικογένεια» και β) «όχι εμπόδια στις επιχειρήσεις», δηλαδή ότι δεν χρειάζεται να ξοδεύουμε σε επιδόματα/ενισχύσεις, να ενισχύσουμε τις

επιχειρήσεις για να φέρουν θέσεις εργασίας — υπόσχεται σκληρή διαπραγματεύση με την ΕΕ για το μερίδιο της Ιταλίας από το «Πρόγραμμα Ανάκαμψης» και φορολογικές ελαφρύνσεις. Ταυτόχρονα καθυστερεί την ΕΕ και την Ιταλική αστική τάξη δηλώνοντας πως είναι σθεναρά υπέρ του ΝΑΤΟ, υπέρ της Ουκρανίας και υπέρ του ελέγχου του Δημοσίου Χρέους. Σε αντίθεση με τον Σαλβίνι που δηλώνει «φιλορώσο» και υπέρ της δημοσιονομικής χαλάρωσης. Έτσι, διαφανείς όπως και αυτές για τις «καρέκλες», μπορεί να οδηγήσουν σε φθορά/πτώση αυτή την κυβέρνηση μιας και η πλειοψηφία της χάνεται αν αποχωρήσει είτε ο Σαλβίνι, είτε ο Μπερλουσκόνι. Ηδη φαίνεται ότι οι επαφές της Μελόνι με τον Ντράγκι αποσκοπούν στο να πάρει την έγκριση των μεριτωμένων για να συνεργαστούν μαζί της αφού αλογρευτούν πως δεν τους επιφυλάσσει δυσάρεστες εκπλήξεις. Μάλλον οι μόνες δυσάρεστες εκπλήξεις θα είναι για την εργατική τάξη και τον λαό που θα αντιμετωπίσουν νέα σκληρή Αιτιότητα και έξαρση της καταστολής στα πρότυπα του Ιταλικού φασισμού που είναι το σπέρμα της Μελόνι, ειδικά ενάντια σε δυνάμεις του εργατικού κινήματος, αριστερές οργανώσεις συνδικάτα, μετανάστες, κ.λπ.

Η Ιταλική αριστερά μετά την προσχώρηση της Κομμουνιστικής Επανάστασης και του τμήματος της 4ης Διεθνούς, στη στήριξη της κεντροαριστερής κυβέρνησης Πρόντι την δεκαετία του 2000 (για να χτυπηθεί ο Μπερλουσκόνι υποτίθεται) που ψήφισε αντιστασιατικούς νόμους και πολεμικές δαπάνες για τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις — κυριολεκτικά διαλύθηκε και έχασε κάθε φερεγγυότητα. Οι τερματιστές παραδόσεις του Ιταλικού εργατικού κινήματος — γιγάντιο ΚΚΙ που κατέρρευσε με την πτώση της ΕΣΣΔ, σημαντικές ακροαριστερές οργανώσεις, μεγάλα κινήματα και γεροντότα όπως στη Γένοβα το 2001, σημαντικές μορφές αυτοοργάνωσης με πολλά συνδικάτα/σωματεία/καταλήψεις κ.ά. — χάθηκαν στο όνομα του αντιδεξιού ρεαλισμού. Τώρα, κάτω από το μαστίγιο της απελευθέρωσης και της φτώχειας, πιστεύουμε πως οι επαναστατικές παραδόσεις της Ιταλικής εργατικής τάξης θα επανεθούν στην μνήμη και την συνείδησή της και θα γεννήσουν ισχυρές αντιδράσεις.

■ Α.Φ.

Εκλογές στη Σουηδία: Δεύτερο κόμμα και με το ένα πόδι στην κυβέρνηση η Ακροδεξιά

Οι εκλογές στη Σουηδία συμπληρώνουν την σκοταδιστική ατμόσφαιρα που πλανάται στην Ευρώπη. Αν και η κυβέρνηση δεν έχει ακόμη σχηματιστεί πλήρως, το εκλογικό αποτέλεσμα προμηνεί ένα εύθραστο μεν, πλήρως αντιδραστικό δε, συνασπισμό της δεξιάς-ακροδεξιάς.

Συγκεκριμένα: Τα αποτελέσματα ανέδειξαν σε πρώτο κόμμα, το Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα με 32,7% (έναντι 28,3% το 2018). Παρότι υπήρξε μια αύξηση του εκλογικού αποτελέσματος, το Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα δεν καταφέρνει να κερδίσει την απαραίτητη πλειοψηφία (ούτε μόνο του, ούτε με τα υπόλοιπα κόμματα που συνεργάζονται). Δεύτερο κόμμα ανέρχεται το ακροδεξίο SD (Σουηδικό Δημοκρατές) με 20,2% (17,5% το 2018). Το κόμμα των Μετριοπαθών (το παραδοσιακό δεξιό κόμμα) χάνει τη δεύτερη θέση και υποβιβάζεται στην τρίτη με 17,9% (19,8% το 2018). Το Αριστερό Κόμμα ανέρχεται στην τέταρτη θέση αλλά χάνει σε ψήφους (6,9% από 8% το 2018) και το κόμμα του κέντρου επίσης σημειώνει πτώση (6,5% από 8,6%). Τέλος, σημειώνεται μια πτώση των Φιλελευθέρων (4,4% από 5,2%) και των Χριστιανοδημοκρατών (5,2% από 6,3%) ενώ το Κόμμα των Πρασίνων αυξάνει αναμικτά τις ψήφους του (4,9% από 4,4%). Εν ολίγοις, ο συνασπισμός των Κόκκινων Πράσινων (Rödgröna) ο οποίος απαρτίζεται από Σοσιαλδημοκράτες, το Κόμμα των Πρασίνων και το Αριστερό Κόμμα συγκεντρώνει 48,9% με 173 έδρες έναντι του 49,6% με 176 έδρες του δεξιού συνασπισμού.

Η άνοδος της ακροδεξιάς και συγκεκριμένα των Σουηδικών Δημοκρατών δεν συνδέει εν μια νυκτί. Στις προηγούμενες εκλογές το ακροδεξίο κόμμα, παρότι είχε βγει τρίτο, δεν συμμετείχε στον συνασπισμό της δεξιάς. Ήδη όμως από το

2019, ο αρχηγός του κόμματος των Μετριοπαθών, Ουλφ Κρίστερσον, επαιώνοντας το «δημοκρατικό ραφιναρίσμα» του ακροδεξιού κόμματος (διαγραφη μελών με εκδηλές νεοναζι ιδεολογίες και πρακτικές βίας κ.ά., όμοιες θέσεις στην πολιτική ατζέντα τους) δήλωσε ανοιχτός σε συνεργασία με τους Σουηδικούς Δημοκράτες. Τα πιθανά σενάρια λοιπόν είναι μια συγκυβέρνηση της παραδοσιακής δεξιάς με το ακροδεξίο κόμμα σε θέσεις κλειδιά ή μιας μειοψηφικής κυβέρνησης της δεξιάς με τη στηρίξη της ακροδεξιάς. Τα σημάδια παράλυσης της Σουηδίας είναι εμφανή. Τα εκλογικά αποτελέσματα πήραν μέρες να βγουν, οι διαπραγματεύσεις για τον σχηματισμό νέας κυβέρνησης δεν έχουν τελειώσει και το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα βρίσκεται σε μια πλήρη σύγχυση για το πώς η ακροδεξιά φώλιασε στο «κράτος πρόνοιας» της Σουηδίας...!

Η κατάληξη του νεοφιλελευθερισμού καταδεικνύει το «σοσιαλικό μοντέλο»

Ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '90, έρχονται συνταρακτικές αλλαγές στο στάτους κβο και την διαχείριση της οικονομίας της χώρας. Ο δημόσιος τομέας χάνει σταδιακά το δημόσιο χαρακτήρα και γίνεται έρμαιο του ιδιωτικού κεφαλαίου και της αγοράς. Η εκπαίδευση και η υγεία συνδέονται με ιδιωτικές επιχειρήσεις, ενώ μεγάλος αριθμός σχολείων διευθύνονται από ιδιωτικές εταιρείες, εισηγμένες στο χρηματιστήριο. Οι κοινωνικές ανισότητες διευρύνθηκαν κατά πολύ. Η φτώχεια, ο πληθωρισμός, η γκετοποίηση και περιθωριοποίηση των προσφύγων και συνολικά των φτωχών στρωμάτων έχουν οδηγήσει σε αυξημένη εγκληματικότητα. Με άξονα την πάτηση της εγκληματικότητας και το ιδεολόγημα «προτεραιότητα έχει ο Σουηδός», η ακροδεξιά ούσα

απαλλαγμένη από τη ρετινιά της αποτυχίας προηγούμενων χρόνων που κυβερνούσε είτε το σοσιαλδημοκρατικό είτε το κόμμα των Μετριοπαθών, έχει κερδίσει μια σημαντική επήρονη. Η παταγώδης αποτυχία του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος και οι ολοένα και πιο ακραία νεοφιλελεύθερες και αντιδραστικές μεταποσέσεις του, έχουν δώσει πρόσφορο έδαφος στο δηλητήριο του εθνικισμού και του ρατσισμού. Η αριστερά στη Σουηδία είναι επί της ουσίας ανύπαρκτη. Οι ελάχιστες «αριστερές» οργανώσεις είτε είναι μόνο κατ' όνομα αριστερές και ακολουθούν πιστά το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, είτε είναι βουτηγμένες στο δόγμα του ατομικού δικαιωματού και πλήρως αποπροσανατολισμένες.

Η ΕΕ σε ακόμα πιο ζοφερά μονοπάτια

Η βαθιά οικονομική κρίση της ΕΕ, ο πόλεμος, το ανεξέλεγκτο κύμα της ακρίβειας και του πληθωρισμού και η αδυναμία του εργατικού κινήματος να ξεπεράσει την κρίση του, αφήνουν το ελεύθερο σε ακροδεξιά μορφώματα και νοσταλγία του Μουσολίνι και των ναζί να αναδυθούν στην επιφάνεια της ιστορίας. Ίδιως η κρίση του εργατικού κινήματος και των δυνάμεων της αριστεράς, η έλλειψη ενός διεθνούς κέντρου φέρουν τεράστιες ευθές. Σημαντικό κομμάτι εργαζομένων μπουχτισμένο από την ανέχεια, την σήψη και τη διαφθορά των παραδοσιακών αστικών κομμάτων ψάχνει εναλλακτική, αλλά η αριστερά στην Ευρώπη αδυνατεί να χαράξει ένα σχέδιο αγώνα ενάντια στον πόλεμο, την φτώχεια και την ΕΕ. Φυσικά, τα ακροδεξιά κόμματα παρά την πολεμική ρητορική απέναντι στα νεοφιλελεύθερα κόμματα δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα με τον θεσμικό φασισμό και την κρατική τρομοκρατία που επιβάλλουν ήδη οι νεοφιλελεύθεροι. Γι' αυτό και στην βαθιά ρατσιστική και αντιδραστική Ευρώπη, ο κίνδυνος κυβερνήσεων και συγκυβερνήσεων με ακροδεξιά και νεοφασιστικό πρόσημο μπορεί να εξαπλωθεί κι άλλο αν δεν μπει ένα φρένο από την ίδια την εργατική τάξη και τους αντιστασιατικούς, διεθνοιστικούς αγώνες της.

Ναγκόρνο Καραμπάχ Η σύγκρουση κλιμακώνεται

Ο αντίκτυπος του ιμπεριαλιστικού πολέμου μεταξύ ΗΠΑ-ΕΕ-Ρωσίας στην Ουκρανία συνεχίζει να αντηχεί σε όλες τις γωνιές του πλανήτη. Ειδικά μετά την κλιμάκωση της σύγκρουσης με την επικείμενη ένωση των περιοχών της ανατολικής Ουκρανίας στη Ρωσία και την διαφανόμενη αποτυχία των Δυτικών Ιμπεριαλιστών, μια σειρά από «θερμά» μέτρα αναεπιπρόσδοκων σπέρνοντας το θάνατο και την εξαθλίωση. Η αστάθεια που δημιουργεί η ανάδυση ενός πολυπολικού κόσμου, η αμφισβήτηση του μεταπολεμικού στάτους κβο, το αδυνάτισμα της κυριαρχίας των Ιμπεριαλιστών, επιτρέπει μια σειρά από περιφερειακές δυνάμεις να εκμεταλλευτούν τις αντιφάσεις που δημιουργούνται για να ενισχύσουν τις δικές τους θέσεις και να κερδίσουν έμπρακτα οφέλη. Υπό αυτό το πλαίσιο, μπαίνουν για ακόμα μία φορά στην δίνη των αμαρτηρών συγκρούσεων, η Αρμενία με το Αζερμπαϊτζάν για την διεκδίκηση των αμφισβητούμενων περιοχών του Ναγκόρνο Καραμπάχ.

Στο επίκεντρο χρόνιων πολεμικών συγκρούσεων

Το Ναγκόρνο Καραμπάχ αποτελεί μία περιοχή, με συνολική έκταση 4.400 τετραγωνικών χιλιομέτρων, στο νότιο Καυκάσο. Είναι πλούσια σε ορυκτά κοιτάσματα (ψευδαργύρου, άνθρακα, μολύβδου, χρυσού, μαρμάρου και ασβεστολίθου) και κατοικείται σχεδόν πλήρως (95%) από Αρμένιους. Μετά την κατάρρευση της θω-

μανικής αυτοκρατορίας το 1918, αποτελεί το μήλο της έριδος μεταξύ του Αζερμπαϊτζάν και της Αρμενίας. Η σύγκρουση αμβλύθηκε παροδικά με την ένταξη των χωρών αυτών στην Σοβιετική Ένωση το 1921 και την ανακήρυξη του Ναγκόρνο Καραμπάχ σε αυτόνομη περιοχή του Αζερμπαϊτζάν. Ωστόσο η εγκληματική διαχείριση του εθνικού ζητήματος από την σταλινική γραφειοκρατία οδήγησε σε αναεπιπρόσδοκα των διενέξεων. Μετά την πτώση της ΕΣΣΔ το 1992 οι δύο χώρες θα ξεκινήσουν επίσημα πόλεμο που διήρκεσε δύο χρόνια και είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο 300.000 ανθρώπων. Έκτοτε το Ναγκόρνο Καραμπάχ θεωρείται διεθνώς αναγνωρισμένο ως τμήμα του Αζερμπαϊτζάν. Όμως η συντριπτική αρμένικη πλειοψηφία του πληθυσμού, δίνει στις αρμενικές δυνάμεις τον πλήρη ή μερικό έλεγχο του Ναγκόρνο Καραμπάχ και επτά παρακείμενων περιοχών. Συνέχεια αυτής της ανεπίλυτης διένεξης είναι μια σειρά από «θερμά επεισόδια» με σημαντικότερο αυτό τον Απρίλιο του 2016.

Η πρώτη σοβαρή κλιμάκωση των συγκρούσεων των τελευταίων χρόνων ξεκίνησε το 2020 όπου ξέσπασε πόλεμος διάρκειας 44 ημερών, με φόρο αίματος 6.500 ανθρώπων. Εντέλει η Αρμενία, υπό την πίεση της Ρωσίας και της ΕΕ συνθηκολόγησε με εξευτελιστικούς όρους, παραχωρώντας τμήματα της περιοχής καθώς και γειτονικά εδάφη που κατείχαν, στο Αζερμπαϊτζάν. Ωστόσο η υπογραφή της ειρήνης, παρά τις εγγυήσεις των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και την ανάπτυξη στρατευμάτων από τη Ρωσία και την Τουρκία αποδείχθηκε

εξαιρετικά εύθραυστη. Ανάμεσα στο 2020 - 2022 η Αρμενία και το Αζερμπαϊτζάν αλληλοκατηγορούνται για παραβιάσεις των συνόρων και πολεμικές επιθέσεις. Η κατάσταση απειλείται να βγει εκτός ελέγχου μετά την κλιμάκωση που ξεκίνησε τον Σεπτέμβριο του 2022. Από τις 14 Σεπτεμβρίου οι ένοπλες δυνάμεις του Αζερμπαϊτζάν εξαπέλυσαν εκτεταμένες επιθέσεις κατά θέσεων της Αρμενίας με την ανοχή των «ειρηνευτικών» δυνάμεων της Ρωσίας και της Τουρκίας.

Σημαντικές δυνάμεις καταστροφής συγκεντρώνονται στην περιοχή

Από το 1994 και έπειτα το Αζερμπαϊτζάν ενισχύει διαρκώς την θέση του, σε όλα τα επίπεδα. Αξιοποίησε τα έσοδα από την παραγωγή πετρελαίου και φυσικού αερίου για την ανασυγκρότηση του στρατού και της οικονομίας του. Έχει ισχυρούς δεσμούς με σημαντικές περιφερειακές δυνάμεις όπως είναι η Τουρκία. Σήμερα υπό το πρίσμα της ενεργειακής κρίσης απόκτα ακόμα μεγαλύτερη γεωπολιτική σημασία μιας και αποτελεί σημαντικό ενεργειακό κόμβο και είναι πλούσια σε κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές έχουν άμεσα συμφέροντα από τον αγωγό πετρελαίου Μπακού-Τιφλίδα-Σεϊχάν, ειδικά μετά την προσπάθειά τους για την ενεργειακή ανεξάρτηση από τους ρώσικους υδρογονάνθρακες.

Η Ρωσία, παρά το γεγονός ότι αποτελεί παραδοσιακό σύμμαχο της Αρμενίας (διητηρή στρατιωτική βάση στο έδαφος της), συσφίγγει όλο και περισσότερο τις σχέσεις της με το Αζερμπαϊτζάν. Το Μπακού έχει προχωρήσει σε αγορά όπλων αξίας πάνω από 5 δισ. δολάρια από την Μόσχα, ενώ στην επικράτεια της Ρωσίας

κατοικούν πάνω από 600.000 Αζέροι με σημαντική συνεισφορά στην οικονομία της. Επιτρέποντας τις συγκρούσεις μεταξύ των δύο χωρών προσπαθεί, από τη μία να συγκαταστήσει ως στρατηγικό σύμμαχο την Αρμενία και να εντείνει ακόμα περισσότερο την σχέση εξάρτησης μαζί της, και από την άλλη, με τις παραχωρήσεις στο Αζερμπαϊτζάν να εμβραθύνει την συνεργασία τους και να αποκόψει από την περιοχή την διείσδυση των δυτικών ιμπεριαλιστών και της Τουρκίας που έχει σημαντικά ερείσματα.

Εκμεταλλούμενη τις ενδοϊκές διεθνείς και περιφερειακές συνθήκες, η κυβέρνηση του Αζερμπαϊτζάν προσπαθεί να κλιμακώσει τις αντιπαράθεσεις για να ανατρέψει το στάτους κβο που επικρατεί στην περιοχή μετά το 1994. Με συνεχείς μικρούς πολέμους προχωρεί στην κατάκτηση μικρών εδαφών, κυρίως στις περιοχές του θύλακα του Ναγκόρνο Καραμπάχ.

Το μεγάλο τίμημα του πολέμου, τα παιχνίδια των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για τον έλεγχο περιοχών, ενεργειακών και εμπορικών δρόμων αλλά και τις τυχοδιωκτικές θλιβένες των αστικών τάξεων, πληρώνουν με βαρύ φόρο αίματος πάντα οι εργαζόμενοι, η γελοία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ο μόνος τρόπος να απαλαχτούμε από το φρενοκομείο είναι Γ' Παγκοσμίου Πολέμου που απειλεί την ανθρωπότητα με αφανισμό, είναι με ένα αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα στην χώρα μας απέναντι στην δική μας αστική τάξη και το ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο που έχει επιλέξει. Αυτό τον δρόμο πρέπει να ακολουθήσουν οι λαοί της Αρμενίας, του Αζερμπαϊτζάν, αλλά και ολόκληρου του κόσμου για να αποτρέψουν την επικείμενη καταστροφή.

■ Αλέξης Πρ.

Σύνοδος οργανισμού Σαγκάης στο Ουζμπεκιστάν

Ο Οργανισμός Συνεργασίας της Σαγκάης (SCO από τα αγγλικά αρχικά) πραγματοποίησε την 22η σύνοδό του στις 15-16 Σεπτεμβρίου στη Σαμαρκάνδη του Ουζμπεκιστάν. Ο οργανισμός ιδρύθηκε από την Κίνα, τη Ρωσία, το Καζακιστάν, το Κιργιστάν και το Τατζικιστάν το 2001, σε μια πολύ διαφορετική εποχή. Η Κίνα τότε αναδύονταν οικονομικά, ενώ η Ρωσία δεν είχε ακόμα συνέλθει πλήρως από την κατάρρευση της ΕΣΣΔ και την προσπάθεια των δυτικών ιμπεριαλιστών να την μετατρέψουν σε μια απίστευτη αποθήκη φυσικών πόρων και υποδομών, την οποία και θα λεηλατούσαν.

Το πνεύμα της Σαμαρκάνδης: Παλιοί και νέοι δρόμοι του μεταϊού

Η σύνοδος ήταν αξιοσημείωτη για συγκεκριμένους λόγους. Καταρχήν το Ιράν και η Λευκορωσία συμμετείχαν ως νέα μέλη, γεγονός που θα διευρύνει τον SCO σε 10 μέλη όταν εκείνες προσχωρήσουν πλήρως. Η ένταξη του Ιράν είναι πολύ σημαντική, καθώς ενισχύει την Πρωτοβουλία Ζώνης και Δρόμου του Πεκίνου και την Ευρασιατική Οικονομική Ένωση της Μόσχας και διεκδικεί το ξεπέραςμα του καθεστώτος κυρώσεων που έχει επιβάλει η Ουάσιγκτον. Ήδη από τον Απρίλιο του 2021, η Κίνα και το Ιράν έχουν υπογράψει εμπορική 25ετή συμφωνία, ενώ υφίσταται σημασίας συμφωνία έχουν συνάψει οι Ιρανοί και με την Ρωσία (διάδρομος INSTC ο οποίος συνδέει Ινδία, Ιράν και Ρωσία και παρακάμπτει τη διώρυγα του Σουέζ).

Η δεύτερη αφορούσε το αίτημα της Τουρκίας, για την ώρα άτυπο, προς ένταξη. Επιπλέον οι τρεις ισχυρότεροι ηγέτες Σι Τζινπίνγκ, Πούτιν, Μόντι είχαν διμερείς και τριμερείς συναντήσεις μεταξύ τους και με άλλους ηγέτες, ειδικά του Ιράν. Εξίσου σημαντικό αντικείμενο συζήτησης ήταν η επτάχρονη της «αποδολοιοποίησης». Ήδη υπάρχουν ανταλλαγές σε κινέζικο και ρώσικο νόμισμα για πληρωμή για πετρέλαιο, τώρα προστίθεται το φυσικό αέριο. Οι γιγάντιες εταιρείες υδρογονανθράκων, η Gazprom και η China National Petroleum Corporation συμφώνησαν να αλλάξουν τις πληρωμές για τις προμήθειες φυσικού αερίου σε ρούβλια και γουάν αντί για δολάρια.

Ο SCO ΕΠΕΚΤΕΙΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ

Ο SCO δεν είναι απλώς μια σχέση χαλαρής συνομιλίας μεταξύ Ρωσίας και Κίνας με τους γειτονές της στην Κεντρική Ασία. Σήμερα επεκτείνεται στον Περσικό Κόλπο, τη Νότια και Νοτιοανατολική Ασία, τον Καυκάσο και συνεχίζει να ενισχύεται. Στη σύνοδο κορυφής των αρχηγών κρατών η Σαουδική Αραβία, το Κατάρ και η Αίγυπτος συμμετείχαν ως «εταίροι διαλόγου», ενώ το Μπαχρέιν θα ξεκινήσει και αυτό αυτή τη διαδικασία. Τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, η Συρία και το Ιράκ επίσης έχουν δηλώσει ότι θέλουν να συμμετάσχουν. Ο SCO είναι σήμερα η μεγαλύτερη περιφερειακή ολοκλήρωση στην Ευρασία. Συγκεντρώνει περίπου το 40% του παγκόσμιου πληθυσμού και το 25% του παγκό-

σμου ΑΕΠ (αντίστοιχα με το 27% των μελών του G7), ενώ γεωγραφικά καλύπτει το 67% της ευρασιατικής επικράτειας και το ένα τέταρτο της χερσαίας έκτασης του κόσμου.

Αυτή τη στιγμή στον SCO συμμετέχουν οκτώ κράτη μέλη: Κίνα, Ρωσία, Ινδία, Καζακιστάν, Κιργιστάν, Πακιστάν, Ρωσία, Τατζικιστάν και Ουζμπεκιστάν, τέσσερα κράτη παρατηρητές: Αφγανιστάν, Λευκορωσία, Ιράν (πλέον μόνιμο μέλος, με την τυπική επικύρωση μέσα στο 2023) και Μογγολία και έξι εταίρους διαλόγου: Τουρκία, Αρμενία, Αζερμπαϊτζάν, Καμπότζη, Νεπάλ, Σρι Λάνκα.

Ο οργανισμός συγκεντρώνει τις μισές από τις πυρηνικές δυνάμεις (Ρωσία, Κίνα, Ινδία και Πακιστάν) παγκόσμια, ενώ μετά τη σύνοδο κορυφής του 2022, τα κράτη του SCO, μαζί με το Ιράν και τη Σαουδική Αραβία θα αντιπροσωπεύουν πάνω από το μισό της ετήσιας παγκόσμιας παραγωγής πετρελαίου. Έλος το 2020, για πρώτη φορά, η λίστα Forbes με τις 500 μεγαλύτερες εταιρείες είχε περισσότερες εταιρείες με έδρα την Κίνα και το Χονγκ Κονγκ παρά με έδρα τις ΗΠΑ, 124 έναντι 121.

Μια άλλη παγκόσμια «τάξη» που δεν ηγεμονεύεται από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές

Παρά τις όποιες διαφορές, είναι γνωστές για παράδειγμα διάφορες διμερείς αντιθέσεις, (μέχρι και στρατιωτικού επιπέδου σύγκρουση για κάποιοι) Κίνα-Ινδία, Ινδία-Πακιστάν, Τουρκία-Αρμενία, Αρμενία-Αζερμπαϊτζάν, Κιργιζία-Τατζικισ-

σταν), όλες αυτές οι χώρες έχουν ένα κοινό συμφέρον: να απομακρυνθούν από την επονομαζόμενη «συλλογική Δύση» και να ξεφύγουν από την ηγεμονία της. Ακόμα περισσότερο, να βρουν διέξοδο από τις κυρώσεις και πιέσεις μέχρι του επιπέδου της οικονομικής ασφυξίας ή και από καθεστωτικές/υπαρξιακές απειλές. Είναι ξεκάθαρο ότι ο κόσμος οδεύει προς ένα νέο σύστημα διεθνών σχέσεων στο οποίο η «Δύση» δεν θα είναι πλέον επικεφαλής. Ωστόσο αυτό σχεδόν ποτέ στην ιστορία του καπιταλιστικού συστήματος δεν έγινε με ομολό τρόπο.

Ιδιαίτερα η ολόενα και μεγαλύτερη σύγκλιση Ρωσίας-Κίνας-Ιράν, οι τρεις «σφαμοφύλακες» της ολοκλήρωσης της Ευρασίας, κάνει τους δυτικούς ιμπεριαλιστές να χάνουν τον ύπνο τους και για αυτό αναμένεται να εντείνουν την πίεσή τους με κάθε τρόπο. Οι τρεις βασικοί μοχλοί πίεσης και στρατηγικής της έντασης: Ισραήλ, Ουκρανία, Ταϊβάν στοχεύουν ευθέως στις τρεις δυνάμεις Ιράν, Ρωσία και Κίνα. Ένας ακόμα ανεξάρτητος παίκτης προκαλεί πονοκέφαλο στα δυτικά επιτελεία στο βαθμό και για όσο καιρό δεν ευθυγραμμίζεται μαζί τους η Τουρκία.

Μπροστά μας συγκεντρώνονται όλες οι προϋποθέσεις για μια τέλεια καταιγίδα. Πληθωρισμός και διογκωμένα κύματα ακρίβειας, παγκόσμια ύφεση σε συνδυασμό με χρηματοπιστωτική αστάθεια, παραστισιμός και βουνα χρεών, επιτάχυνση κλιματικής κρίσης, πόλεμοι σε Ουκρανία, Συρία και μέτωπο σε Ταϊβάν, παροξυσμός πολιτικής κρίσης. Η σύγκρουση για την παγκόσμια πρωτοκαθεδρία μπαίνει στο επόμενο δραματικό επεισόδιο.

■ Χ. Ζάκας

Οκτώβρης 1912: Το ξέσπασμα του Α΄ Βαλκανικού Πολέμου

Τα αίτια

Τόσο στην ελληνική, όσο και στη διεθνή «επίσημη» ιστοριογραφία, ως βασικό αίτιο των Βαλκανικών Πολέμων αναφέρεται η προσπάθεια των λαών των Βαλκανίων να διώξουν τους «καταπιεστές» Οθωμανούς και να δημιουργήσουν «ελεύθερα» και «δημοκρατικά» αστικά κράτη. Αυτές οι απόψεις δεν αποτελούν παρά απόπειρα διαστρέβλωσης της ιστορίας και απόκρυψης του εγκληματικού ρόλου των ντόπιων αστικών τάξεων και των δυτικών ιμπεριαλιστών, που για τα συμφέροντά τους δεν δίστασαν να εμπλέξουν την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στο μεγαλύτερο αιματοκύλισμα, που ομοίο του μέχρι τότε δεν είχε γνωρίσει ο τόπος.

Το τέλος του 18ου αιώνα βρήκε την οθωμανική αυτοκρατορία σε μια κατάσταση οικονομικής, κοινωνικής και γενικά διαλυτικής κρίσης. Οι ιστορικά πεπερασμένες παραγωγικές μέθοδοι έδιναν τη σειρά τους σε μια οικονομική και θεσμική καθίζηση της Αυτοκρατορίας, η οποία από τον 18ο αιώνα φαινόταν πως όδευε προς τα ιστορικά της όρια και τη διάλυση. Σε αυτό το πλαίσιο,

οι νεογέννητες αστικές τάξεις των Βαλκανίων δεν θα μπορούσαν να αφήσουν ανεκμετάλλευτη την ευκαιρία για την εδαφική, πληθυσμιακή και οικονομική διεύρυνση και επέκτασή τους.

Για την Ελλάδα, η οποία ήδη από τον 19ο αιώνα είχε κυριαρχήσει εμπορικά σε όλα τα παράλια της ανατολικής λεκάνης της Μεσογείου και από τις αρχές του 20ού αιώνα γνώριζε την μεγαλύτερη – έως τότε – εκφιομηχάνισή της, ο «τουρκικός ζυγός», αποτελούσε μια τροχόπεδη για την παραπέρα ανάπτυξη και ίσως αναβάθμιση της στον καπιταλιστικό χάρτη. Η προσπάθεια της στροφής του ελληνικού κεφαλαίου από τις παροικίες στο εσωτερικό της χώρας και η αναζήτηση νέων εδαφών και εργατικών χεριών για αυτόν τον σκοπό, αποτέλεσαν την λυδία λίθο για να εμπλακεί η ελληνική αστική τάξη στον Α΄ Βαλκανικό Πόλεμο. Τα άλλα δύο βαλκανικά κράτη (Σερβία, Βουλγαρία) γνώριζαν και αυτά μια ανάπτυξη τόσο οικονομική, όσο και στρατιωτική και ήθελαν και αυτά με τη σειρά τους να αρπάξουν από τη λεία. Ταυτόχρονα, τόσο ο δυτικός ιμπεριαλισμός, όσο και η τσαρική Ρω-

σία, ο καθένας για τους δικούς του λόγους, έβλεπαν την εκπλήρωση των συμφερόντων τους μέσα από την εξόντωση και τον διαμελισμό του «Μεγάλου Ασθενή» και τη λύση του λεγόμενου «Ανατολικού Ζητήματος».

Τα γεγονότα του πολέμου

Από τον Νοέμβριο του 1911 έως και τον Φεβρουάριο της επόμενης χρονιάς, Σερβία και Βουλγαρία διεξήγαγαν συνομιλίες με πλήρη μυστικότητα. Τελικά, στις 24 Φεβρουαρίου του 1912 υπογράφηκε από τους πρωθυπουργούς των δύο κρατών συμμαχική συνθήκη η οποία, δύο μήνες αργότερα, μετατράπηκε και σε στρατιωτική συμφωνία. Τον Σεπτέμβριο του 1912 υπέγραψε τη συμφωνία η Ελλάδα και πλέον, με την υποστήριξη των Μεγάλων Δυνάμεων είχε προετοιμαστεί η συμμαχία που θα διεξήγαγε τον πόλεμο ενάντια στους Οθωμανούς.

Στις 4 Οκτωβρίου 1912 δόθηκε η αφορομή. Έπειτα από άγριες σφαγές των Τούρκων σε Σλάβους Χριστιανούς στα Κότσανα με αφορμή τον τραυματισμό τούρκων στρατιωτών από Βουλγάρους, η Βαλκανική Συμμαχία κήρυξε τον πόλεμο κατά της Τουρκίας.

Ο ελληνικός στρατός μέσα σε λιγότερο από μισό χρόνο κατάφερε να φτάσει από τη Θεσσαλία μέχρι την Κεντρική Μακεδονία, καταλαμβάνοντας όλη την Ήπειρο και σημαντικές εμπορικές πόλεις της εποχής, όπως η Θεσσαλονίκη, η Βέροια, η Καστοριά κ.ά.

Ανάλογες ήταν και οι επιτυχίες των άλλων βαλκανικών κρατών. Ο σερβικός στρατός νίκησε αρχικά τους Οθωμανούς στο Κουμάνοβο, νίκησε στη μάχη που δόθηκε στο Πρίλεπ και ανάγκασε στη συνέχεια τους Τούρκους να υποχωρήσουν προς τα Μπίτολα. Εκεί δόθηκε μια ακόμη αποφασιστική μάχη στην οποία για ακόμη μια φορά κέρδισε ο σερβικός στρατός, ενώ στη συνέχεια κατευθύνθηκε προς νοτιοανατολικά.

Οι Βούλγαροι κατεύθυναν τις στρατιωτικές τους δυνάμεις προς την Ανδριανούπολη και την Κωνσταντινούπολη αλλά και προς τη Μακεδονία με κύριο στόχο την κατάληψη της Θεσσαλονίκης και της Καβάλας, της Δράμας και των Σερρών. Τελικά κατέλαβαν την περιοχή από την κολλάδα του Άρδα μέχρι και τον Νέστο, ενώ στις 13 Μαρτίου 1913 κατέλαβαν και την Αδριανούπολη.

Το τέλος του Α΄ Βαλκανικού Πολέμου

Έπειτα από 180.000 νεκρούς και αμέτρητους τραυματίες, ο Α΄ Βαλκανικός Πόλεμος τερματίστηκε με τη συνθήκη του Λονδίνου (30 Μαΐου 1913). Σε αυτή προβλεπόταν να δοθούν στους νικητές (τα βαλκανικά κράτη) όλα τα ευρωπαϊκά εδάφη που βρίσκονταν δυτικά της γραμμής Αίνου - Μηδείας, εκτός της Αλβανίας. Επιπλέον, οι «Μεγάλες Δυνάμεις» θα γίνονταν υπεύθυνες για τη χάραξη των συνόρων και το διακανονισμό των ζητημάτων που αφορούσαν την Αλβανία. Στην ουσία επρόκειτο για μια ακόμη προσπάθεια των δυτικών ιμπεριαλιστών να κρατηθούν στην περιοχή, να έχουν τη δικαιολογία να παρεμβαίνουν στα ντόπια πράγματα και να δημιουργούν εξελίξεις με βάση τα δικά τους συμφέροντα. Αυτή τους η στάση, σε αλληλεπίδραση με την αγωνία των βαλκανικών κρατών για τον διαμοιρασμό των νέων «αφεσκο-απελευθερωμένων» εδαφών είναι που θα οδηγήσει λίγους μήνες αργότερα στον Β΄ Βαλκανικό Πόλεμο.

110 χρόνια μετά

Φέτος, συμπληρώνονται 110 χρόνια από τον Α΄ Βαλκανικό Πόλεμο. Ο πόλεμος αυτός απέδειξε ότι οι αστικές τάξεις δεν βλέπουν έθνη, πολιτισμούς και θρησκείες, παρά μόνο μια ατέρμονη προσπάθεια οικονομικής κυριαρχίας και εξουπρέτησης των συμφερόντων τους. Και για να το πετύχουν αυτό είναι διατεθειμένοι να θυσιάσουν τις ζωές των «από κάτω» και να καταστρέψουν βία κάθε δικαιοσύνη. Πάνω από ένα αιώνα μετά, βρισκόμαστε ξανά στην αρένα των πολεμικών συγκρούσεων και των οικονομικών ανταγωνισμών που στήνουν οι ιμπεριαλιστές και διαταράσσουν ολόκληρη την ευρύτερη περιοχή. Ο πόλεμος στην Ουκρανία, η στρατιωτικοποίηση ανατολικών χωρών της Ευρώπης (Σουηδία, Φινλανδία, Πολωνία κ.ά.), οι προκλητικές και φιλοπόλεμες πρακτικές των κυβερνήσεων της περιοχής (μεταξύ αυτών ξεχωρίζει και η άκρως νεοφιλελεύθερη φιλοαμερικανική και επικίνδυνη στάση της κυβέρνησης Μητσοτάκη), μετατρέπουν τα Βαλκάνια για ακόμα μια φορά σε κομμάτι του «σιδηρού παραπέτασματος» των ΗΠΑ και της χρεοκοπημένης ΕΕ, εγκυμονώντας τεράστιους κινδύνους για τους λαούς της περιοχής μας.

Ο διεθνιστής επαναστάτης Τσε Γκεβέρα

Στις 9 Οκτωβρίου του 2022 συμπληρώνονται 55 χρόνια από την δολοφονία του μεγάλου αντάρτη επαναστάτη, Ερνέστο Γκεβέρα ντε λα Σέρνα του θρυλικού «Τσε» ο οποίος πέφτει μαχόμενος ενάντιον της βολιβιανής στρατιωτικής δικτατορίας από τον υπαξιωματικό του τοπικού στρατού, Μάριο Τεράν.

Ο Τσε γεννήθηκε τον Ιούνιο του 1928 στο Ροσάριο της Αργεντινής προερχόμενος από μεσοαστική οικογένεια. Ξεκίνησε να σπουδάζει ιατρική όπου κατά την διάρκεια των σπουδών του ταξίδευε σε χώρες της Λατινικής Αμερικής μένοντας για κάποιον καιρό σε κάποιες, παρατηρώντας την ζωή των ανθρώπων. Τότε είναι που θα αντικρίσει την εκμεταλλευση και εξαθλίωση που προκαλούσε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός πάνω στους λαούς της Λατινικής Αμερικής που θα τον κάνουν να καταλάβει πως ο μόνος δρόμος απελευθέρωσης αυτών των ανθρώπων ήταν η επανάσταση εναντίον του.

Αφού αποφοίτησε, το 1953 ταξίδευε στην Γουατεμάλα συμμετέχοντας στο κίνημα υποστηρικτών της προοδευτικής κυβέρνησης Αρμας όπου ήρθε σε επαφή με τα νέα επαναστατικά ρεύματα της Λ. Αμερικής. Το πραξικόπημα του συνταγματάρχη Αρμας κατέπνιξε το κίνημα και εξόρισαν αυτόν και άλλους επαναστάτες στο Μεξικό. Εκεί είναι που γνώρισε τον Φιντέλ Κάστρο όπου συμφωνούν να οργανώσουν τον αντάρτικο αγώνα στην Κούβα, με στόχο την ανατροπή του δικτατορικού καθεστώτος Μπατίστα που είχε φιλικές σχέσεις με τις ΗΠΑ.

Το 1956 ο Τσε και ο Κάστρο με άλλους 80 αντάρτες έκαναν την απόβαση από το Μεξικό προς την Κούβα πέφτοντας σε ενέδρα του στρατού επιβιώνοντας μόνο 12. Αυτή η χούφτα επαναστατών που ανασυγκροτήθηκε τα επόμενα χρόνια, μαζί με τις εργατικές και τις φτωχές αγροτικές μάζες της Κούβας σε έναν αγώνα διαρκείας με το Κίνημα της 26ης Ιούλη (Μ26), είναι που το 1959 σε μια μεγάλη γενική απεργία κατάφεραν να μπουν στην Αβάνα και να πραγματοποιήσουν την κυβερνητική επανάσταση. Συντρίβοντας θριαμβευτικά 3 χρόνια μετά την έμμεση στρατιωτική επέμβαση των ΗΠΑ στον Κόλπο των Χοίρων.

Η επανάσταση άλλαξε ριζικά την χώρα, εξάλειψε την ανεργία, την πείνα, οι νέοι άρχισαν να μορφώνονται, τρομερά επιτεύγματα για μια χώρα σε μόνιμο σκληρό εμπόλεμο από τις ΗΠΑ. Έμενε η επανάσταση να προχωρήσει και σε άλλες χώρες του εξωτερικού για μωρρέσει να εξελιχθεί. Ο Τσε γίνεται υπουργός Βιομηχανίας της χώρας και ενώ στην αρχή ήταν πιο κοντά στο μοντέλο της ΕΣΣΔ με τον Φιντέλ, άρχισε να αποκτά σχέσεις με τους Κουβανούς Τροτσκιστές και με το τροτσκιστικό Επαναστατικό Εργατικό Κόμμα (ΡΟΡ), αλλάζοντας με τον καιρό ριζικά τις ιδέες του σε σχέση με την οικοδόμηση του σοσιαλισμού, καλώντας μάλιστα τον ηγέτη της 4ης Διεθνούς, Ερνέστ Μαντέλ να συνεισφέρει στον σχεδιασμό της οικονομίας στην Κούβα. Χαρακτηριστικό είναι ότι όσο μπορούσε βίβηθησε να απελευθερωθούν αρκετοί τροτσκιστές οι οποίοι είχαν φυλακιστεί στην Κούβα από την συκοφαντία των σταλινικών για προδοσία. Στο μέλλον έρχεται όλο και περισσότερο σε σύγκρουση με την σοβιετική γραφειοκρατία λόγω της έλλειψης βοήθειας προς την Κούβα και της εργαλειοποίησης της (όπως και και άλλων χωρών) από την ΕΣΣΔ για τα συμφέροντα του Κρεμλίνου στον ψυχρό πόλεμο. Καθοριστικό ρόλο στην ρήξη του με την ΕΣΣΔ αλλά και με τον Φιντέλ Κάστρο έπαιξε η «κρίση των πυραύλων» και η πολιτική της ειρηνικής συνύπαρξης με τον Ιμπεριαλισμό. Οδηγώντας τον τελικά να αποχωρήσει από την Κούβα και να ταξιδέψει στο Κογκό και τελικά στην Βολιβία για συνεχίσει την διεθνή πάλη και επανάσταση.

Λόγω της απογοήτευσης του από τα γραφειοκρατικοποιημένα ΚΚ και της κυριαρχίας του σταλινισμού σε αυτά και παρά τις προσπάθειες του να κρατήσει ενοποιημένο τον αγώνα των ανταρτών με τους αγωνιστές των πόλεων, ο Τσε πίστευε πως «ο αγώνας δεν μπορεί να καθοδηγείται από τα άνετα και γραφειοκρατικά σαλόνια των πόλεων, αλλά από το αντάρτικο», προσπάθησε να αντιμετωπίσει την γραφειοκρατία σε όλους τους αγώνες του φτάνοντας όμως να υπερεκτιμήσει το αντάρτικο. Παρόλα αυτά, ήταν βαθιά διεθνιστής, πάλεψε για την σοσιαλιστική επανάσταση σε κάθε χώρα που πήγαινε δημιουργώντας αντάρτικα με προλετάριους από διαφορετικές χώρες.

Ο Τσε είναι το παράδειγμα ενός μεγάλου διεθνιστή επαναστάτη που επηρέασε τα αριστερά κινήματα με την δράση του και τις ιδέες του παγκοσμίως και με την άνοδο της τακτικής του «Κεβαρισμού» το '60. Τα χαρακτηριστικά που του διακατείχαν, επαναστατική πειθαρχία, ηρωισμός και ανθρωπισμός και παρά την έλλειψη αριθμητικής δύναμης του αντάρτικου, τις προδοσίες και τους πόνους που είχε από το άθμα του δείχνει πόσο βαθιά πίστευε και πάλευε για μια ίση δημοκρατική διεθνιστική κοινωνία, προσωπικότητα ενός ανθρώπου που είναι πρότυπο για κάθε αγωνιστή.

■ Σταύρος Σαββάκης

IRAN: Ένα κίνημα τραντάζει τα θεμέλια του θεοκρατικού καθεστώτος

■ Μαρία Κτιστάκη

Για τρίτη εβδομάδα συνεχίζονται με αμείωτη ένταση οι κινητοποιήσεις που ξέσπασαν στο Ιράν μετά την απρόκλητη δολοφονία της κοινοβουλευτικής Μάχσα Αμίνι από την «Αστυνομία Ηθών», μέσα στο αστυνομικό τμήμα. Το διεθνές κίνημα διαμαρτυρίας ενάντια στην καταπίεση και την μεροληπτική αντιμετώπιση των γυναικών από το θεοκρατικό ιρανικό καθεστώς, στο ίδιο το Ιράν μετασχηματίστηκε σε ένα κίνημα πολιτικής αμφισβήτησης και κοινωνικής διεκδίκησης που στείλει τη χώρα απ' άκρη σ' άκρη και έρχεται να δώσει νέα ποιοτικά χαρακτηριστικά στις αυξανόμενες, τα τελευταία χρόνια, κινητοποιήσεις (εξεγέρσεις, απεργίες, διαδηλώσεις). Στο υπόβαθρο της σημερινής αναταραχής βρίσκονται τόσο τα μεγάλα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα της χώρας, όσο και οι σημαντικές γεωπολιτικές ανακατατάξεις που λαμβάνουν χώρα στην περιοχή και παγκόσμια.

«Γυναίκα, Ζωή, Ελευθερία» και Πολιτικοποίηση του Κινήματος

Οι κινητοποιήσεις, που ξεκίνησαν στα μέσα Σεπτεμβρίου, εκτείνονται πλέον στο σύνολο σχεδόν της ιρανικής επικράτειας και σε όλες τις μεγάλες πόλεις, παρά την εντεινόμενη καταστολή, τους δεκάδες νεκρούς (αδιευκρίνιστο το νούμερο με αντιφατικές επίσημες και ανεπίσημες πληροφορίες λόγω του διαδικτυακού lockdown), εκατοντάδες τραυματίες και χιλιάδες συλλήψεις. Στην προμετωπίδα τους βρέθηκαν από την αρχή οι γυναίκες και τα γυναικεία κινήματα (ενεργά στη χώρα από το 1979 και την εγκαθίδρυση του Ισλαμικού Καθεστώτος) που γρήγορα πλαισιώθηκαν από το φοιτητικό κίνημα και μια σειρά σωματείων και κοινωνικών κινήματων. Ενδεικτικά, τουλάχιστον 15 φοιτητικές ενώσεις έχουν κηρύξει αποχή από τα μαθήματα απαιτώντας την απελευθέρωση των κρατούμενων, οι σύλλογοι των εκπαιδευτικών καλούν και συμμετέχουν μαζικά στις διαδηλώσεις ενώ το Συντονιστικό τους Συμβούλιο ανακοίνωσε διήμερη απεργία.

Το υπό εξέλιξη κίνημα, βέβαια, δεν ξεπήδησε ξαφνικά. Ειδικά την τελευταία πενταετία, οι εξεγέρσεις και οι

απεργιακές κινητοποιήσεις διαδέχονται η μία την άλλη με όλο και μεγαλύτερη ένταση: το 2017, το 2018, το 2019 με 200.000 διαδηλωτές και 1.500 νεκρούς, το 2021-2022 με πάνω από 4.000 αντικυβερνητικές κινητοποιήσεις και απεργίες (εκπαιδευτικών, συνταξιούχων, εργαζομένων σε εργοστάσια, ενάντια στις αυξήσεις τιμών, την έλλειψη νερού και την ξηρασία, κ.λπ.), με αποκορύφωμα την μεγάλη απεργία στην βιομηχανία πετρελαίου και πετροχημικών, το καλοκαίρι του 2021, στην οποία συμμετείχαν 100.000 εργαζόμενοι σε 12 διαμερίσματα της χώρας, κράτησε δύο μήνες και πέτυχε την ικανοποίηση των περισσότερων αιτημάτων της.

Η δολοφονία της Μάχσα Αμίνι και το κίνημα που γέννησε μοιάζει να λειτουργεί καταλυτικά στην συνένωση των δεκάδων αιτημάτων διαφορετικών κλάδων και κινήματων και την γρήγορη πολιτικοποίηση και ριζοσπαστικοποίηση τους, στη δημιουργία μιας κοινής συλλογικής συνείδησης. Τα συνθήματα κατά της «Αστυνομίας Ηθών» πλαισιώθηκαν πολύ γρήγορα από κεντρικότερα, όπως: «Θάνατος στο δικτάτορα», «Κάτω η Ισλαμική Δικτατορία», «Ούτε Σάχης ούτε Ανώτατη Καθόδηγηση», «Ψωμί, Δουλειά, Ελευθερία», «Γυναίκα, Ζωή Ελευθερία». Χαρακτηριστικό και κυρίαρχο είναι αυτό το τελευταίο, ένα σύνθημα που εκφράζει την αντίσταση στις τρεις μορφές καταπίεσης στα ισλαμικά καθεστώτα: την καταπίεση της γυναίκας, τις κοινωνικό-οικονομικές ανισότητες και την πολιτική καταπίεση ατόμων και εθνοτήτων.

Γυναίκα και Κούρδα

Η «ειδική μεταχείριση» που έλαβε η Μάχσα, οφείλεται, από τη μια, στο γεγονός ότι ήταν γυναίκα στο Ιράν την περίοδο διακυβέρνησης της πιο «σκληροπυρηνικής» μερίδας του ισλαμικού καθεστώτος. Παρόλο που η ισλαμική δημοκρατία, το πολίτευμα της χώρας, θεωρείται λιγότερο σκληρή από άλλα ισλαμικά καθεστώτα (π.χ. Σαουδική Αραβία) και επιτρέπει τη μόρφωση, την πανεπιστημιακή εκπαίδευση και την εργασία των γυναικών εκτός σπιτιού, στην σημερινή του εκδοχή είναι εξαιρετικά αντιδραστικό: εκτός από την αυστηροποίηση στην εμφάνιση, οι γυ-

ναίκες ωθούνται να παντρεύονται από τα 15, πιέζονται να μείνουν στο σπίτι και να κάνουν παιδιά, ενώ οι εκτρώσεις έχουν απαγορευτεί με νόμο από το 2021.

Η Μάχσα είχε επιπλέον την ατυχία να είναι κούρδικης καταγωγής. Το ιρανικό Κουρδιστάν είναι μια περιοχή με ισχυρό αντικαθεστωτικό κίνημα τόσο πριν το 1979 εναντίον του Σάχη, όσο και στη συνέχεια εναντίον του Ισλαμικού Καθεστώτος, με αρκετές αριστερές οργανώσεις να δρουν στα εδάφη του, αλλά και στα γειτονικά κούρδικα εδάφη της Τουρκίας και της Συρίας. Τις εβδομάδες πριν τη δολοφονία, παράλληλα με τους βομβαρδισμούς που πραγματοποιούσε η Τουρκία στο ιρανικό Κουρδιστάν, το ιρανικό καθεστώς είχε εξαπολύσει τη δική του επίθεση στους Κούρδους του Ιράν. Πρόκειται για την περιοχή που υφίσταται τη μεγαλύτερη καταπίεση και καταστολή από όλες τις μειονοτικές εθνότητες, χάρις στο φόβο της απόσχισης, από τη μια, και την έντονη αντικαθεστωτική δράση των Κούρδων, από την άλλη.

Και στο Φόντο η Οικονομική και Πολιτική Κρίση

Από το Ιούνιο του 2021, μετά την επικράτηση της συντηρητικής πτέρυγας του ιερατείου (το οποίο συγκυβερνά με τον υπέρτατο θρησκευτικό ηγέτη Αγιατολάχ Χαμενέι), την προεδρία ασκεί ο Εμπραχίμ Ραϊσί (πρώην επικεφαλής του δικαστικού σώματος και του Φρουρών της Επανάστασης, γνωστός για τις μαζικές εκτελέσεις αριστερών στη σφαγή του 1988). Η νίκη του ήταν οριακή και με τεράστια αποχή. Η ήττα της «μεταρρυθμιστικής» πτέρυγας υπό τον πρώην πρόεδρο Χασάν Ρουχανί, ήταν εν μέρη αποτέλεσμα μεθόδευσης του καθεστώτος που επιδίωκε μεγαλύτερο έλεγχο των θεσμών και της οικονομίας, ήταν επίσης αποτέλεσμα της αποτυχίας της προηγούμενης κυβέρνησης να περιορίσει την κρίση (χρεώθηκε επιπλέον την άγρια καταστολή της εξέγερσης του 2019) και της υπαναχώρησης του Τραμπ, το 2018, από τη συμφωνία για τα πυρηνικά που επανέφερε τις οικονομικές κυρώσεις και μαζί την όξυνση των οικονομικών προβλημάτων και των κοινωνικών αναταραχών. Πρόσθετο σημαντικό οικονομικό βάρος αποτελεί το κόστος των συνεχιζόμενων επεμβάσεων σε Συρία, Ιράκ, Λίβανο και Υεμένη. Σήμερα, το 50% του πληθυσμού ζει κάτω από το όριο της φτώχειας με τον πληθωρισμό και την ανεργία να καλπάζουν και την αξία του εθνικού νομίσματος να καταρρέει. Τη θέση του κοινωνικού κράτους έχουν πάρει φιλανθρωπικά ιδρύματα ελεγχόμενα από το θρησκευτικό καθεστώς, μέσω των οποίων διατηρείται η εξάρτηση των φτωχών μαζών από το θεοκρατικό καθεστώς. Την ίδια στιγμή η οικονομική ελίτ και ο στρατός εκμεταλλεύονται τις κυρώσεις και κερδο-

σκοπούν εμπορεύσιμοι λαθραίοι τον ορυκτό πλούτο της χώρας στη διεθνή αγορά. Στις ογκοκίμενες αντιδράσεις, στο εσωτερικό, η απάντηση του καθεστώτος είναι περισσότερη καταστολή και περισσότερο Ισλάμ.

Η αποτυχία της πολιτικής Τραμπ να επιβληθεί στο καθεστώς και να περιορίσει την επιρροή του στην ευρύτερη περιοχή, καθώς και οι νέοι γεωπολιτικοί συσχετισμοί που σιγά-σιγά παγιώνονται με την προσέγγιση Ιράν, Κίνας και Ρωσίας οδήγησαν τον Μπάιντεν, μετά την άνοδο του στην εξουσία, σε διαπραγματεύσεις για την αναβίωση της συμφωνίας για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν. Παρόλα αυτά, η νέα ιδιαίτερα ρευστή κατάσταση που διαμορφώνεται με τον πόλεμο στην Ουκρανία και οι πιέσεις που προσπαθούν να ασκήσουν τόσο τρίτες πλευρές (πχ το Ισραήλ) όσο και οι ίδιοι οι εμπλεκόμενοι έχουν οδηγήσει σε προσωρινό -τουλάχιστον- πάγωμα των συνομιλιών. Εν τω μεταξύ, ούτε οι εμπορικές και οικονομικές συμφωνίες με Κίνα και Ρωσία, ούτε οι προσπάθειες στροφής στις εσωτερικές παραγωγικές δυνάμεις, ούτε η απόπειρα περιορισμού της διαφθοράς (που η ίδια η ολιγαρχία τρέφει) φαίνεται να αποδίδουν. Η κοινωνική αποδοχή του καθεστώτος βρίσκεται στο χειρότερο δυνατό σημείο και μειώνεται διαρκώς.

Οι Προοπτικές του Κινήματος

Από την πλευρά του καθεστώτος είναι φανερό δεν υπάρχει η παραμικρή διάθεση για υποχώρηση. Μπορεί να μην έχει ακόμα χρησιμοποιήσει το σύνολο του κατασταλτικού του μηχανισμού και να δείχνει μια σχετική αυτοσυγκράτηση (σε σύγκριση με τα γεγονότα του 2019), δεν θα επιτρέψει, όμως να χαθεί ο έλεγχος. Αν το κίνημα διατηρήσει τη δυναμική του, καταφέρει να δημιουργήσει σταθερότερες οργανωτικές δομές και αναδείξει μια ηγεσία ικανή να το εκπροσωπήσει και να προχωρήσει την πολιτικοποίηση και ριζοσπαστικοποίησή του, θα χρειαστεί να αντιμετωπίσει το σκληρότερο πρόσωπο του καθεστώτος, ακόμα και την επιβολή ενός στρατιωτικού νόμου. Η έλλειψη, ωστόσο, αυτών των κρίσιμων στοιχείων σε αυτή την συγκυρία απειλεί να παίξει καταλυτικό ρόλο για το μέλλον του. Από την άλλη, βέβαια, δεν μπορούν να αποκλειστούν πολύ διαφορετικές εκβάσεις, όπως ρήξεις στο εσωτερικό του καθεστώτος ή των δυνάμεων ασφαλείας, όπως είδαμε στο Σουδάν, (η φημολογούμενη αρρώστια του Αγιατολάχ Χαμενέι μπορεί να συμβάλει σε αυτό) ή ακόμα και μια τακτική υποχώρηση σε ζητήματα ελευθεριών των γυναικών, για να αποφευχθούν τα χειρότερα και να καταλαγιάσει η οργή. Όπως κι αν έχει, το μεγαλειώδες κίνημα που συνταράσσει το Ιράν θα αφήσει την παρακαταθήκη του στους αγώνες του ιρανικού λαού και το παγκόσμιο κίνημα.

